Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati,
Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): The Girl From The Train

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SHANN, RENEÉ
Fântâna legămintelor / Reneé Shann
Traducător: Sînziana Mihalache
București: Alcris, 2009.
ISBN 978-973-121-122-0
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

RENEÉ SHANN

Fântâna legămintelor

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

CONCURS:

În vederea promovării romanelor sentimentale românești, grupul editorial ALCRIS organizează selecția acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecție, lucrările trimise trebuie să îndeplinească anumite condiții, fără de care nu se pot lua în calcul, și anume:

– acțiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;

– actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfășurare trebuie bine precizat;

– având în vedere structurarea cărților din colecțiile noastre, puteți să vă încadrați în următoarele categorii:

– eroii principali se află la prima dragoste;

– eroii principali sunt persoane divorțate, văduve, cu sau fără copii;

– eroii principali își desfășoară activitatea în instituții medicale (asistente, doctori, rezidenți etc.)

– cadrul de desfășurare al acțiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;

– lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;

– lucrările trebuie scrise la mașina și expediate pe adresa editurii sau la calculator și trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerințele noastre vor fi respinse, și nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, București.
adresa de mail: office@alcris.ro

Capitolul 1

O, nu! Frank Heaton – numai asta i se putea întâmpla, dintre toate nenorocirile.

Deznădăjduită, Hayley Morgan continuă să privească spre compartmentul vecin, necrezându-și ochilor că singura persoană din lume pe care sperase a n-o mai întâlni vreodată venea acum legănat spre ea. Din instinct, se afundă în scaun, regretând că nu-și cumpărase o revistă sau ceva după care să se ascundă; însă avea cu ea doar o geantă minusculă, deci nici vorbă de vreo armă de apărare.

Poate că n-o zărise, își făcu ea iluzii. Poate că venea în direcția aceea dintr-o pură coincidență. Îl urmări un minut, rugându-se să găsească un loc pentru a nu-și continua căutarea. Bărbatul însă înaintă spre ușa care despărțea cele două compartimente.

De furie, femeia scrâșni din dinți. Îndeajuns că avansurile fiului șefului, nedorite de altfel, o lăsaseră fără slujbă; nu era nevoie să-l

mai și întâlnească în trenul care o ducea spre eliberare. Își aranjă părul de abanos cu un gest de mare doamnă, cu ochii sclipindu-i vicleni.

Acum că nu mai era secretara tatălui său, putea prea bine să-i ignore ocheadele și șoaptele dezgustătoare. Și totuși, din experiența ei cu Frank Heaton, nici cele mai aprige măsuri de rezistență nu-i puteau stăvili orgoliul masculin pe care-l afișa cu exuberanță, și desigur că o scenă în public nu era de dorit. Se cutremură doar la gândul de a îndura alte cuvinte umilitoare, după cele pe care le îndurase pe parcursul ultimului an. Pur și simplu, tipul nu accepta faptul că cineva îl găsea neatractiv, darămite respingător.

Femeia sări în picioare. Dacă încă n-o zărise, avea să dea cu ochii de ea de îndată ce va păși în compartimentul pe jumătate gol, astfel că trebuia să-și pregătească o pistă de evadare. Numai avea timp să coboare bagajul, fiindcă de-abia îl suise, iar trupul ei subțire și brațele-i fragile nu se pretau la asemenea greutăți. Dar nu era necesar să se agite, deocamdată; se putea întoarce după el mai târziu. Principalul era să găsească o ascunzătoare.

Exact în clipa în care celălalt deschise ușa, Hayley o zbughi în direcția opusă, răsuflând ușurată, pentru că-și amintise de baia din capătul culoarului. Acolo, sigur nu va forța ușa. Însă când să intre, o găsi încuiată. Panicată, se grăbi spre compartimentul vecin, dar ezită, fiindcă trecea deja la clasa întâi. Spațiul era totuși gol, cu excepția unui pasager. Să fi intrat acolo, Frank o vedea imediat; și cum nu putea da înapoi, trebuia să meargă mai departe.

Bărbatul stătea spre culoar. Hayley încetini, netezindu-și fusta pe șoldurile curbate, sperând la o imagine cât de cât demnă. Însă tipul dormea dus, cu capul într-o parte și picioarele întinse sub măsuță.

Tânăra privi înapoi și observă inconfundabila figură a lui Frank, cu părul lui rar dat în față. Ochii negri o fixau, încât Hayley simți că se cufundă. Cel mai probabil va veni după ea acum. Tentată să cedeze, aproape că…

Dintr-o dată, fără a mai sta pe gânduri, se strecură pe sub masa unde dormea străinul, spre locul de alături, de la geam, în speranța că statura lui o va proteja întrucâtva.

Chipul străin se înclinase spre ea – o figură relaxată, complet indiferentă față de tragedia care se producea în jurul său. Chipeș – observă ea brusc interesată – un ten ferm, buze arcuite; în plus, părea bine făcut, îmbrăcat elegant. Oare ce-ar spune dacă s-ar trezi și ar găsi-o acolo? surâse ea pentru sine. Ce-ar zice?

Nu mai era mult…pașii greoi ai lui Frank se apropiau tot mai mult. Ce mult îl ura pe cel care o vânase până când o adusese în pragul disperării. Trebuia să găsească o cale de a-l evita pe afurisitul ăsta.

Străinul începu să se miște, și, din nou din impuls, Hayley se aplecă și-l sărută abia simțit, abia mângâindu-i buzele. Părul negru îi căzu tot peste față, ca un scut.

– Scuzați-mă, aveți…? O, îmi pare rău. Nu știam că ești aici…

Frank murmură ceva jenat și trecu mai departe. Ea zâmbi fericită, cu o rugăminte fierbinte pe buzele-i tremurânde. Strânse

pleoapele pentru a se ascunde în caz că-i căuta chipul; le deschise abia după ce pașii lui amuțiră.

Imediat ce reveni la realitate, tresări și preț de câteva secunde se pierdu în marea unor ochi mai albaștri decât îi fusese dat să vadă vreodată, însă de un albastru glacial.

– Pot să știu ce faci? grăi străinul cu un glas plăcut și rezonant.

Se așteptase la un chip amuzat sau doar surprins, încât căutătura lui o demoralizează complet. Se rușină, regretând totul.

– Nu e nimic îngrijorător, dacă e să luăm punctul de vedere al bărbaților, zise, la care el nici nu se clinti. Bărbații fură săruturi întotdeauna, nu?

– Unii. Eu nu mă număr printre ei.

– Nu? Și-i studie un timp chipul plăcut, arogant, precum al unui bărbat cu un caracter puternic, care obișnuia să facă el primul pas, fără îndoială. Presupun că nu e nevoie să te lași dus de val.

– Corect! Pe de altă parte, văd că tu te lași.

Hayley simți că o iau toate căldurile. Opinia despre Frank îi alterase fără doar și poate imaginea de ansamblu asupra bărbaților, și oricum se potrivea. Acest străin, deși atrăgător și prezentabil, probabil nu se străduise niciodată să cucerească o femeie. Dar la nevoie, ar fi făcut-o.

– Am avut o motivație. Eram disperată și am făcut ce-am putut, după împrejurări.

– Erai disperată? După un sărut? se miră el. Mi-e greu să cred, rânji. Deși…dacă vei continua să te arunci asupra fiecărui bărbat disponibil, sigur se va găsi unul care să-ți cadă în plasă.

În același timp studie întreg trupul ei, de la chipul oval, cu păr cârlionțat, la nasul mic și gura voluptuoasă, apoi corpul delicat și abdomenul plat.

– Nu…Nu mă arunc în brațele bărbaților, izbucni ea. E prima oară când am făcut-o…de urgență. Și dacă te consolează cu ceva, n-a fost deloc plăcut.

– Mda, ajută. Ce fel de urgență?

Aceiași ochi imposibil de îmblânzit; tipul nu ceda. Se pare că străinul fermecător avea o inimă de piatră. De ce să-i mai explice? Povestea n-avea nimic interesant și nici ea nu era genul care să se confeseze. În plus, el era dușmanul.

– E o poveste lungă. N-aș vrea să te plictisesc.

– Încearcă-mă! insistă el, deosebit de curtenitor. Poate mă va captiva.

Mai degrabă ochii ei erau captivați…de un smoc de păr negru care făcea cale întoarsă spre ea. Tenace, ca de obicei, Frank nu se dădea bătut.

– Știu că n-o să mai înghiți încă o glumă, râse ea ușor, dar…chiar trebuie să te sărut din nou. Te superi?

Fără a mai aștepta răspuns, se lipi de el și rămase acolo până când pericolul trecu.

– Nu e de mirare că nu ți-a plăcut, domnișoară Agasantă, o fulgeră el. Ai o tehnică învechită. Dacă ai de gând să mai faci așa ceva, măcar învață cum trebuie.

– Sigur că da, tehnica ta e perfectă…

– Asta o las la latitudinea ta.

Fără alte comentarii, se năpusti asupra ei, într-un avânt. Luată prin surprindere, Hayley nu avu timp să se apere. La început înfiorată, începu să se zbată ca un animal în captivitate. Disperată, își adună toată forța interioară pentru a se desprinde din brațele lui, răsuflând cu greutate, cu o privire panicată.

– Ce s-a întâmplat? se miră el. Ai un atac de astm sau așa ceva? o întrebă, încă ținând-o de umeri.

– Nu…E doar genul de atac la care mă așteptam din partea unuia ca tine.

– Adică?

– Ce-ai înțeles, răspunse ea abătută. Niciodată bărbații nu vor pregeta să se impună cu forța asupra sexului slab, ca să arate cât de puternici sunt când își doresc ceva cu adevărat.

– Acum un minut, tu erai cea care-și dorea ceva.

– Da, râse ea, dar nu ce crezi tu.

– Atunci, spune-mi, bruneto, ce credeam? și o trase mai aproape. Pot oare ochișorii ăștia mari și blânzi să pătrundă în mintea mea?

– Nu. La fel cum nici săgețile tale de gheață nu o pot pătrunde pe a mea.

– Adevărat. Dar pot ghici.

Fără a prinde de veste, mâna lui de strecură spre ceafa ei, cu degetele răsfirate în părul bogat. Îi apropie chipul ușor, primind licărul de teamă din privirea ei cu un surâs.

– Relaxează-te, n-o să te doară deloc.

Hayley se zbătu puțin, însă palmele lui o încleștară cu putere,

iar masajul lui părea s-o calmeze miraculos. Nu se știe cum, dar tot ce mai conștientiza era căldura care i se infiltra prin toți porii, detensionându-i mușchii, până când se abandonă complet în brațele lui. O eliberă într-un final, amuzat.

– Ai înțeles ideea? Sau mai vrei să experimentezi puțin? Eu cred că mai ai nevoie de câteva ședințe.

Femeia îl privi înmărmurită, înghițind în sec. De ce n-o trecuseră, ca altădată, fiori de dezgust când un bărbat se impunea cu forța în fața ei? Unde dispăruse toată senzația de greață provocată de buzele lipicioase și înfierbântate ale lui Frank? La fizic, cei doi nu se comparau, dar ambii trimiteau la aceeași idee: egoismul masculin dus la extrem.

– Chiar te crezi un dar al lui Dumnezeu, nu? îl înfruntă. Mulțumesc de ofertă, dar o dată mi-a ajuns.

– Și eu care credeam că-ți fac o favoare…

– Din fericire, n-ai să afli niciodată ce favoare mi-ai făcut, râse ea fals.

– Serios? Înseamnă că poate nu ne luăm la revedere.

Ochii lui poposiră asupra buzelor ei, încețoșați. Părea că din clipă în clipă avea să repete sărutul de adineauri. Hayley tresări. Lumea e condusă de bărbați, gândi amarnic – o lume complet misogină. Și totuși, sărutul lui îi stârnise oarecare sentimente, și, oricât de mult voia să-și înfrâneze pornirile, nu era sigură că-și va stăpâni impulsul de a repeta mișcarea. Iar de data asta chiar că nu mai avea ce explica.

Oftă – din încercarea de a evita un bărbat, dăduse peste altul,

mult mai problematic. Și iarăși trebuia să scape. Se strecură agilă pe sub masă.

– Apreciez ajutorul tău, zise ironic. Sper să nu ne mai întâlnim.

– Crede-mă, domnișoară Agasantă, că-ți împărtășesc speranțele. Dar s-au mai văzut și altele mai grozave.

***

Înapoi pe culoar, Hayley rămase lângă baie, în caz că Frank se întorcea și trebuia să intre. Nu mai zări nici urmă de el, și treptat își reveni. Deși abia se mai ținea pe picioare, nu o șocase atât apariția neașteptată a lui Frank, cât lovitura primită din partea străinului – la fel de cutremurătoare ca oricare din acțiunile reprobatoare ale lui Frank. Din fericire, trenul ajungea în scurtă vreme la Paddington, și trebuia să meargă după bagaj; dacă nu cumva îl furase cineva între timp.

După câteva minute, se întoarse în compartiment și observă fericită că valiza se afla tot acolo. Cu puțin noroc, Anthea o va aștepta pe peron. Și imediat ce dădu cu ochii de un smoc de păr blond-auriu printre capetele strânse acolo, zâmbetul îi reveni pe buze.

– Hayley! Hayley! o strigă gesticulând. Aici!

– Te-am văzut. Nu mai țipa.

La o privire fugară, Frank era de negăsit.

– Hai mai repede, o prinse de braț pe cealaltă. Să ieșim de-aici.

– Unde te grăbești?

– N-am timp de explicații. Mai târziu.

– Uite! se blocă cealaltă. E Felicity Brown!

– Acea Felicity Brown? tresări Hayley, curioasă. Unde?

– Acolo, și arătă cu degelul, și într-adevăr, era cea în cauză.

Probabil că actrița venise să întâmpine pe cineva. Când, deodată, o văzură îmbrățișând un bărbat cu păr castaniu, bine făcut, îmbrăcat oarecum formal, însă deosebit de elegant.

– Și tipul acela ar trebui să fie ultimul! exclamă Anthea în extaz. Nu e superb?

Tipul să retrase un pas, iar Hayley reuși să-i vadă chipul. Constată cu uimire că cel care o îmbrățișa pe frumoasa actriță era nimeni altul decât străinul arogant din tren. Iar la lumina zilei, arăta și mai atrăgător. Practic, nu-și putea lua ochii de la trupul lui perfect. Preț de o secundă, retrăi satisfacția ultimului sărut. Nu multe se puteau mândri că fuseseră sărutate pasional de partenerul lui Felicity Brown. Oare cum s-ar fi simțit ea să afle?

– E o chestiune de gusturi, zise.

– Mie sigur îmi place, chicoti Anthea. Măcar o jumătate de șansă de aș avea…

– Dar n-ai reușit nu? Doar e bărbat.

– De când ai devenit atât de înverșunată?

– Nu mă-ntreba. Cel puțin așa nu simți decepțiile, mormăi Hayley.

Anthea reveni cu privirea asupra cuplului care nu făcea niciun

efort de a se strecura prin mulțimea care se adunase în jurul lor.

– Hai să mergem, o rugă Hayley.

În acea clipă, bărbatul o zări, și o fixă cu niște ochi misterios de albaștri. Ridică scurt din sprâncene, oarecum ironic și provocator, după care se întoarse la prietena sa. Tânăra simți de parcă ar fi electrocutat-o ceva.

– S-a uitat direct la tine, observă Anthea, care nu pierdea nimic. Îl cunoști?

– Din trecere, murmură ea neconvingător, căci inima stătea să-i sară din piept.

Dacă n-o lua în grabă de braț pe cealaltă, Anthea ar mai fi continuat cu întrebările.

– Să plecăm, înainte să dau peste vreo altă cunoștință care nu va fi la fel de încântată că mă vede.

Și totuși, imaginea lui Frank Heaton practic fusese surclasată în mintea ei de aceea a străinului; chipul lui mirat din ultima scenă ridica semne de întrebare la care n-avea să găsească niciodată răspunsul, medită ea, urcând în mașinuța prietenei.

***

Apartamentul Antheei o reprezenta în totalitate – un amalgam de elemente, însă foarte reușit. Hayley răsuflă ușurată îndată ce păși înăuntru.

– Nici nu știi ce mult mă bucur că am ajuns. Ești sigură că nu e nicio problema dacă stau un timp la tine?

– Problemă? Sunt încântată, apăru cealaltă din bucătărie, cu două căni de ceai. Să știi că mi-ai lipsit. Încă n-am înțeles de ce n-ai venit cu mine de la început.

– Știu. Acum, regret. Dar la momentul respectiv îmi plăcea munca mea și nu sunt sigură că sunt genul de fată care să stea la oraș.

– Bine…Deci, ce te-a făcut să te răzgândești dintr-o dată? Un bărbat?

– Oarecum. Dar nu în sensul în care vezi tu lucrurile, râse. Numai dacă nu ți se pare că agresiunea sexuală este o chestiune romantică.

– Mi se pare o mare prostie, dar n-aș fi crezut că te dai bătută dintr-atâta.

– Nu m-am dat bătută, se apără Hayley. Dar m-a dezgustat complet. Mai ales că totul a pornit de la un bărbat pe care-l respectasem tot timpul…șeful meu…Care din păcate are un fiu oribil, și se cutremură doar amintindu-și scenele trăite. Presupun că nu poți pune în balanță declarația domnului Heaton în favoarea reputației odraslei, totodată a moștenitorului său, împotriva unei amărâte de secretare.

– Deci ai renunțat de bunăvoie? Hayley Morgan – unde-ți este spiritul combativ?

– E intact, râse Hayley. Dar măcar de data asta l-am lăsat deoparte în favoarea bunului-simț. De la atacul de cord al

domnului Heaton, fiul său a trebuit să preia conducerea afacerilor, deci aș fi rămas secretara juniorului oricum. Dar cum lucrurile au început să se înrăutățească, mânuite mai mult sau mai puțin artistic de Frank, se zvonea că vor vinde compania. Deci, un viitor nu prea strălucit pentru cariera mea.

– Mda, presupun că așa e. Dar…nu se cade ca nesimțitul să scape basma curată.

– Nu-mi aminti, se aprinse Hayley. Încă mai visez că-l ucid.

– Coșmaruri?

– Nu. Vise cât se poate de liniștite, și de fiecare dată mă trezesc mult mai bine dispusă, zâmbi Hayley.

Chicotiră, după care urmă o tăcere.

– Țin să-ți spun că Frank a fost în tren, dar am reușit să-l evit…

– Bravo. Cum?

– Sărutând un necunoscut, râse Hayley, șocată de propria-i mulțumire, în loc să fie revoltată.

– Poftim? sări cealaltă. În tren? Mai spune-mi. El ce-a făcut?

– M-a sărutat înapoi.

– Și?

– Frank a plecat; la fel și eu.

– Aha…Altceva nu puteai face?

– Nu prea.

– N-a încercat să-ți ceară o a doua întâlnire?

– Anthea! Astfel de atitudini îi încurajează pe bărbați să se creadă buricul pământului. Și-n plus, chiar arăt genul care să se lase agățată de un străin?

– Nu, dar măcar puteai încerca.

– Da, dar n-aș fi obținut nimic.

– De ce nu? Arăta rău?

– Nu, și ochii scăpărară misterioși. Ba chiar, semăna cu iubitul lui Felicity Brown, zise ea pe post de glumă după care așteptă să vadă reacția celeilalte, care nu se lăsă așteptată.

– Cel pe care ai zis că-l cunoști din trecere? se miră Anthea. El a fost, nu? făcu ea ochii mari. L-ai sărutat? Adică, el te-a sărutat pe tine? Și l-ai lăsat să-ți scape printre degete?

– N-a ajuns prea departe. Doar în brațele unei alte femei. A idolului tău – Felicity Brown. Săraca! Probabil că nici nu-și dă seama ce bărbat are, pufni Hayley. Un exemplar tipic masculin.

– Parcă nu erai așa de acidă.

– Vrei să spui că n-am avut motive…După experiența cu Heaton junior, îmi aleg foarte bine victimele.

– Și eu zic asta de fiecarea dată, oftă prietena ei, și tot ajung să mă îndrăgostesc de primii ochi superbi pe care-i zăresc.

– Eu una am terminat-o, decretă Hayley, ștergându-și din minte cei doi ochi albaștri care o fascinaseră. Numai de bărbați n-am chef acum.

Rămaseră un timp în tăcere, fiecare meditând la problemele proprii. După care Hayley gesticulă amplu:

– Deci, iată-mă aici, încercând să-mi refac viața, în căutarea unui nou loc de muncă, bănos, dar și solicitant. Să sperăm că se va arăta cât de curând.

– Amin.

– Și să sperăm că bărbații de prin zonă or să mă ignore complet.

– Ce mai dorință! râse Anthea. La cum arăți….Dacă aș fi ca tine, m-aș putea aventura la vreo doi candidați de la birou.

– Știi prea bine că n-ai face-o…Nimic nu e mai oribil decât să te vezi cuprinsă de două brațe vânjoase, sărutată pe nepregătite de o gură umedă și aprinsă. Uh!

– Lasă, o bătu cealaltă pe umăr, privește partea bună a lucrurilor. Nu cred să existe doi ca Frank Heaton.

– Sper!

Hayley se înveseli; întotdeauna compania Antheei reușea s-o readucă la viață și trăia cu senzația că totul se va schimba. Abia aștepta să facă primii pași în noul stil de viață, să uite ultimele luni, cu toate că cicatricele încă-i erau deschise, și numai timpul va reuși să i le vindece, odată cu recâștigarea încrederii de sine.

Deși făcea glume pe seama propriei pățanii, mult timp avea să treacă până să uite umilința îndurată. Cireașa de pe tort venise chiar din partea domnului Heaton, atunci când apelase la el pentru a se salva de insistențele fiului său. O acuzase categoric de a-l fi ademenit pe Frank, învinovățind-o pentru comportamentul lui dubios, bolborosind ceva despre fuste scurte și bluze decoltate care sucesc capul bărbaților. Hayley acordase întotdeauna o mare atenție costumațiilor sale și niciodată nu purtase astfel de articole la serviciu, putea foarte bine să se apere, dar replicile ei fură ignorate de domnul Heaton. Pentru ca la final să nu-i rămână altceva de făcut decât să părăsească postul care-i plăcuse atât și pe care-l ocupase cu succes timp de patru ani de zile, de când ieșise

din facultate.

În camera de oaspeți pe care i-o oferise Anthea Hayley se postă în fața oglinzii, observându-și formele apetisante, care-l atrăseseră atât de mult pe Frank. Fusta pe care o avea nu era scurtă, dar i se mula perfect pe șoldurile fine, iar bluza contura un piept frumos. Fără îndoială că-și arăta prospețimea vârstei, deși, în ultimul an, farmecul personal devenise mai degrabă un blestem decât un atu. Oftă. Nu avea prea multe de schimbat la înfățișarea ei, din păcate. Dar își putea controla atitudinea față de bărbații de la birou, în sensul de a nu mai fi atât de provocatoare.

Însă până atunci, trebuia să găsească o slujbă.

Capitolul 2

Mai ușor a zice decât a face.

O săptămână mai târziu, nimic nu apăruse. În bucătăria Antheei, la a treia cană de ceai, Hayley analiza riscul de a deveni dependentă de ceai, cu atâta timp la discreție.

În ciuda faptului că umblase pe la toate agențiile și aplicase la mai toate anunțurile de secretare, trecuse doar prin două interviuri, dar niciunul cu rezultate pozitive. De vreme ce ocupase un singur post, probabil că unii considerau că-i lipsește experiența, cu toate că nimeni nu cunoștea că se ocupase de bunul mers al biroului din punct de vedere administrativ, practic de una singură.

– Ai găsit ceva? intră Anthea puțin după ora șase, adulmecând lacomă mirosul plăcut ce venea din cuptor.

Pentru a-i mai trece plictiseala, Hayley se oferise a face pe bucătăreasa.

– Nimic. Nici prin anunțuri și nici prin agenții. De parcă au scos

complet din uz funcția de "secretară"; acum se preferă numai "poliglotele care știu tot ce mișcă despre calculatoare", mormăi Hayley. Normal că nimeni nu s-a deranjat să-mi vizualizeze CV-ul modest, când știu doar franceza, și doar la nivel mediu. De ce să alegi o începătoare când poți avea o profesionistă?

– Aiurea! Poate că nu le-ai ales pe cele mai bune. Cred că ești mult prea sinceră și mult prea modestă cu tine însăți. Mai bine ai încerca ceva mai special, și-i luă din mână ziarul în care căutase până auntci. Uite! Am găsit – dacă vrei puțin din strălucirea unei secretare de top; și e chiar aproape.

Hayley se uită la anunțul indicat de prietena ei:

"Temporar; angajăm secretară pentru director general al unei companii naționale de inginerie. Se cere competență, organizare, motivație." Mai jos dădeau numerele de telefon și adresa.

– Ar fi o șansă să -ți începi viața de oraș, sugeră Anthea. Nu se zice nimic de limbi străine sau de cunoștințe în domeniul calculatoarelor. Și ai lucrat în domeniu ani întregi.

– Compania de inginerie Heaton nu se compară cu una națională.

Anthea deschise gura să riposteze, dar nu apucă.

– Să nu te aud! O să sun mâine la prima oră. Și o să le spun că sunt cel mai bun lucru care s-a inventat de la roată încoace.

– Ei zic că e urgent, remarcă Anthea, iritată. Mai ales dacă dau și numere la care să suni seara înseamnă că e foarte urgent. Ce mai aștepți?

O voce răspunse prompt din receptor. Era un bărbat; îi notă

numele, adresa și experiența, după care o programă pentru a doua zi la ora zece pentru interviu.

– Mulțumesc, se învioră Hayley. De cine întreb?

– Mă numesc Marcus Maury, răspunse glasul gros, care-i dădea oarecare fiori. Întrebați de mine la recepție.

Hayley închise, încă nedumerită. Marcus Maury, repetă în gând, încurcată. Suna cunoscut, dar indiferent cât încercă să și-l amintească, nu reuși.

După o noapte albă, se trezi cu o durere de cap, așa că-și puse o pereche de ochelari fini, pe care-i purta uneori la muncă. Îi purtase adesea în speranța de a-l ține departe pe Frank, însă fără succes. La înfățișarea pe care o avea în acea dimineață, poate că-i dădeau un aspect mai intelectual. Din cauza emoțiilor, greși autobuzul, și până să găsească altul bun era ca și cum ar fi traversat întreaga Londră. În oricare altă zi, aglomerația urbană și ziua însorită ar fi fost o încântare, dar acum, întârziată cu cincisprezece minute, era toată lac de apă, și jenată pe deasupra. Își lăsă numele recepționistei, care de bună seamă că o aștepta, căci imediat sună un număr, după care o conduse în biroul gol al doamnei Audrey Blake, după cum scria elegant pe ușă. Iar dacă acela era biroul secretarei, medită Hayley, înseamnă că șeful avea un adevărat sanctuar.

Nu așteptă prea mult. La scurtă vreme apăru un bărbat înalt care o chemă înăuntru. Hayley se ridică dezechilibrată, căci nu obișnuia să poarte tocuri. Însă o înălțau și-i puneau în valoare picioarele; acum se întreba dacă nu cumva își greșise ținuta, cu toată că o alese

cu mare grijă. Dat fiind că Maury trebuie să fi fost deosebit de elegant, potrivit funcției sale, se decisese asupra celui mai sofisticat costum din mica ei garderobă, în două piese, de culoare verzuie, cu o cravată lejer legată în jurul gâtului. Părul bogat și-l prinsese într-o coadă, accentuând astfel linia suplă a gâtului.

Intră și păși nesigură până la jumătatea încăperii, căutând a descoperi figura celui care stătea așezat la o masă, în penumbră.

– Intrați, domnișoară…Morgan, zise el în loc de salut. Nu vă reține mult.

Tânăra ar fi vrut să se scuze pentru întârziere, însă el părea deosebit de ocupat și nu îndrăznea să-l întrerupă. Stătea aplecat asupra unor foi, dar încă înainte să-și fi ridicat privirea, Hayley recunoscu smocul de păr castaniu, pentru ca apoi să se pomenească în fața aceleiași priviri albastre fermecătoare. Abia stăpânindu-și emoțiile, se dădu un pas înapoi, însă el nu-i remarcă reacția.

– Mulțumesc pentru punctualitate, și-i indică un scaun. Nu doriți să luați loc?

Era oarecum interesant că după toată alergătura de dimineață și toți nervii consumați el să nu-și dea seama de întârzierea ei. Nu că mai conta. Fata se așeză cu un sentiment de sfârșeală. Nimic nu-i ieșea bine. Dintre toți angajatorii posibili, tocmai Marcus Maury se nimerise a fi acel străin. Chiar dacă o recunoscuse, nu dădea niciun semn în acest sens. Poate că ochelarii, costumul elegant, sau părul prins mascau înfățișarea ei. La urma urmei, nu-i ceruse numele atunci, și se întâlniseră în împrejurări complet diferite.

Deocamdată, bărbatul părea a avea pe cap o mulțime de alte probleme mai importante decât o întâlnire neprevăzută în tren, sau un sărut furat.

– După cum ați observat, suntem cam dezorganizați pe moment. Din nefericire, secretara mea a suferit un accident și mi le-a lăsat pe toate pe cap…A căzut de pe un nenorocit de cal, mormăi. Bineînțeles că n-a fost vina ei, dar total neconvenabil pentru mine.

– Da, cu siguranță…De unele secretare nu te poți lipsi, spuse ea ironic.

El însă nu sesiză nimic nici de data asta, ci continuă rândurile, încruntat și nemulțumit, după care parcă reveni la realitate. Se îndreptă de spate și o privi direct în ochi, pentru prima oară de când intrase în cameră.

– Am o întâlnire deosebit de importantă în dimineața asta și nimeni…

Pălind, Hayley aștepta în agonie clipa recunoașterii. Care nu întârzie să apară.

– Nu cumva ne-am mai întâlnit?

Mușcându-și buzele, fata nu știa dacă e mai bine să se joace puțin cu amintirile lui sau să dea totul pe față. Dacă ezita, probabil că el nu-și va aduce exact aminte unde se întâlniseră; dar oricum, mai devreme sau mai târziu tot o va recunoaște.

– În tren, zise ea simplu.

– A, se lumină el, domnișoara agasantă. Nu credeam că ne vom reîntâlni atât de curând.

– Nici eu, mormăi ea. Dar se pare că norocul îmi joacă feste în ultima vreme. Apropo, mă numesc Morgan, Hayley Morgan, și nu altcumva. Aveți în față o foaie.

– Să știi, zâmbi el arogant și măsurând-o, că era să mă păcălești cu noua ta apariție.

Preț de o clipă, Hayley se luptă în sinea ei, descurajată că va reuși să obțină ceva de la această ființă. După care se îmbărbătă – de ce să nu se apere?

– Nu intenționam să vă păcălesc. De unde să știu că tocmai dumneavoastră sunteți Marcus Maury?

– Adică nu m-ai recunoscut în tren? zise el neîncrezător.

– În tren? De ce? Ar fi trebuit?

Apoi își aminti că numele lui sunase foarte cunoscut, dar acum că-l privea atent, tot nu știa de unde să-l ia. Dacă-l văzuse vreodată, mai mult ca sigur și-ar fi amintit de trăsăturile sale atât de speciale.

– Nu sunt de la oraș, deci dacă sunteți vreo vedetă sau așa ceva, n-am de unde să știu.

– Mai degrabă după renume, decât în rândurile vedetelor.

– Nu îndeajuns ca să străpungeți umilul zid al fostei mele companii angajatoare, îl înfruntă ea. Sper că nu v-am rănit prea tare.

– Supraviețuiesc…

Interviul nu mergea deloc în favoarea ei, realiză Hayley după un timp, dar n-avea de gând să renunțe fără a lupta.

– Dar cred că asta n-are nimic a face cu afacerea asta. Vă ofer serviciile mele secretariale, nu pe mine însămi.

– Da, așa e, răspunse sarcastic bărbatul. Restul îi pentru străinii care călătoresc cu mijloacele de transport public.

– Am acționat așa ca urmare a unei situații de urgență, v-am spus, se aprinse ea la față.

– Dar nu mi-ai explicat în ce a constat acea situație.

– Și nici nu o voi face, se răsti ea, conștientă că situația îi scapă de sub control, însă neputându-se abține.

– Fiindcă nu găsești o explicație plauzibilă?

– Nu; pentru că nu vă privește.

– Cred că atitudinea ta mă privește, totuși…

– Nu sunt de acord.

Ochii lor se înfruntară într-o privire aprinsă, însă niciunul nu părea să cedeze. Hayley devenise aproape îngrozită, și nu prea mai avea ce salva în afară de mândria ei rănită.

– Nu cred că mai are rost să rămân, domnule Maury, nu? zise ea demn. Probabil că mai aveți și alți candidați; deci, nu vă mai reții.

Se ridică, din nou nesigură, de data asta nu din cauza pantofilor, ci a senzațiilor încercate. Bărbatul oftă și se lăsă pe spătar, jucându-se cu degetele.

– Nu am, dacă vrei să știi. La interviuri mă refer. Dar mi-ai fi de folos, mai ales că postul este temporar.

Ea rămase neclintită, în picioare.

– Te rog, stai jos.

Hayley îl ascultă, pregătindu-se pentru runda a doua a unei bătălii pe care știa că o va pierde. Toți așii erau în mâneca lui.

– Presupun că înțelegi engleza, poți scrie, corect și ordonat?

– Normal, răspunse ea, oarecum uimită.

– Nu veni cu răspunsuri din astea, râse el. În ultimele zile am fost pus la grea încercare de alți candidați, și de talentele lor închipuite, și sincer să fiu nu mai am timp de pierdut.

O rază de speranță pentru ea. Poate că nu pierduse chiar totul. Îndemânarea ei nu fusese niciodată pusă la îndoială.

– Pot da și un test.

– N-am timp nici de-asta, și se uită la ceas. Fie te împaci cu ideea că ai foarte mult de lucru, fie uităm amândoi de interviul ăsta.

Oare asta însemna ce gândea ea? Era prea mult ca să fie adevărat, încât îl privi suspicioasă.

– După cum spuneam, e temporar; va dura doar până când Audrey revine la muncă.

– Înțeleg…

Mai bine decât nimic. O experiență de lucru într-un oraș, plus bani ca să-și plătească din cheltuieli.

– Și salariul? încercă ea, ca să nu pară nici foarte îndrăzneață; oricum, munca ei merita toți banii.

– Ai lăsat desertul la final? zâmbi el.

– Trebuie să supraviețuim, nu?

– Corect, și menționă o sumă care o lăsă fără cuvinte, pentru ea o adevărată avere, dar își aminti imediat de nivelul ridicat de viață din Londra. Sper să se regăsească în stilul de lucru.

– Normal, îngăimă ea. Accept.

El se ridică și veni spre partea din exterior a biroului, măsurând-o din cap până-n picioare, satisfăcut de ce vedea.

– Să îndrăznesc să sper că știi să scrii și la mașină?

– Știu…O sută douăzeci de cuvinte pe minut, adăugă, mândră.

Domnul Heaton o ținuse mereu în priză cu dictările lui fulger.

– Pe minut?!

– Dacă asta vă mulțumește…

– Părțile esențiale ar fi de-ajuns…

Pentru prima oară îl văzu zâmbind cu adevărat și transformarea era radicală, cu un efect copleșitor, încât rămase hipnotizată de acei ochi albaștri.

– N-ai alte planuri pentru restul zilei?

– Nu….dacă nu cumva a mai sunat vreo agenție cât timp am fost plecată.

– Atunci, să mergem.

Ea rămase în urmă, bulversată.

– Nu doriți măcar să-mi vedeți CV-ul? Adică…

– Vrei postul sau nu? o fulgeră cu privirea.

– Da, normal, dar…

– L-ai obținut, și0i indică un birou adițional. Vei lucra aici. Am înțeles că Audrey stă departe o perioadă destul de lungă. Dar deocamdată întârzii la o ședință și am nevoie de tine acolo. Ia-ți un caiet și niște pixuri.

Dacă se emoționase la ideea unui interviu, perspectiva unei ședințe la care să ia notițe – o noutate pentru ea – o îngrozea de-a dreptul. Însă dintr-o singură privire realiză că Marcus Maury nu era genul de om care să lase de la el. Și totuși, era un simplu om, nu Dumnezeu! se îmbărbătă femeia. Iar ei nu-i rămânea decât să facă

tot ce-i stătea în putință.

În mod surprinzător, nu fusese chiar așa de greu să-și dovedească aptitudinile. Marcus îi oferi, în câteva minute, un sumar al atribuțiilor ei. Asociația Maury era pe cale să încorporeze alte companii mai mici, iar acum avea loc o ședință pentru a face o selecție și a trasa niște obiective.

Într-o sală deosebit de bine luminată, se aflau zece persoane, din care două femei, cu toții presupuși asociați ai firmei mari. De cum intră, Hayley se simți cercetată cu interes de majoritatea ochilor din cameră.

Se munci până spre ora prânzului, când primiră sandvișuri și băutură, aduse de o firmă specializată; însă Hayley abia dacă se atinse de mâncare. Zbârnâia la dictare, și nota fiecare amănunt, cu vădit interes față de fiecare raport, și doar o atingere firavă din partea lui Marcus și glasul lui care anunța o pauză o readuse la realitate.

– Mai sunt încă vreo două rapoarte, o informă, puțin nervos. Dar detaliile pot fi trimise prin poștă în cel mai scurt timp, pentru a oferi fiecăruia șansa de a medita asupra lor și a se pregăti pentru următoarea ședință.

Imediat se auzi scârțâit de scaune și un murmur general.

– Apropo… îi întrerupse tot el, se pare că din cauza accidentului, Audrey Blake va sta o vreme departe de birou. Sper că toată lumea a observat-o pe noua mea secretară, și-i zâmbi fetei. Domnișoara…Hayley Morgan se va ocupa de probleme secretariale în lipsa lui Audrey.

Bine măcar că nu o prezentase cu porecla pe care i-o inventase chiar el în tren, căci lucirea vicleană din ochii lui trăda un asemenea gând. Hayley privi în jurul ei timid, și surâse vag. Pentru ca apoi, o serie din cei prezenți să vină la ea și să se prezinte, felicitând-o. Noua secretară mulțumi, fericită. Probabil că șeful nu avusese altă opțiune decât s-o prezinte, însă totul părea atât de rapid, mai ales că nu-i analizase încă rezultatele muncii. Deși nu-și făcea probleme din acest punct de vedere; măcar la acest capitol se simțea sigură pe sine, dar incidentul din tren iscase o oarecare tensiune între ei doi și va rezulta, mai devreme sau mai târziu, o situație jenantă. Marcus era pesemne pragmatic din fire; dar, de data asta, va trebui să se mulțumească doar cu mai puțin.

Oricum, ar fi fost umilitor, mai ales datorită noilor raporturi, să-i raporteze practic toată experiența nefericită în care se aventurase cu fostul ei șef…adică, doar cu fiul său. Cel mai bine era să uite totul cât mai curând, să lase trecutul în urmă. Totuși, o experiență putea fi dată uitării, consecințele nu.

Așteptându-l pe Marcus să termine discuția pe care o avea cu un bărbat cărunt – directorul financiar – cineva o atinse pe umăr, aproape speriind-o. Un bărbat tânăr, bine făcut, care o urmărea amuzat.

– Ușor, se retrase el repede, nu voiam să te sperii. Sunt Martin Lukes, și întinse mâna, o tânără speranță a domeniului Finanțe.

– Bună ziua! zise ea, din nefericire, cu glas tremurând.

– Chiar așa de rău a fost începutul?

– Într-un fel sau altul…

Se blestema în sinea ei. Trebuia să învețe a nu mai reacționa chiar atât de violent la orice atingere neanunțată. Frank Heaton rămăsese undeva departe și nimic de pe chipul celui care tocmai se prezentase nu amintea de el.

– Scuze că am sărit așa. Cred că visam cu ochii deschiși.

– Să nu te audă șeful! Orice fel de visare în timpul orelor de lucru este strict interzisă. Doar planurile concrete își au locul aici. Și, dacă nu mă înșel, nici chiar acum Marcus nu e foarte satisfăcut. Cred că vrea să-ți vorbească. Dar, cine n-ar vrea? și dispăru imediat.

Hayley păși spre Marcus, mușcându-și buzle, căci trăsăturile încordate ale feței lui nu prevesteau nimic îmbucurător.

Oare cum de avusese curajul a-l săruta totuși? se gândea, înconjurându-l. Dacă l-ar fi surprins treaz, cu aerul său autoritar, nici n-ar fi îndrăznit să se apropie de el. Aruncă o privire scurtă spre buzele lui ferme, strânse, și o trecu un fior. Incredibil; dar și mai de necrezut – el o sărutase înapoi. Îl privi încă o dată și zări un chip nedumerit.

– Vrei ceva?

– Nu…mă întrebam doar cât de repede vă trebuie datele scrise la mașină…

– Păi…văd că ești pusă pe treabă, răspunse ridicând din sprâncene, ceea ce înseamnă un început bun.

În drum spre birou, el o prinse la un moment dat de braț, și întreg corpul ei se înfioră simțind prin materialul sacoului căldura emanată de degetele sale. Nu doar că o trecu aceeași senzație plăcută pe care o conferă orice atingere masculină, ci o învălui

parcă un fior incitant, și-și aminti, oarecum surprinsă, de gustul interesant lăsat în urmă de săruturile sale, în tren.

Cum de se putea ca atingerea unui anumit bărbat să provoace oripilare, pe când a altuia, plăcere? se întrebă, și imediat încercă să revină cu picioarele pe pământ. Renunțase la un post pentru a scăpa de hărțuială, jurându-și ca din acel moment să se îndepărteze complet de tentația masculină – mai ales în privința anumitor bărbați. Ori acum, practic se topea doar când Marcus Maury o atingea. Începuse prost din acest punct de vedere și trebuia să fie deosebit de atentă, ca nu cumva să-i lase o impresie greșită și să ajungă într-o situație mai imposibilă decât ultima.

Astfel că se dădu un pas înapoi, circumspectă, iar el, din fericire, își retrase palma. Ajunseră în birou.

– Ca să revin la întrebarea ta de mai devreme, și se opriră în dreptul mesei secretarei, nu mă aștept la miracole din prima zi. Dar pretind o interpretare competentă și la obiect a celor prezentate, deci mai întâi încearcă să înțelegi tot ce s-a spus acolo.

Dacă ăsta nu era un miracol, ce era, totuși?

– Cred că pe undeva pe-aici ai să găsești tot ce-ți trebuie – hârtie, unelte de scris și așa mai departe. Ai să găsești și alte detalii despre aceste ședințe dacă te uiți prin registrele din calculator.

– Mă descurc, mulțumesc…

Încă nu avusese șansa de a se familiariza cu computerul, dar spera că există și un manual de utilizare la îndemână.

– Bun, și o mai studie o clipă, încurcat, încât Hayley se aștepta

la o replică îndrăzneață. Pari cam palidă, zise el, în schimb. N-ai mâncat la prânz și din câte am văzut, ești cam agitată. Ții dietă sau așa ceva?

Ea negă din cap, jenată că-i sesizase reacția față de întâlnirea cu Martin Lukes.

– Sunt palidă de regulă, și nu țin regim; niciodată. Dar nu mi-a fost foame. În rest, s-ar putea să fie vorba de emoții.

– Atunci, ai o cafenea cum te duci în lungul coridorului; dacă simți nevoia de o pauză, mai târziu…Dacă te împotmolești pe undeva, eu mai sunt aici vreo oră-două.

Sună telefonul și el răspunse, puțin arțăgos, după care închise nici după un minut. Deci, nu era genul care să-și piardă vremea cu discuții interminabile, și niciunul care să agreeze micile bârfe între colegi, în timpul orelor de program. Nu că ea s-ar fi dedat la așa ceva, dar măcar avea o perspectivă a așteptărilor lui Marcus de la secretara personală.

– O să fac legătura la mine în birou pentru azi. De regulă, prefer să-mi filtrezi telefoanele înainte să ajungă la mine, dar te scutesc pe ziua de azi.

O spusese cu ironie sau cu amuzament? Îi sclipiseră ochii, însă Hayley nu avea deocamdată timp să elucideze acest mister. Nici măcar nu-i veni să creadă că programele și modelul de calculator erau similare cu cele utilizate dincolo. Imprimanta era mai sofisticată, dar la nevoie se descurca și cu aceea.

Preț de două ore, se lăsă complet absorbită de munca ei. Toate companiile care urmau să fuzioneze veneau din domeniul

energetic, iar numărul celor care aveau dificultăți financiare era uluitor de mare. Unirea lor cu o companie mai mare le dădea șansa unei supraviețuiri.

Spre ușurarea ei, șeful o scutise de responsabilitatea telefoanelor, care nu mai încetau să sune. Iar când sună robotul, sări de-a dreptul din scaun. Răspunse, apăsând ușor un buton.

– Da, domnule Maury?

– Ia o pauză, domnișoară Morgan – în receptor, glasul său părea mai rezonant. Du-te la cafenea pentru un ceai sau ceva, și adu-mi la întoarcere o cafea, te rog. Neagră, fără zahăr.

– Am înțeles.

Dacă se gândea mai bine, îi era foame și simțea o ușoară oboseală. Ziua fusese destul de ciudată, într-un fel interesantă, dar și solicitantă. Abia aștepta să vadă față Antheei când îi va spune despre noul post și cine era noul șef. Cel mai probabil, prietena ei nu va mai închide ochii o săptămână întreagă, zâmbi Hayley în sinea ei.

Cafeneaua era aproape goală; pesemne că pauza de ceai se terminase; doar două femei bârfeau vesel într-un colț. Imediat ce intră Hayley, o priviră curioase.

– Ești nouă? o întrebă o blondă îndesată, cu ochi mici, albaștri și un zâmbet malițios. Nu ne-am mai văzut, nu?

– Nu… răspunse Hayley nesigur, trăind cu impresia că vorbește exact cu sursa tuturor bârfelor din firmă. Azi am început.

– Ești secretara lui Marcus Maury! strigară ambele dintr-o dată.

– Da… – oricum toată lumea avea să afle la un moment dat.

– Rapid, aprecie blonda. Abia ce-a plecat Audrey și deja i-a găsit o înlocuitoare. Nu văd de ce n-a dat postul uneia dintre noi.

– Nu i-ar fi plăcut Măriei Sale… se strâmbă cealaltă. Cred.

– Dar nici situația curentă nu poate fi prea plăcută, aș zice.

Cele două se ridicară să plece, desigur nerăbdătoare să răspândească vestea.

– Ești norocoasă, o liniști blonda. E un armăsar pe cinste, nu? și o măsură pe Hayley din cap până-n picioare. Încearcă prin orice mijloace să-l obții. Când Audrey aude cum arăți, presimt că o să se grăbească să revină.

– Nimic nu m-ar mira, chicoti cealaltă.

În urma lor, râsetele se revărsară într-un lung ecou pe tot palierul.

Tânăra își luă o gogoașă și un ceai și se așeză într-un colț, la fereastră, meditând asupra celor ce auzise. Evident că Audrey Blacke nu era populară printre restul fetelor, care numai o atitudine rezervată nu arătau față de accidentul colegei lor. Mai degrabă își arătau gelozia, fiindcă era clar că toate îl vânau pe Marcus Maury, sau cel puțin postul de secretară personală a acestuia. Ea însăși avea să-și audă o serie de bârfe din cele mai picante, dacă avea să rămână un timp pe poziție.

Se întoarse la birou cu cafeaua șefului, întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să-i ia și lui o gogoașă. Poate că nu -construcția lui dovedea un regim alimentar bine stabilit, în care probabil că nu se strecurau semipreparatele.

Împinse ușa ei, atentă să nu verse cafeaua, dar era aproape s-o

scape, surprinsă de cuplul care se îmbrățișa în anticameră, și care se despărți la apariția ei. Cu mare greutate, tânăra reuși să-și țină echilibrul și să-și mascheze disconfortul.

– Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult pentru cafea, zise.

– Deloc, răspunse el foarte natural, și se grăbi să și-o ia în primire, arătând spre partenera lui. Ai putea să aduci încă una pentru domnișoara Brown?

– Sigur.

Era greu să n-o recunoști pe tânăra actriță, cu păr roșcat și un zâmbet larg, care acum devenise brusc interesată de nou-venită.

– A, nu te deranja pentru mine, dragule. Oricum beau prea multă și e timpul să reduc cantitățile. Nu faci prezentările?

– Ba da, normal. Dânsa e Hayley Morgan; de azi, a luat locul lui Audrey Blake, care a avut un accident…Până acum s-a descurcat bine, aș spune, adăugă, spre surprinderea fetei. Prespun că o recunoști pe domnișoara Felicity Brown.

Acum că cerceta cu atenție ochii de un verde-închis ai celeilalte, Hayley gândi că poate o cunoaște chiar mai bine decât el însuși. Cel puțin, actrița nu-și ascundea deloc resentimentele, iar pe chipul ei se citea un gest clar de demarcare a teritoriului fiecăreia, precum și un avertisment împotriva posibililor intruși.

– Da, bineînțeles. Colega mea de apartament este o mare admiratoare a dânsei….ca și mine, normal.

– Mulțumesc, dar ochii femeii deveniră dintr-o dată glaciali. Sunt sigură că Marcus e norocos că te-a găsit atât de repede, mai ales că ești atât de eficientă. Cele mai multe fete trimise de agenții

se dovedesc total nepregătite.

Mda, asta mă cam pune la locul meu, gândi Hayley, amuzată. Probabil că avea o anumită aversiune față de agenții, dar aici nu era cazul.

Oare sentimentul de gelozie era unul adresat, de fapt, persoanei, sau în general oricărei femei care venea în contact cu Marcus? Mai degrabă a doua variantă, iar un tip ca șeful ei devenea foarte ușor cel mai de preț vânat pentru oricare dintre femeile puse pe aventură. Din fericire pentru Hayley, vigilența ei imbatabilă o va scuti de a deveni țapul ispășitor al dorințelor neîmplinite ale speciei masculine.

Cu o scurtă mișcare din cap, șeful ei o lăsă în pace. Hayley își reluă locul de la birou. Actrița îl târî pe Marcus înăuntru, închizând zgomotos ușa în urmă. Secretara abia dacă observă că la doar câteva secunde, se redeschise, doar că simți o mână pe umăr. Se trase înapoi cu o privire furioasă, pentru ca apoi să devină deosebit de jenată de înfățișarea ei când văzu cine este, de fapt.

– Îmi pare foarte rău. Am crezut că…

– Vreau să te atac, la cum ai reacționat.

– Nu, dar m-ați surprins. Doreați ceva?

– Doar cafeaua mea, se încruntă el, și se întinse după ea pe masă. N-aș fi zis că ești genul de femeie încordată. Relaxează-te puțin! Nu mușc.

– Scuze. E prima zi și e, într-un fel, o nouă experiență.

– Da, dar să nu exagerezi. Poate e mai bine să salvezi ce-ai făcut până acum și să mergi acasă.

Nu o spusese direct, dar era clar că sunase a zi liberă, gândi Hayley, încercând să nu-i poarte pică. Dacă domnișoara Brown nu putea rămâne prea mult timp, presemne că voia să profite de puținul rămas, iar secretara era în plus.

– Pe-unde naiba ai umblat? o întâmpină Anthea din bucătărie. Începeam să-mi fac griji.

– Am muncit ca o sclavă toată ziua, se trânti Hayley pe un scaun, descălțându-se. Numai asta avem de mâncare? Sunt lihnită.

– Și eu am fost, răspunse prietena ei, oarecum iritată. M-am abținut cât am putut, în speranța că o să aduci tu ceva…o pizza sau…Cum adică ai muncit toată ziua? Unde?

– Ești atât de spontană că uneori mă uimești, râse Hayley.

– Să trecem peste ironii. Ai obținut un post? Unul serios?

– E chiar foarte serios. Cel puțin deocamdată. Am fost angajată temporar la Compania Maury; o înlocuiesc pe secretara directorului general, care a avut un accident.

– Adică lucrezi petru Marcus Maury? rămase cealaltă cu gura căscată.

– Da. De ce? Îl cunoști?

Abia acum își aminti Hayley de expresia ciudată de pe chipul șefului când ea se dovedise indiferentă în ce privește persoana lui. Poate că asta justifica totul.

– Da; întotdeauna găsești câte ceva despre el prin ziare. Am văzut și poze; arată binișor, nu crezi?

Fotografiile înșelau adesea, se amuză secretara în sinea ei; altfel, Anthea l-ar fi recunoscut chiar și la gară, când îl admirase pe ultimul

iubit al lui Felicity Brown. Cu toate că ar fi fost timpul să dezvăluie misterul, dintr-un motiv sau altul, musafira preferă să tacă. Dacă nu se alegea cu nimic de pe urma postului, măcar o scutea de o umilință, iar figura "șefului" se va pierde în negura amintirilor.

– Nu arată rău, răspunse dezinteresată. Poate cam perfecționist.

– Și un adevărat tiran, după câte văd! Oricum, dacă ai puțin sânge-rece, o să continui cu munca ta și o să-i demonstrezi că nu ești dispusă a-i ceda.

– O să încerc, râse Hayley. Deocamdată sunt prea ocupată să mă mențin pe linia de plutire ca să mă mai și încurc cu strategii prestabilite.

– Presupun că îți cunoști limitele. Dar să-i arăți clar totuși că nu ești genul care să se lase ușor dusă de val.

– Nu cred că e necesar să-mi fac griji din perspectiva asta. Deja are…o iubită.

Acum, că-l cunoștea mai bine, putea spune că sărutul pe fugă din tren fusese, de fapt, doar o reacție din orgoliu în fața provocării lansate de ea. Ce altceva putea fi când o avea alături de superba domnișoară Brown?

– De când ești atât de sigură pe tine?

– De când am cunoscut-o, azi după-amiază. Și crede-mă, nici să vreau nu m-aș complica în situația asta.

– Nu te umfla chiar așa în pene…

Hayley însă își dorea cu disperare o certitudine. Nu mai dorea să-și lingă încă o dată rănile în singurătate ….Se îmbărbătă. Oare chiar fiecare bărbat trebuia să poate odioasa pecete a lui Frank

Heaton? Sărutul din tren venise ca un răspuns la propriile ei gesturi, practic îl forțase. Și el o pedepsise, ca s-o învețe minte.

Pentru ca în clipa în care trecuse pragul în spațiul formal al biroului său, tipul să devină seriozitatea în persoană. Deci, era timpul să-și reconfigureze viziunea asupra celorlalți. Nu toți bărbații sunt la fel…De exemplu Martin Lukes, care o admirase politicos, fără ocheade nerușinate sau gesturi libidinoase.

– Să trecem la alt subiect, reveni Hayley; mor de foame. Chiar nu mai avem nimic?

Anthea îi oferi farfuria ei: pâine unsă cu fasole din conservă.

– Nu merge, dar deocamdată…Dacă tu lucrezi, presupun că trebuie să-mi reiau locul la cratiță. Nu sunt un geniu, dar va trebui să te conformezi.

– Dacă numești arsurile astea pâine prăjită, înseamnă că mai bine mănânc în oraș când gătești tu.

– Poate ai dreptate. Dar cu siguranță, sâmbătă seara o să mergem în oraș. Nici ziua mea n-a trecut fără incidente. Ghici ce am reușit să obțin?

– Nu știu, mormăi cealaltă mușcând demoralizată din pâine. Uimește-mă.

– Două bilete la noul film al lui Felicity Brown. Dacă ești cuminte, te iau și pe tine și-ți fac cinste după, ca să sărbătorim ambele evenimente.

Ca să nu-i strice plăcerea, Hayley zâmbi vag, însă în mintea ei profană, mai bine rămânea acasă, la o baie fierbinte.

Capitolul 3

A doua zi, când ajunse la birou exact la opt și jumătate, Marcus Maury se afla deja acolo. Se trezise cu un chef...inexplicabil de a sări imediat din pat, gata pentru o nouă zi. Încă nu găsise o motivație clară, fiindcă de mult își încetase a mai merge la serviciu cu un oarecare entuziasm. După care realiză că de fapt, nu domnul Heaton o aștepta în birou, cu fiul său ca un lup înfometat pe coridoare, ci Marcus Maury.

– Mă bucur că ești punctuală, domnișoară Morgan, o întâmpină el.

– V-am adus corespondența, începu ea ascunzându-și îmbujorarea. Ne ocupăm de scrisori prima dată?

– Da. Adu-mi-le când ești pregătită. Le sortezi, dar astăzi nu-ți dau nimic de scris; doar dacă nu e ceva foarte important. Prioritățile sunt ceea ce s-a discutat ieri la ședință. Vreau să termini astăzi cu toate notițele.

Vorbea aparent indiferent, cu ochii în foile lui. Tânăra ar fi preferat s-o privească în ochi, pentru a mai suprinde încă o dată sclipirea aceea albastră, atât de intensă. Sau mai bine nu…

Cu fiecare moment în prezența lui, devenea tot mai conștientă de farmecul său fizic. Costumul, impecabil ca întotdeauna, și cămașa de culoarea deschisă îi evidențiau tenul bronzat și iscau un ușor fior electrizant.

– Am să încerc, reveni ea de pe cărările pierzaniei, după care se întrebă dacă nu cumva vrea să-l impresioneze.

Nu-și explica de ce toate aceste detalii aveau o însemnătate atât de mare. Nu doar că avea nevoie de post.

– Ieri, am ajuns pe la jumătate.

– Foarte bine.

Și parcă întreaga cameră se lumină când el ridică ochii, surâzând prietenos. Blestemându-și gândurile necurate, Hayley sorbi din plin căldura zâmbetului său, dar fericirea dură scurt timp.

O jumătate de oră mai târziu, în fața calculatorului, secretarei nu-i veni să creadă că tot ce muncise și salvase cu o zi înainte, nu era de găsit nicăieri între fișierele stocate. Preț de o oră căută fișierul ei, și negăsind nimic, își acceptă soarta năpăstuită. La cât de mult punea el accent pe eficacitate, a se plânge șefului nu era tocmai o soluție; și totuși, trebuia s-o facă, pentru că acum avea de refăcut și materialele de ieri, deci nici nu încăpea vorbă să termine totul într-o singură zi.

Se ridică, resemnată și păși spre ușa lui. Marcus vorbea la telefon. Nu se știa cu cine, însă după glasul calm părea că nu cu un

coleg. Poate cu Felicity Brown…Ceasul ei arăta zece și jumătate, ora pauzei de cafea – poate era mai înțelept să bea o ceașcă, de încurajare, înainte de a se arunca în gura lupului.

Cafeneaua era aproape plină, iar Hayley bătu în retragere. N-avea chef nici de priviri curioase, nici de șușoteli pe la spate. Însă blonda pe care o întâlnise și altă dată îi făcu semn din mână și se văzu nevoită a se strecura până la masa ei.

– Mi-ar prinde bine o a doua cană de ceai, zise ea. După atâta muncă, măcar atâta merit.

– Mda…

– Mai ales când lucrurile merg prost, nu? se strâmbă. Toată munca dusă pe apa sâmbetei.

– Ai pierdut ceva din calculator?

– Toată lumea a pierdut. Cu excepția ta, probabil. Presupun că n-ai avut timp să faci prea multe, mai ales în prima zi.

– Ba da, am reușit. Trecusem peste jumătate din notițele de la prima ședință. Iar domnul Maury le voia gata pentru astăzi.

– Aiurea! Biata de tine!

– Mda…Dar cum de s-a întâmplat?

– Nu știu sigur. Dar bănuim, și arătă plictisită spre colega care o însoțise cu o zi înainte la bar. Theresa e destul de nouă în branșă. Încă nu s-a obișnuit cu calculatorul, și ieri, cam după patru, tot încerca să copieze un fișier de pe CD-ul ei în memorie. Nimeni nu știe ce-a manevrat pe-acolo, dar la un moment dat, toate ecranele s-au înnegrit, și s-a pierdut totul. Deci, fiecare a pierdut câte ceva.

– Dar eu sunt sigură că am salvat totul. Am apăsat exact pe

comenzile care trebuie.

– Poate că ai fost la o secundă de clipa în care toate eforturile Theresei au distrus sistemul.

– Și nu se poate face nimic?

– Nu cred, deși câteodată se mai salvează pe memoria centrală, și o poți scotoci. Eu însă, habar n-am cum se face. Altfel, și eu îmi căutam totul.

Hayley oftă adânc; măcar nu era singura la ananghie. Și spre fericirea ei, nu se făcea vinovată de pierderea informației, cu toate că Marcus nu va fi prea mulțumit să afle. Se întoarse la birou cu o cană de cafea pentru el. Terminase conversația la telefon și studia niște dosare.

– Mulțumesc. Cum merge?

Inițial, secretara intenționa să amâne vestea proastă, să mai caute o dată în computer, însă orice întârziere l-ar fi înfuriat și mai mult.

– Mă tem că a intervenit o mică problemă, și-i explică situația, fără însă a pune prea mult accent pe cine se făcea vinovat de neplăcerile cauzate.

– Și nu sunt șanse să termini azi? întrebă după ce blestemă în tăcere și analiză problema.

– Nu cred.

Chipul i se întunecă, iar trăsăturile feței deveniră mai accentuate. Însă nu e vina ei și nu putea termina totul doar pocnind din degete.

– Aș putea trage din greu să termin cumva, dar nu știu cât va

dura, totuși…

– Nu e necesar, se aprinse el. Și-așa avem foarte mult de lucru aici ca să-ți mai iei după aia zile libere în schimbul orelor state peste program.

– Dar nu e vorba de zile libere. Am mai lucrat așa adesea, pe celălalt post. Devenise deja o obișnuință.

Nu mai menționă că practic ajunsese a sacrifica totul, inclusiv viața socială. În final, nerecunoștința propriilor merite fusese, de altfel, unul din motivele pentru care renunțase la acel post.

– Sunt sigur că așa a fost…Dar aici aș prefera să muncești cât mai eficient, pentru a nu fi nevoie de ore în plus. Astfel, te menții în priză, cu mintea limpede și diminuăm riscul unor erori; și amândoi suntem mulțumiți.

Din spusele lui, reieșea clar că n-o dezvinovățea în totalitate pentru lipsa materialelor din ziua precedentă. Hayley se simi lezată – nu se așteptase a fi compătimită, dar măcar spera într-o judecată rațională.

– Orice întârziere înseamnă că trebuie să reprogramăm ședințele, adăugă el agitat. Amintește-mi mâine să-mi revizuiesc agenda.

Se ridică și începu să-și aranjeze fișele, parcă dintr-o dată îmbătrânit și mai obosit. Hayley bătea din nou în retragere – dacă ea făcea mari eforturi pentru a se menține la suprafață, el se sforța de-a dreptul.

– Fă ce poți. Eu plec curând și n-o să mai stau pe capul tău.

Începu să se îmbrace, cu mișcări iuți – încă o dovadă o

flexibilității sale, gândi Hayley cu mintea la un trup bine făcut.

– Direcționează telefoanele spre recepție, la Vicky, ca să nu te mai deranjeze.

După care, parcă cerurile se deschiseră, și el surâse, fermecând-o cu forma buzelor lui. Spre suprinderea ei, o atinse ușor pe bărbie, privind-o direct în ochi.

– Nu sunt chiar așa de insensibil, nu?

N-ar fi reușit să-i răspundă nici de se străduia, căci mintea ei încerca să afle dacă nu cumva putea citi gândurile altora. Nu reușea nici măcar să se desprindă din încătușarea privirilor lor. Dacă doar o atingere făcea asemenea minuni, cum ar fi fost să…?

Cu mari eforturi se dezlipi de el, oarecum devastată, mustrându-și propria scăpare și ușurința cu care se lăsa hipnotizată de farmecele lui…după bunul său plac.

După plecarea șefului, secretarei și veni și mai greu să lucreze. Preț de câteva minute, rămase neputincioasă cu coatele pe masă și fața în palme, încercând să descopere ce-l făcea pe Marcus Maury atât de special și de ce se topea toată în prezența lui.

Într-un târziu, deschise computerul. Scormoni în toată arhiva de fișiere, fără prea mult interes, pentru ca dintr-o dată să-i apară în fața ochilor o listă interminabilă, ordonată aflabetic. Involuntar, accesase memoria generală a calculatorului. Căută în grabă după numele fișierului, și-l găsi! Nu-i venea a crede ochilor. Mai avea doar să-l readucă în calculatorul ei ceea ce reuși, cu ajutorul manualului. Deci, tot ce-i rămânea de făcut era să înceapă de unde se oprise cu o zi înainte.

Greu de imaginat cum de reușise, dar calul de dat nu se caută la dinți! Fericită, se puse pe lucru. Nu transferă apelurile spre recepționistă fiindcă oricum șeful îi sugerase asta în ideea că ar fi avut mai mult de lucru. În plus, un apel, două mai spărgeau monotonia și o mai punea în legătură cu persoanele de care se va lovi un timp de acum înainte în calitate de secretară a directorului. Primi doar câteva telefoane mai importante, dar pe la patru și jumătate sună Felicity Brown care ceru imediat să-i fie dată legătura cu Marcus Maury.

– Îmi pare rău, domnul Maury nu este momentan.

– Pentru Dumnezeu, oftă cealaltă nemulțumită, nu face pe gardianul acum. Dacă e într-o ședință sau ceva, cheamă-l afară. Vreau să-i vorbesc urgent.

– Domnul Maury nu e într-o ședință, răspunse Hayley cu glas stăpânit. A ieșit.

– Grozav! Unde?

– Mă tem că nu pot să vă spun. N-a menționat.

– Ești nouă, nu? întrebă femeia, arogant. Dacă doar atât știi să faci, nu cred că o să ai viață lungă acolo.

"Dacă îți vâri tu coada, probabil n-o să am" i-ar fi trântit Hayley.

– Îmi pare rău, domnișoară Brown. Am să-l anunț că ați sunat.

– Să nu uiți! și-i trânti receptorul în ureche.

Șeful apăru cam la o jumătate de oră după, cătrănit, semn că voia să-și verse amarul pe cineva.

– Adu-mi o cafea, te rog.

Cafeneaua se închisese, dar Hayley bătu la gemuleț, totuși. Îi

deschise o tipă plictisită.

– E cam târziu. Totul e rece și n-am de gând să fac cafea proaspătă.

– Nu e pentru mine, ci pentru domnul Maury. Fără zahăr.

– Știu cum o bea; sunt aici de multă vreme, zise, ca și cum vechimea pe post îi dădea dreptul a se impune în fața fiecărui nou-venit.

Îl găsi la masa lui, studiind foarte surprins dosarul complet cu notițele ședinței din ziua precedentă.

– Ai terminat totul astăzi? o întrebă când îi puse cana pe birou. Ești cumva vreo superfemeie, domnișoară Morgan?

"Din nefericire, nu" ar fi răspuns, dar nu avea curajul.

– Am reușit fiindcă printr-o minune, mi-a apărut pe ecran memoria generală a calculatorului. Nu mă întrebați cum.

– Bine…Ești sigură că nu l-ai avut acolo și înainte?

– Sigură. O oră întreagă l-am căutat azi-dimineață. Și oricum, l-am găsit într-un alt loc.

O cercetă atent, cu o privire impenetrabilă, incomodă pentru Hayley.

– Din punctul meu de vedere, sinceritatea contează mai mult decât performanța. Probabil că multe ar fi mințit sau ar fi profitat.

– Prea riscant, oftă ea fără să bage de seamă. Dacă pe viitor mi-ați fi cerut o perfomanță asemănătoare, m-aș fi făcut de rușine.

– Corect, surâse el. O logică imbatabilă e un atu, asemenea unui chip plăcut.

Ce misogin! gândi ea; aluziile o scoteau din sărite;

nemairezistând acelei priviri pătrunzătoare, plecă ochii.

– Apropo, zise după ce-și revăzu notițele, a sunat domnișoara Brown.

– Știu, mormăi parcă schimbat dintr-o dată. Adineauri am vorbit cu ea și mi-a spus că nu i-ai fost de niciun folos.

Ce puțin durase momentul ei de glorie! Nici nu dorea să-și închipuie ce comentarii la adresa ei născocise Felicity Brown.

– N-a fost cu intenție!

– De ce n-ai transferat apelurile la recepție, cum ți-am spus?

– Nu mi s-a părut necesar, dacă mă puteam descurca.

– Și totuși, Vicky știa de deplasările mele, tu nu. Data viitoare să-mi asculți ordinele. Ne scutește pe amândoi de alte probleme.

– Îmi pare rău…

– Asta e viața, domnișoară Morgan, observă el amuzat, sorbind din cafea. Una caldă, una rece.

La fel se întâmplă tot restul săptămânii. Cu atâtea urcușuri și coborâșuri, Hayley ajunsese în pragul disperării. Înainte, încheia săptămâna în ordine, terminând tot ce-și propusese până vineri. Aici însă, în ultima zi, nu-și mai vedea capul de treabă.

Marcus lipsise de la birou toată ziua, spre ușurarea ei, căci așa măcar se putea concentra pe ceea ce era de lucru. De data asta îl ascultă și transferă apelurile jos, mulțumind în sinea ei că exista o recepționistă. Spre sfârșitul zilei, fata urcă, aducând o listă de mesaje.

– Văd că nu se mai termină treaba, zâmbi spre secretară. Mă bucur că nu sunt în pielea ta. Dacă stai până mai târziu, anunță-l pe

portar – din cauza sistemului de securitate.

– Mulțumesc, răspunse Hayley fără a-și dezlipi ochii de pe ecarn. Un weekend plăcut.

– Mulțumesc; sper să fie! Tu ai ceva special planificat?

– Nu neapărat…A, colega mea de apartament are două bilete pentru premiera lui Felicity Brown de mâine seară. Poate mă duc.

– Nu-ți ajunge cât o vezi la birou? se strâmbă Vicky.

– Și asta e adevărat.

Actrița se perindase pe la biroul iubitului ei toată săptămâna, încât Hayley nu știa de unde are atâta timp liber. Probabil că făcea "pauze" între fillme…ca nu cumva Marcus să-și piardă interesul pentru persoana ei, se pomeni secretara meditând. Dar de ce o interesau pe ea astfel de amănunte? Oricum, n-avea timp pentru prostioare.

Apoi, își aminti de teoriile lui Marcus cu privire la orele peste program și se simți brusc vinovată. Dar cum el nu era la birou, avea un întreg sfârșit de săptămână ca să-și revină.

Termină și ultima scrisoare și o puse la dosar, în biroul șefului. Încăperea păstra un ușor parfum a loțiunii lui de ras, și adulmecând aerul, Hayley simți un fior rece pe șira spinării. Privi poza lui care atârna deasupra biroului – o postură de om puternic, purtând un costum de culoare închisă. Același fior. Ce avea tipul de o făcea să reacționeze astfel? Nu era oare destul de lucidă ca să se sustragă unor trăiri insignifiante?

Abia cum, când întreaga clădire se cufundase într-o tăcere mormântală, tânăra realiză că e foarte târziu. Nu intenționase să

stea atâta. Și uitase complet de sfatul lui Vicky cu privire la sistemul de securitate. O află curând pe propria piele, când nu mai reuși să deschidă ușa biroului. În stânga se afla un dispozitiv cu butoane, care funcționa bineînțeles doar pe baza unui cifru. Deci?

Se panică la început pentru ca apoi să-și vină în fire. Poate că mai era cineva prin clădire...portarul, sau altcineva care să lucreze până târziu. Ridică receptorul, așteptând să răspundă cineva de la recepție, dar îl trânti la loc, furioasă.

S-o sune pe Anthea, dar probabil că prietena ei plecase deja la coafor, după cum o anunțase mai devreme. Tocmai de aceea Hayley decisese a lucra mai mult. Și dac-ar fi găsit-o, nu i-ar fi fost de ajutor, pentru că nu știa codul de acces.

O altă soluție ar fi fost poliția, dar ezita să-i cheme pentru astfel de situații jenante. Iar Marcus se va înfuria când va afla că-i desconsiderase din nou ordinele. Și era îndreptățit, totuși. Ori de câte ori ieșea din cuvântul lui, dădea de necaz. Motiv pentru care stătu mult în cumpănă înainte să-l sune.

Deși era singura soluție posibilă. Găsi numărul de telefon în agendă, dar spre indignarea ei răspunse robotul. Deja incertă, situația începea să devină de-a dreptul alarmantă. Pe punctul de a închide, reuși totuși să se reculeagă și să lase un mesaj, încercând să nu anticipeze reacția lui la auzul acestuia.

După care nu mai avea chiar nimic de făcut, decât să aștepte un alt telefon. După o oră fără niciun semn de viață, se întrebă dacă nu cumva tipul plecase din oraș pe timpul weekendului și o trecură toate frisoanele. Apoi însă, apelând la simțul logic pe care el i-l

admirase totuși, încercă să analizeze totul la rece. Cel mai grav era să rămână acolo tot weekendul, până când, luni dimineață, sistemul de deschidere se va debloca. Oarecum de plâns, dar încă n-o podidiră lacrimile căci n-o ajuta cu nimic. Și oricum, slabe șanse să se ajungă la așa ceva. O altă posibilitate era ca femeile de serviciu să ajungă ceva mai devreme. Poate sâmbătă dimineață.

Ca să uite de toate, își făcu ordine în calculator, apoi trecu în biroul șefului. Se așeză pe scaunul său, la biroul lui, și o încercă un sentiment de ușurare la gândul că el nu era acolo.

După un timp, se lăsă pe spătar, închizând ochii. Prima oară când îl întâlnise, îl găsise în aceeași poziție. Cu ochii închiși, cu expresia feței detașată și deosebit de atrăgătoare. Tesări, amintindu-și de curajul avut ca să-l sărute.

Și oricât de ciudat părea, nu regreta nimic. Poate doar faptul că nu fusese un sărut adevărat…pentru a se bucura de el. O șansă pierdută, irecuperabilă.

Dar niciunul nu mai menționase nimic de atunci. Ea dorea să dea totul uitării, în vreme ce el părea că nici nu-și mai amintește. Doar pentru ea se pare că fusese un incident memorabil. Ciudat, dar poate că adesea el se găsea în postura de a fi sărutat de femei. Gândul neînsemnat îi trezi lui Hayley o senzație de gelozie.

Pentru Dumenzeu – era iubitul lui Felicity Brown, își reproșă sieși. Trebuia să-și impună anumite limite în timpul orelor de program…

Probabil că ațipise, căci la un moment dat se trezi speriată și complet dezorientată. Se afla într-o încăpere întunecoasă iar de

undeva de afară răzbăteau zgomote indistincte. Se aprinse o lumină slabă, apoi în prag apăru o siluetă. Tânăra scoase un țipăt scurt, sărind în picioare.

– Ce naiba…? se răsti un glas de bărbat. Apoi se aprinse lumina, și Marcus Maury rămase mirat în fața ei. Domnișoară Morgan! Ce…?

Dintr-o dată eliberată, Hayley se repezi spre el împleticindu-se de covorul de la intrare. Însă brațele sale o prinseră instantaneu și ea se pomeni îmbrățișându-l, suspinând fericită.

– Ce bine! Nu credeam să mai scap de aici!

Abia acum realiză gravitatea situației, căci întreg trupul îi tremura. El o liniști, masând-o delicat pe spate. Corpul lui bine făcut se lipea de-al ei în întregime, emițând semnale viguroase spre ea.

– Gata, liniștește-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

– M-am blocat aici, rosti ea jenată. Am rămas să termin ultimele scrisori și m-am pomeni că nu pot ieși.

– Dacă-mi aduc bine aminte, ți-am spus clar să nu stai peste program, zise el iritat.

– Știu…Dar aveam puțin timp liber și-am zis să las totul în ordine pentru luni.

– Chiar e așa de greu să te conformezi ordinelor? o fulgeră el cu o privire glacială.

– Chiar nu acceptați puțină spontaneitate?

– În anumite limite….câteodată. Dar dacă ești și eficientă…

– Nu-mi vorbiți despre eficiență, îl întrerupse ea. Dacă nu mă

înșel, nu m-ați avertizat cu privire la sistemul de securitate. Altfel, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Și nu s-ar fi întâmplat nici dacă mă ascultai.

O scutură tare, după care o cuprinse din nou în brațe și-i pecetlui buzele cu ale sale. Nu avea rost să-i reziste încleștării de fier. Dacă își punea în gând putea chiar….O cuprinse un vag sentiment de teamă după care se desprinse din îmbrățișare, suspinând.

– Te rog…Dă-mi drumul.

Bărbatul respira apăsat, se aprinsese la față, iar în privirea lui nu exista nici urmă de regret, doar înverșunare.

– Ce văd la tine, femeie, de mă face să…?

– A, deci acum e vine mea că acționezi ca o fiară în cușcă? sări ea. De ce trebuie bărbații, sexul puternic, se zice, să dea întotdeauna vina pe altcineva? Dacă nu pe fuste scurte și bluze decoltate, măcar pe greșeli de gândire pe care oricine altcineva le-ar trece cu vederea.

– Nu văd ce legătură au fustele scurte și bluzele decoltate în toată problema, iar greșeala ta a fost una motivată, zise, cu degetele adânc înfipte în pielea umerilor ei. A fost doar o…scăpare. Pur și simplu nu poți…

– O scăpare? se aprinse și Hayley. Normal că tu așa o vezi. Bărbat arogant, înfumurat și obtuz ce ești! N-ai recunoaște micile scăpări nici picat cu ceară, n-ai nici cea mai mică…

Se stăpâni singură, căci nu-și dădea seama unde dorea să ajungă. Voia să-l impresioneze? Să-i facă pe plac? De ce, orice făcea,

el o desconsidera? Și de ce tremura toată, de ce-i bătea inima să-i sară din piept, de ce-i era mintea atât de înceţoşată?

Și de ce se cuibărea la pietul lui, chemându-l deznădăjduită?

– Hayley, draga mea, ce mă fac eu cu tine?

Tânăra nu răspunse, înecată în propriile-i necazuri acumulate de atâta vreme, încât abia se mai abținea să nu răbufnească. Trebuia cumva, cândva să…

Dar nu de față cu el. Se retrase, căutându-se prin buzunare după o batistă, dar negăsind, o primi pe-a lui, albă, imaculată, scoasă direct din buzunarul sacoului.

– Poftim.

Își întoarse fața de la el, dar chiar și-așa simțea nevoia demoralizantă de a plânge. Găsi totuși puterea de a-l privi în ochi. Din nou preluase controlul, și detașat, imperturbabil, trecu la masa lui, căutând prin niște foi, lăsându-i timp să-și revină.

Hayley studie atent formele trupului său, vizibile prin materialul costumului, mișcarea grațioasă a palmelor, și propriu-i corp reacționă printr-un tremur abia simțit, stârnit de magnetismul de netăgăduit, și totuși atât de natural, al acestui bărbat.

– N-ai să pricepi chiar niciodată ce-ți spun? reveni el alături de ea. Dacă nu vrei să mă asculți, n-o să ne înțelegem.

– Poate preferați să-mi înaintez demisia, își mușcă ea buzele.

– Superb! Și eu ce fac? Altă bătaie de cap să găsesc o secretară?

Duplicitatea sa era demoralizantă. Pe de o parte nu o dorea acolo; se vedea clar după trăsăturile-i încordate. O păstra doar pentru a-i servi propriilor interese.

– N-ar fi mai bine, decât să vă chinuiți cu cineva care nu pricepe?

– Ai pricepe…dacă ai vrea.

– Vreau, dar e foare dificil… și ochii lor se întâlniră, el căutând în străfundurile ființei ei ceva care să-i lămurească nedumeririle.

– Du-te acasă, zise el după o înjurătură mormăită în bărbie. Ai trecut deja printr-o experiență neplăcută. Cred că nu e nici locul și nici momentul să dăm naștere unei discuții în contradictoriu.

– Ce să-ți spun, izbucni ea parcă renăscută. Haide, citește-mi drepturile. Oricum o să-mi reproșezi asta mai devreme sau mai târziu, mai bine terminăm acum, la care el râse, făcând-o să roșească.

Din nou bolborosi ceva, apoi se năpusti asupra ei, sărutând-o, de data asta mai candid și mai incitant decât înainte. Îi despleti părul, sprijinindu-i capul cu palmele sale.

De data asta, Hayley nu mai opuse deloc rezistență…și nici n-o mai încercau sentimente reprobatoare. Stârnită printr-un fior de plăcere, tânăra se lipi de el involuntar, și palmele-i căzură spre abdomenul său, explorându-i trupul bine făcut. Sărutul se prelungi într-o cascadă de senzații confuze pentru ea.

Rațiunea își făcea simțită prezența, căci nu înțelegea de ce îi cedase din moment ce-și jurase a păstra distanța. Ea singură se făcea vinovată de consecințele acestor clipe. Încercă să se sustragă, cu un ușor geamăt, dar el o trase înapoi, mai încordat, fără scăpare.

Mâinile lui coborâră spre talia ei, lipindu-i șoldurile de-ale lui, făcând-o să-i conștientizeze dorințele, după care începură a-i dezmierda foarte fin formele. Nu o atingea, însă degetele sale lungi

parcă pluteau pe deasupra ei, înfierbântând-o. Cu atingeri suave îi dezmierdă formele, iar tânăra scoase un geamăt de plăcere, încât el se opri o clipă, ezitând. Apoi, mișcările se îmblânziră, inexplicabil; după ce iscase în ea un val de senzații nemaitrăite, ar fi fost o cruzime s-o abandonze tocmai acum.

Involuntar se agăță de el, dar îl eliberă în scurt timp, fiindcă și el începuse a bate în retragere.

– Haide, zise, întorcând-o spre ușă, să mergem. Te duc acasă.

Realitatea o izbi direct în față, lăsând-o cu un gust amar. La prima încercare mai serioasă, toate intențiile ei bune se risipiseră de parcă nici n-ar fi existat; nu numai că se autodecepționase, dar chiar îl încurajase să-i facă avansuri, pentru ca la final să asiste neputincioasă la propria-i abandonare. Nici nu se punea problema să-l lase s-o ducă acasă, să fie din nou singură cu el în intimitatea mașinii sale. De fapt, nici nu știa cum va găsi puterea de a mai da ochii cu el la birou.

– Nu e nevoie să mă duci acasă. Autobuzele vin repede și n-o să aștept mult.

– Nu trebuie să aștepți deloc, i-o tăie el. Te voi lăsa exact în fața casei, în siguranță. Și să nu te aud – n-are rost să te împotrivești.

Temerile ei cu privire la imprudența de a urca în mașina lui se dovediră cât se poate de justificate. Peste tot se simțea amprenta lui, iar apropierea dintre ei nu era deloc una liniștitoare. Din ce în ce mai puțin înțelegea Hayley cum de, la prima lor întâlnire, trecuse atât de indiferentă peste toate. Într-un final, spre marea ei ușurare, ajunseră și în fața blocului.

– E bine aici. Mulțumesc, deși nu trebuia să te deranjezi.

– Nu e niciun deranj, zise el cu privirea undeva afară. Aici stai?

– Nu chiar. E apartamentul unei prietene; îl împărțim.

– Înțeleg. Și prietena ta e acasă?

– Se poate. Doar dacă nu întârzie la coafor.

– E în regulă dacă rămâi s-o aștepți singură?

– Nicio grijă, mă descurc, se grăbi ea să spună, pentru a scăpa cât mai degrabă.

– Bun. Amintește-mi luni să-ți dau codurile de acces.

Când se văzu acasă, la loc pașnic, își făcu o cană de ceai, dar uită de ea, furată de firul evenimentelor din acea seară. Își încălcase toate regulile prestabilite și-i va fi greu, având în vedere efectul devastator al apropierii lor, să le păstreze intacte pe viitor. Probabil că ar fi fost mai bine să-și înainteze demisia și hotărî să se decidă luni, când va trece din nou prin calvarul întâlnirii cu el.

Anthea încă nu trebuia să afle nimic, își spuse, deși această reținere de a discuta despre Marcus Maury cu prietena ei i se părea inexplicabilă deocamdată. Altădată, în micul oraș în care crescuseră împreună, nu existau secrete între ele. Să fi fost reticența ei un semn de maturizare, sau pur și simplu se temea de un interogatoriu cu întrebări fără răspuns? Mai degrabă a doua variantă.

Capitolul 4

Din fericire pentru Anthea, care o molipsise și pe colega de apartament cu nerăbdarea-i specifică, Hayley ajunsese chiar a aștepta premiera filmului și cina de după cu mare interes.

Astfel, reuși să uite complet de evenimentele nefericite din seara precedentă, găsind chiar o explicație a celor petrecute între ea și Marcus în tensiunea generală care se acumulase între ei. În plus, mai mult ca sigur că și el dorea să ignore totul.

Acum, vedea doar partea plină a paharului. Din motive numai de el știute, șeful nu era prea încântat s-o lase să plece, la fel cum nici ea n-ar fi renunțat la salariul bun și la postul care-i aducea experiență profesională pentru viitor. Și dacă putea conștientiza în permanență aceste lucruri, probabil va putea supraviețui în continuare.

Clipele petrecute în brațele lui îi reveneau în minte. De fiecare dată când amintiri nedorite îi treceau prin fața ochilor, încerca să

se gândească la cu totul alteva. O ajuta și vorbăria fără rost a Antheei despre premieră; cu toate că asta îi tot aducea aminte de relația lui Felicity Brown cu Marcus și din cine știe ce motive nu dorea să se gândească la ei doi. În câteva rânduri însă, se întrebă ce-ar fi zis actrița să afle despre scăparea lor din birou. Nu că Hayley se mândrea cu fapta ei, căci nimic nu se modificase în opinia despre caracterul lui. Dimpotrivă, îi demonstra cât de neloiali puteau fii bărbații în anumite condiții.

Filmul era bun, iar ca de obicei, Felicity Brown juca impecabil. Și totuși, faptul că o cunoscuse personal, parcă diminuă din plăcerea vizionării, deși nu știa în ce măsură.

– Nu-i așa că a fost superb? se extazie Anthea la ieșirea din cinematograf. Ce n-aș da să arăt ca ea. Poate dacă mă vopsesc și dacă -mi aranjez părul altfel…cu o coafeză pricepută…

– Chiar și cu toți coafezii la un loc n-ai reuși să păcălești pe nimeni, răspunse Hayley, oarecum înțepată. În plus, îmi place cum ești – normală.

– N-a sunat ca un compliment, să știi. Nu că m-a deranjat, dar numai de dintr-astea am avut parte în ultimele zile. A, și o prinse de braț pe Hayley, uite-o pe Felicity Brown. Dă autografe. Trebuie să iau și eu.

– Pentru Dumnezeu, Anthea, mormăi prietena ei. Nu mai ești adolescentă. Ar putea dura mult și mi-e foame. N-o să mai prindem niciun taxi.

– Atunci, o să mergem pe jos, zise cealaltă hotărâtă, căutându-se după un pix. Ești cam indispusă în ultima vreme. Stai

aici!

– Stai, pot să…

O prinse de mână pe Anthea cu intenția de a se oferi să-i aducă ea însăși un autograf de la birou. Și totuși, nu putea.

– Du-te, aștept…

Din cauza mulțimii de fani care se îmbulzeau la autografe, Hayley se văzu nevoită a se retrage spre perete. Un timp, studie afișele filmului și ajunse la concluzia nefericită că actrița arăta extraordinar în costume de epocă, parcă de pe altă planetă. Cum mai găsea Marcus timp să se uite și la alte femei? Experiența personală îi demonstrase exact ce voia să afle. Deci, nu erau toți bărbații la fel? își zise ea amarnic. Oportuniști! Gata să profite de orice situație care să-i impulsioneze puțin și să le hrănească orgoliile de nestăvilit. Normal că acum generaliza, dar nici nu simțea nevoia să îndreptățească pe cineva.

Chiar și Marcus, nu tocmai un om oarecare, nu se dăduse în lături de la nimic. Dar dintr-un simț al responsabilității, nu-l putea învinui doar pe el, când de fapt ea însăși se aruncase practic în brațele lui. Și asta nu numai o dată. A doua oară, el…

Amintirea săruturilor, a atingerilor deosebit de suave care-i hrăniseră cele mai ascunse dorințe se reîntorceau asupra ei și mai acut, învăluind-o. O trecu un junghi și trebui să închidă ochii și să-și ducă mâna la piept, așteptând să-i treacă palpitațiile.

– Bună seara, domnișoară Morgan! auzi glasul său încântător aproape de urechea ei.

Tresări și se întoarse brusc, surprinsă de privirea lui albastră,

amuzată.

– Ești sigură că e locul ideal să meditezi?

– Doar îmi…odihneam ochii.

– Trebuia să vii cu ochelari, zise el foarte natural. Sau îi porți doar ca să-ți ascunzi ochii superbi? Care, apropo, sunt mai grăitori decât cuvintele, și-i dezmierdă ușor un obraz. Când știi că ai putea arăta la fel tot timpul. Chiar, de ce nu vii așa și la serviciu?

– Nu mai face asta! și se retrase, îmbujorată.

Oare cât din reacțiile ei erau interpretate ca atare? Să fi crezut că dacă se lăsase sărutată, acum putea s-o joace pe degete după bunul său plac? Oarecum agitată, căută din priviri prin mulțime și o zări pe Anthea la destul de mare distanță de actriță.

– Aștepți pe cineva?

– Da, o prietenă. Stă la autografe.

– Colega care o admiră pe domnișoara Brown?

Ea confirmă din cap. Era mai bine să nu dezvolte subiectul și să se țină departe de marea ochilor săi. Cum se putea comporta ca și cum nimic nu se întâmplase? Dar, bineînțeles că el nu acorda prea mare importanță unor fleacuri.

– Am impresia că mai ai de așteptat, rosti el, într-un fel mulțumit.

– Da, așa cred și eu.

Acum că se vedea încătușată de privirea lui, Hayley își dorea să-și fi planificat mai cu atenție seara. Trebuia să-și fi dat seama că Marcus avea să fie prezent la premieră și în loc să poarte rochia foarte mulată pe care o avea, și accesoriile argintate în părul ei de

abanos, mai bine își lua un pulover și ochelari. El, pe de altă parte, arăta devastator de bine într-un costum scump, cu o cămașă albă fină. Însă privirea ei era mai degrabă captată de chipul lui atrăgător, și de sclipirea din ochii săi.

Ca să se salveze, începu să scruteze încăperea. Mulțimea de fani începea să se rărească, și dintr-o dată o zări pe Anthea îndreptându-se spre ea.

– Se pare că prietena mea și-a îndeplinit misiunea, observă ea. Ne vedem luni.

– Te superi dacă te mai reții puțin? o opri. Cu problemele de la birou…

Inima ei nu mai avea stare și începea să aibă mustrări de conștiință. Poate că voia să-i ceară să nu scape nicio vorba de față cu Felicity; or, ea n-ar fi suportat așa ceva. Anthea, toată un zâmbet, mai avea puțin până în dreptul lor, dar de la distanță realiză că Hayley vorbește cu un bărbat și, din politețe, așteptă ca ei să termine. Nu că vreunul din cei doi ar fi scos o vorbă în acele clipe. Mai degrabă se uitau tăcuți unul în ochii celuilalt.

– Intenționam să trec pe la tine mâine, să mă asigur că nu există efecte secundare…

– Nu sunt…

– Mă bucur, zise dar lăsă impresia că ar mai fi fost ceva de adăugat.

– În ce privește cealaltă problemă…nu-ți face griji. Eu deja am uitat-o, la care el ridică mirat din sprâncene, distrat.

– Serios? Ce nenoroc pe mine.

– O să supraviețuiești…Iar pe viitor, mai bine te eliberezi de iluziile tale romantice doar în momentele potrivite.

– Puteam să jur că asta am făcut. Oare m-am înșelat?

– Chiar trebuie să fii așa de… încrezut? îl fulgeră ea, înfrânându-și alte invective.

– Chiar ți se pare o aroganță să te exprimi liber? păși el mai aproape. Ar trebui să încerci și tu, câteodată. Adică să fii sinceră. Și-atunci…poate că o scoatem la capăt.

– Și unde anume ați dori să ajungeți, domnule Maury? În ce mă privește, desigur. Nu vă ajunge că are cine să vă cânte în strune?

– Poate… răspunse el după o clipă în care ochii lui deosebit de pătrunzători o măsurară cu mare interes. Dar e nevoie de melodia potrivită ca să și poți dansa.

– Dumnezeule! sună glasul entuziasmat al Antheei în acel moment, în spatele lor. Dumneavoastră sunteți? Și ambii se întoarseră. Scuze că întrerup, dar pur și simplu nu-mi vine să cred. Dumneavoastră și Felicity Brown sunteți…

Expresia feței lui se întunecă dintr-o dată, spre dezamăgirea lui Hayley.

– Anthea, aș vrea să ți-l prezint pe…șeful meu, Marcus Maury, se interpuse secretara.

Desigur că el tebuie să fi luat scurta ezitare ca dovadă clară a incertitudinii ei cu privire la raporturile lui cu actrița, și ochii-i scânteiară veseli.

– El e? repetă Anthea, încă surprinsă. Vulpe mică ce ești! Nu mi-ai spus că este și…

Hayley o călcă pe picior cu toată puterea, ignorând căutătura exasperată a prietenei. Pentru ca în clipa următoare, Felicity Brown să li se alăture, strecurându-și posesiv un braț sub cel al lui Marcus.

– În sfârșit, dragul meu! Parcă a durat o veșnicie.

Ochii lui însă își pierduseră sclipirea.

– Trebuia să-mi dau seama că o să-ți găsești o ocupație. Ba chiar substanțială, văd.

– Pe domnișoara Morgan deja o cunoști de la birou. Și chiar dacă n-am fost prezentați, presupun că cealaltă domnișoară este prietena ei. Domnișoara…?

– Lewis, sări Anthea. Mulțumesc foarte mult pentru autograf, domnișoară Brown.

– Cu mare plăcere, și o cercetă atent pe Hayley. Ea e domnișoara Morgan? Trebuie să recunosc că și-a ascuns farmecul pesonal până acum.

– Da, aici sunt de acord, râse el. Chiar acum discutam această problemă…

– Avem locuri rezervate la un restaurant, interveni Hayley, furioasă. Ne vedem luni, domnule Maury.

Se salutară, după care Anthea, încă visătoare, se lăsă trasă de mânecă de colega de apartament. Afară, prinseră imediat un taxi spre norocul lor, și Hayley se urcă repede în fața unui cuplu, cu scuzele de rigoare. Rezervaseră locuri la un restaurant italian, însă oricânt de înrăită era Anthea după acest fel de mâncare, mai mult ca sigur că n-avea să se bucure prea mult de cină. Fata se mai potolise și stătea retrasă, rănită probabil de "infidelitatea" prietenei.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu mi s-a părut important, răspunse ea evaziv, încă nedorind a discuta subiectul cu Anthea; mai ales după conversația foarte aprinsă care…cine știe unde ar fi dus.

– Poftim? se răsti cealaltă. N-ai crezut important faptul că lucrezi pentru iubitul lui Felicity Brown?

– Mai bine te oprești. Dacă l-ai cunoaște pe Marcus Maury ți-a da seama că nu se potrivește caracterizării pe care i-o faci.

Ce naiba se întâmplă cu mine? Îi apăr onoarea…

– Nu, dar prespun că așa este, continuă Anthea. E clar că e ceva între ei doi. Și pesemne că l-a înrobit de-a dreptul cu privirea ei de smarald.

– N-am stat să-l analizez, zise Hayley, admițând corectitudinea observației. Te superi dacă nu vreau să mai vorbesc despre locul de muncă și despre șeful meu? Hai să mâncăm.

Ușor de zis, greu de făcut, căci mintea îi zbura necontenit la el. Din cauza dorinței nesăbuite de a-l impresiona – și abia acum realiza ce prostie făcuse că rămăsese până târziu la muncă – relația dintre ei intrase pe un cu totul alt făgaș. Aflase cât de ușor poate ajunge în brațele lui. Oare intenționa și el să profite, așa cum făcuse Frank Heaton?

***

Luni dimineață, Hayley îl găsi pe Marcus la birou. Tot el își ridicase corespondența și-l găsi sortând-o. Secretara nu prea avea tragere de inimă în a da ochii cu el, și cu greu își controlă mișcările când intră în biroul său.

– Bună dimineața.

– Văd că mi-ați luat-o înainte. Să termin eu? însă mâna lui o prinse pe a ei.

– Lasă-le deocamdată, zise; degetele lui înfipte în carnea moale transmiteau niște senzații dureros de incerte.

Oare conștientiza efectul pe care o simplă atingere de-a lui o avea asupra ei? O incita cu suflul lui plin de vitalitate, încât își retrase repede mâna. El se întinse pe spătarul scaunului, măsurând-o calm, apreciativ. Hayley se abținu să nu-i spună vreo două, căci nu dorea să înceapă pe picior greșit încă de dimineață. Dar nu găsea o explicație scrutinului său. Purta o fustă neagră, clasică și o bluză mulată, avea părul prins în coadă, însă venise fără ochelari.

– Văd că tot te ferești, zâmbi el. Nu înțeleg de ce insiști.

– Nu mă feresc. Este pur și simplu o imagine pe care o consider potrivită pentru birou. Nici dumneavoastră n-ați juca tenis la costum, nu?

– De fapt, eu joc squash, nu tenis, dar ai dreptate, și se ridică, pășind spre ea. Și totuși, n-ar strica dacă ți-ai lăsa părul să cadă în voie, nu? Și cu o mișcare rapidă, îi desfăcu prinzătoarea, iar cârlionții ei căzură în valuri bogate pe umeri.

Ea se dădu înapoi, indignată.

– Felul cum îmi țin părul mă privește. Îmi place să-l prind, și întinse mâna după prinzătoare.

– Păcat, oftă Marcus. E atât de frumos, iar eu n-am nimic împotriva unui strop de strălucire la birou, mai ales când e dublat de profesionalism.

– De profesionalism aveți parte, îl fulgeră tânăra.

– Și de stropul de strălucire?

– E cam pretențios, nu credeți? N-aș vrea să fiu prea provocatoare.

Situația îi trezea vechi amintiri amare.

– Admirabil…Și mai impresionat aș fi fost dacă nu mă întâlneam în tren cu o anumită domnișoară care m-a agasat și care mi-a demonstrat cât de provocatoare poate fi.

– Înțeleg…Deci, iată-ne de unde am plecat!

– Da. Nu mi-ai spus niciodată de ce.

– E o poveste veche; nu mai are același farmec.

– Dar îmi ațâță curiozitatea. Vreau să știu. De ce nu vrei să-mi spui? rosti suav și păși înainte, blocând-o cu spatele la masă.

Inima ei își pierdu dintr-o dată ritmul normal. Se vedea din nou captivă în trecutul care-i invada necontenit prezentul. Și în stăruința bărbatului care insista să-i anihileze orice armă de apărare.

– Pentru că nu vă privește!

– Cred că orice are legătură cu mine, mă privește.

– Nu sunt de acord.

Era foarte greu să nu-i cadă în plasă, ținând cont de apropierea

dintre ei și de faptul că energia emanată de trupul lui și parfumul fin îi afectau alarmant simțul judecății.

– Ce noutăți ai? întrebă el neutru după o clipă care ei i se păru nesfârșită, și trecu la masă, cu ochii în hârtii.

– N-o să mai aveți parte de situații similare cu cele din trecut, zise ea, întrebându-se dacă nu cumva depășise din nou limita, purtată de propriile-i impulsuri. Vreau doar să-mi fac treaba cu cel mai mare profesionalism. Sper că e de înțeles.

– Mda, e ceva, și-i împinse scrisorile. Poți să le iei.

***

După o astfel de discuție, lucrurile ar fi trebuit să se îmbunătățească. În schimb, munca deveni din ce în ce mai solicitantă, încât la final de săptămână, Hayley se pomenea întotdeauna cu "restanțe". Dar n-avea să mai facă greșeala de a sta peste program.

Vineri după-masă, foarte obosită, simți nevoia să facă o pauză. Își cumpără de la cafenea un corn și un ceai și reveni la birou. La un moment dat se deschise ușa, și ea tresări, căci șeful întârziase cu mai bine de o jumătate de oră. În schimb, se pomeni față în față cu o femeie într-un scaun cu rotile. Străina o măsură dezaprobator, cu un chip prelung și ochi cenușii.

– Când pisica nu-i acasă…Dacă există vreun lucru pe care

Marcus îl detestă, este mâncatul la birou.

– Cu ce vă pot ajuta? se stăpâni Hayley a nu-i răspunde mai urât.

– Aș vrea să discut cu Marcus.

– Deocamdată nu e aici.

– Se vede. Nu mă lua în seamă; mă descurc și singură, și fără a-i da de veste, se năpusti în biroul șefului.

Secretara sări în picioare, și aproape vărsă ceaiul; numai de asta nu avea nevoie, să mai facă un alt set de copii. Trecu în cealaltă încăpere, unde femeia căuta prin dosarele lui Marcus.

– Ce naiba faceți? strigă, dar se opri imediat, atenționată de doi ochi sarcastici. Sunteți Audrey Blake, nu? se lumină dintr-o dată. De ce n-ați spus de la început?

– Pentru că voiam să văd cât îți ia să realizezi asta. Nu ești prea spontană, draga mea.

– Nici dumneavoastră n-ați fi, după o săptămână de coșmar.

Deși zâmbea, trăsăturile feței femeii nu păreau a se fi destins. Nu era de mirare că celelalte colege n-o plăceau.

– Ți-e greu, nu? întrebă femeia ironic. Nu-ți face griji. De luni, mă întorc să te scap de corvoadă.

– Lunea asta? Marcus știe?

Cum de omisese să-i spună un lucru atât de important?

– Încă nu. Dar am să-i spun.

– Ce să-mi spuneți? se auzi din spate și ambele femei tresăriră, dar el se opri în prag, luat prin surprindere. Pentru Dumnezeu! Audrey! Ce cauți aici?

Veni repede spre ea și o sărută pe obraji.

– Tocmai îi spuneam fetei că de luni nu mai e nevoie de ea aici. Vreau să mă întorc.

– Cam pe nepusă masă, nu crezi, se încruntă el. Adu două cafele, te rog, se adresă apoi secretarei. Una neagră și una cu lapte.

Hayley ieși deosebit de furioasă, mai ales pe Marcus Maury. Deși se aștepta să nu-i refuze întoarcerea, nu-i venea să creadă că are să-i facă una ca asta. Chiar să nu-i pese de lovitura pe care o aplica?

Se opri o clipă, închizând ochii, nemulțumită de șocul pe care-l iscase vestea. Părăsea doar postul, la urma urmei…postul. Și era numai vina ei dacă undeva, pe drum, ajunsese a împăca munca și plăcerea. Iar acum, trăia cu impresia că le pierde pe amândouă.

Când se întoarse cu cafelele, atmosfera nu era prea veselă în birou. Conversația se întrerupse în momentul în care secretara intră, și nimeni nu rosti o vorbă până ce ea nu ieși. Tânăra își reluă munca mai asiduu, pentru a uita de cele întâmplate, iar ceva mai târziu, când ușa se deschise și Marcus apăru împingând scaunul, Hayley încercă să-i întâmpine cât mai natural.

– O duc pe Audrey acasă, anunță el. Ai tu grijă ce se întâmplă pe-aici. Nu lipsesc mult.

– Pa, pa! flutură cealaltă un salut triumfător. Baftă multă în căutarea altui post.

După plecarea lor, Hayley aruncă ce-i mai rămăsese din corn la gunoi și-și clăti cana la robinetul din birou. Simțea că stă să explodeze, mai degrabă decât să izbucnească în plâns. Poate că un ceai fierbinte o va ajuta, fiindcă și-așa nu prea avea altceva de făcut. Pe hol se întâlni cu Liz Jarvis.

– Mi s-a părut mie sau am văzut-o pe Audrey Blake?

– Mda…

– Mă gândeam eu că n-o să-i ia prea mult. Odată ce te-a văzut cum arăți, nici dracu n-o mai ținea în spital.

– Dar nu mă văzuse până azi.

– Nu pe viu. Dar pun pariu pe ce vrei că s-a uitat în numărul de luna asta din revista companiei. Apari acolo într-o poză, și se zice că ești noua secretară a directorului. Nu e de mirare că s-a mișcat repede…chiar dacă e într-un scaun cu rotile!

– O poză? trecu Hayley direct la ce-o interesa. De unde Dumnezu au mai luat-o și pe-aia?

– Probabil că e poza standard pe care ai făcut-o pentru legitimație.

– Și nu trebuia să mă întrebe pe mine mai întâi? se minună secretata. Poate că nu eram de acord.

– În timpul orelor de lucru ești proprietatea companiei, draga mea, zise Liz cu cinism. Și n-ai cum să te împotrivești dacă au chef să publice astfel de materiale.

– Poate că așa e, înghiți tânăra în sec.

Doar că prima ei apariție pe hârtie venise cu un mare nenoroc. Iar Liz parcă îi citi gândurile.

– Se pare că ai nenorocul s-o readucă pe scorpie înapoi mai devreme. Pur și simplu n-a suportat gândul ca tu să reușești acolo unde ea a dat greș. Cred că și-a dat seama că la cum arăți, sigur ai ceva șanse. Ai nevoie doar de timp, acum.

– Nu cred că te înțeleg.

– Nu? râse cealaltă neîncrezătoare. Nu mă duci tu de nas, dar hai să-ți explic. E îndrăgostită de el. De opt ani. Dar n-are șanse, pentru că tipul are gusturi mai bune.

– Dar nu știe că e iubitul lui Felicity Brown?

– Și înainte a fost al Laurettei Newton, mai înainte al Elisei nu-știu-cum. Dar știe că niciodată nu ia în serios relațiile cu fetițe dintr-astea. Și de fiecare dată când una pleacă, se crede în competiție. Orbul e mai prost ca toți proștii.

Hayley medită asupra acestui fapt și a valorii sale de adevăr.

– Te-a demis deja?

– Încă nu, dar sigur o s-o facă la întoarcere…

Însă Marcus nu se întoarse nici după cinci, când deja se făcuse ora de plecare. Vinerea aveau zi mai scurtă. Hayley stătea la birou, rozându-și unghiile în încercarea de a ignora cele spuse de Liz. Oricum, atât Liz cât și Audrey se înșelau în privința unui lucru. Având în vedere perioada scurtă în care lucrase pentru firmă, slabe șanse ca Marcus să vadă în ea mai mult decât un mecanism eficient care-i ușura lui munca. Micile jocuri amoroase ocazionale făceau parte din viața de zi cu zi oricum. Ceva care-i dădea savoare, dar n-o întreținea efectiv. Spre deosebire de Audrey, Hayley era foarte realistă și sigură că cealaltă n-avea să ajungă niciodată favorita șefului.

La fel cum nici ea însăși n-avea să ajungă mai mult de o simplă secretară. Oricum, visa să se îndrăgostească de un bărbat fidel…dacă există asemenea specimene și dacă norocul i-l va scoate în cale. Or, Marcus Maury nu era acest bărbat, și trebuia să

se convingă odată și odată de acest lucru.

Aproape de ora șase, nemairezistând tensiunii, Hayley își împachetă lucrurile, gata de plecare. Dacă într-adevăr voia s-o demită în aceeași zi, o putea suna acasă. Dacă nu, să aștepte până luni, se revoltă în sinea ei. Ca de fiecare dată, ea trebuia să aibă ultimul cuvânt de spus.

Ca și cum nu era de-ajuns, chiar când să iasă, văzu că mașina ei tocmai pleca din stație. Fără stare să mai aștepte o alta, o luă spre următoarea stație de autobuz. La intersecția de la colțul străzii, o mașină trase la bordură și șoferul deschise geamul.

– Hayley! auzi. Urcă; te duc acasă!

La început ignoră remarca, pentru ca apoi să-l recunoască pe Marcus și să simtă cum i se urcă tot sângele în obraji.

– Nu mulțumesc; mă descurc.

Semaforul se făcu verde și din spate începură a claxona alte mașini.

– Pentru Dumnezeu, femeie! Nu vezi că blochez traficul? Urcă odată!

Tentată la început să-i spună că nu mai are dreptul să-i dea ordine, ocoli totuși mașina, hipnotizată de privirea lui întunecată. Deci, se întorsese până la urmă, gândi nemulțumită. Oare o ducea acasă doar ca o manevră de a-și lua revanșa pentru durerea și deziluziile pe care i le provoca? Era cât pe ce să izbucnească într-un râs isteric – el habar n-avea de suferința ei, fără nicio legătură cu pierderea slujbei. Se lăsă pe spătar, inspirând adânc.

– Ai de gând să-mi spui ce-a fost asta? o întrebă el după un timp

în care niciunul nu scoase o vorbă.

– Nimic, răspunse ea apatic. Voiam doar să mă plimb.

– Audrey ți-a intrat sub piele, nu? chicoti el. Se pricepe la a agasa alte femei; o știu.

– Dar se pare că n-are același efect asupra bărbaților…Însă ei văd foarte rar dincolo de aparențe.

– Parcă mi-ai promis că s-a teminat cu ce-a fost demult.

– Da, când lucram pentru tine. Acum, nu mai e cazul. Suntem chit. Pot să fac ce vreau și n-ai să mă împiedici.

– Nu? zise cu un glas mieros. Asta înseamnă că și eu pot să fac ce vreau?

– Normal. Atâta timp cât eu nu sunt implicată.

Bărbatul o privi cu coada ochiului, apoi, fără a-i da de știre, trase pe dreapta și parcă la un local din apropiere, spre surprinderea ei.

– Cred că ai nevoie de ceva tare. Te ajut eu să te calmezi.

– Dar tu conduci.

– N-am zis că și eu am nevoie să beau, și un zâmbet îl întineri dintr-o dată. O să-mi iau apă minerală, în timp ce tu bei un coniac.

Deși ar fi vrut să protesteze, el o împiedică printr-un sărut ușor, abia simțit.

– Fără gesturi violente, serios. Doar un mic imbold.

El coborî și trecu dincolo pentru a-i deschide. Fata îl urmă, oarecum ametită în localul care se dovedi a fi destul de plăcut; se așezară într-un separeu.

Imaginea lui Frank Heaton îi reveni în minte, involuntar. Cum de unii bărbați puteau fura săruturi fără a fi agresivi, în timp ce

alții…? Și-l șterse imediat din minte, concentrându-se asupra figurii lui Marcus care-i atâța simțurile cu trupul lui înalt, suplu, care-i trăda vitalitatea interioară. Se lăsă învăluită, neputincioasă, fără cea mai mică formă de împotrivire. Probabil că Audrey se întorsese totuși exact la momentul potrivit. Cu toate acestea, nu se putea consola cu gândul că ea era cea care avea să plece.

Marcus se întoarse cu două pahare. Într-adevăr, coniacul o ajută să scape de încordare. La un moment dat, îl surprinse studiind-o și-și mută repede privirea de la el.

– Nu se supără nimeni dacă privești, râse.

– Presupun că nu…

Doar și ea îl privise pe furiș, ceva mai devreme. Probabil că și gândurile lui mergeau în aceeași direcție.

– Deci… începu Marcus pe un ton care o puse din nou în gardă. Fă-mă să înțeleg. De când nu mai lucrezi pentru mine?

– Am crezut că e evident! se miră ea. Încă din clipa în care Audrey Blake a intrat în biroul ei…nu? Parcă postul era al meu până la întoarcerea ei. Și iată că a venit.

– Te-am demis eu cumva?

– Încă nu. Dar o s-o faci, desigur, adăugă, însă el continua s-o scruteze împietrit. E în regulă. Dacă așa a fost înțelegerea, n-am de ce să mă plâng.

Decât că soarta fusese nedreaptă cu ea, iar fotografia aia blestemată îi provocase o mare nefericire. Altfel, ar mai fi avut câteva săptămâni să…Oare nu era revenirea lui Audrey o binecuvântare, de fapt? Altfel, s-ar fi făcut probabil de rușine.

Marcus încerca să citească pe chipul ei vorbele negrăite, dar Hayley plecă ochii, neîndurându-i privirea.

– Vrei să spui că te bucuri că pleci?

– Nu neapărat…M-a luat prin surprindere.

– Nu crezi că ai sărit puțin calul? Audrey nu se întoarce…cel puțin nu încă.

– Nu? tresări ea, aproape fericită. Credeam…

– Ai crezut…dar nu îndeajuns de înțelept; altfel, ți-ai fi dat seama că înapoierea ei acum este practic imposibilă.

– Imposibilă?

– Da. La ședințele care au să urmeze pentru fuziunea ce se întrevede, am nevoie de o secretară care poate să mă urmeze. Iar Audrey nu poate.

O străbătu un junghi și-și înfipse unghiile în palme. Pentru o secundă, se amăgise că lui îi este imposibil să renunțe la ea…

– Deci? Mai ești interesată?

– Pot să mă mai gândesc?

El râse, stârnind în ea un ușor tremur. Se pare că fiecare gest al său avea un efect asupra ei.

– De cât timp ai nevoie?

Hayley se simțea precum un captiv pus față în față cu posibilitatea de a-și găsi eliberarea. Un țipăt de fericire stătea să-i scape pe buze, dar și-l înfrânse.

– Și când se încheie fuzionarea propriu-zisă, ce se va întâmpla?

– O să dureze ceva timp, dădu el din umeri. După câte văd eu, lucrurile sunt cam confuze. Dar am senzația că o să reușim

împreună, nu?

Același strigăt de fericire se zbătea în sufletul ei să iasă la suprafață. Își dorea cu disperare să spună da, dar se stăpâni. Munca în sine era doar o provocare minoră pe lângă cea cu care avea să se confrunte ea personal. Putea oare să lucreze cu el fără a-și face singură rău? Trebuia să recunoască faptul că nu mai era vorba doar de o fascinație adolescentină, ci de ceva mult mai profund. Care n-avea niciun viitor…și o va răni doar.

Iar când el își va da seama, se va amuza probabil. Nu era prima secretară care se îndrăgostea de el. Mai mult ca sigur că și altele, nu doar Audrey, își încercaseră norocul și sfârșiseră dezamăgite.

– Ce părere are Audrey despre asta? se interesă oarecum ironic. I-ai oferit și ei un scurt moment de relaxare? De-aia nu te-ai întors la birou mai devreme?

Replicile îl nedumeriseră aparent, pentru ca apoi zâmbetul să-i revină pe buze.

– Normal că a fost dezamăgită, și mi-a părut rău pentru ea. Am lucrat mult timp împreună și Audrey nu e genul pe care s-o duci cu zăhărelul. Dar a înțeles în cele din urmă. Și am întârziat din cauza traficului, o fulgeră. Chiar ai crezut că am stat să-i fac avansuri? Îți par genul care să profite de o invalidă?

– Nu, normal că nu, se jenă ea. De ce să cred așa ceva?

– Habar n-am. Dar câteodată femeile sunt foarte ciudate…

Pesemne că-i citise invidia!

– Scuze. Nu m-am gândit la trafic. Am exagerat…crezând că o să…

– Închei orice afacere cu tine?

– Ceva de genul ăsta. Și voiam doar să aflu odată.

– Nu e o experiență plăcută. Acum că am lămurit problema, te simți mai bine?

Cu greu reuși tânăra să se uite în ochii lui și să-și stăpânească emoțiile în același timp. Știa că se află pe un teren minat și că va trebui să-și revizuiască prioritățile înainte de a se implica nu doar profesional. Oare va rezista magnetismului său…?

Se trezi dintr-o dată șocată de ce-i debita mintea. Omul îi oferea doar un post, nu o aventură amoroasă! Ea singură își făcea astfel de iluzii. Nu o rugase a rămâne din afecțiune…dar nici n-o dăduse afară. Avea nevoie de ea…însă doar ca să-și continue afacerile.

– După cum spuneam, vreau să mă mai gândesc.

– Bine. Dar data viitoare când ne vedem, vreau un răspuns.

Adică luni. Și indiferent de decizia ei, se încheia un episod și începea un altul, dar nu era sigură că va reuși să-l finalizeze, indiferent de calea pe care avea s-o aleagă.

Capitolul 5

– Tu ești Hayley? o strigă Anthea din dormitor. Începeam să-mi fac griji.

– Nu trebuia, și intră în camera prietenei sale, care se machia în fața oglinzii. Cu ce ocazie?

– Am o întâlnire. Îl cheamă Larry Barnes. L-am cunoscut acum o lună, dar i-a luat mult timp să mă sune. Mergem la o cină.

Își încheie ritualul machierii, apoi ceru părerea colegei și se îmbrăcă să plece.

– Îți aduc de jos ceva la pachet de la chinezi. Nu mă aștepta.

– Nicio problemă. Mă culc devreme, oricum.

– Ești cam indispusă, văd, se opri Anthea în prag, Sigur te descurci? De ce-ai întârziat?

– Munca…O să fac un duș, apoi mănânc și mă culc. Distrează-te!

Anthea nici n-avea nevoie de invitații speciale – iradia toate de

fericire.

Hayley aşteptă să plece, după care intră la duş, ştiind că mâncarea n-avea să-i vină prea curând, fiindcă restaurantele erau la ora aceea destul de aglomerate. Apa fierbinte o relaxă. Spuma fină a săpunului îi dezmierda pielea şi pe nesimţite, îi reveniră în minte imagini cu Marcus, din seara când rămăsese închisă la birou, iar mâinile lui îi exploraseră trupul cu ardoare, incitant, dând naştere unui adevărat dezastru înlăuntrul ei…

Uşa de la intrare care se închise o readuse la realitate. Anthea îi adusese mâncarea; dintr-o dată, i se făcu foame. Se grăbi cu baia, dar la sfârşit, când să iasă, descoperi că nu avea prosop.

– La naiba! De ce nu m-am uitat înainte? Anthea, strigă, sunt la duş şi-mi trebuie un prosop.

În timp ce aştepta, îşi scurse părul lung de apă; Anthea întârzia să apară. Poate că i se păruse doar că auzise uşa, deci trebuia să-şi găsească singură un prosop. Trase perdeaua nervoasă şi ieşi exact în clipa în care Marcus intră în baie cu ceea ce-i lipsea. Se opri în loc, surprins, după care surâse.

– Scuze că am întârziat. Mi-a luat ceva timp să găsesc sertarul.

Şocată, Hayley rămase pironită locului, în timp ce el o măsură, cu gânduri uşor de recunoscut după chip.

– Hayley, eşti spectaculoasă…

Readusă la viaţă, tânăra îi luă prosopul din mână şi se întoarse înfăşurându-se şi revenindu-şi după fiorul pe care gestul său i-l provocase.

– Şi totuşi nu e pentru toată lumea, mormăi. N-ai vrea să ieşi din

baie până mă îmbrac?

– Nici măcar un cuvânt de mulțumire, chicoti el, spre indignarea ei. Dar dacă tot sunt aici…n-ai vrea să te șterg?

– Nu! Ieși, te rog!

Prezența lui echivala cu un pericol iminent, dar și mai periculos era ce se petrecea în sufletul ei, căci fiecare secundă care trecea însemna o schimbare pe chipul ei, înlăuntrul ei, și doar un pas mai lipsea să-i cedeze. Iar dacă o atingea…

El nu răspunse și nici nu se mai auzi vreo mișcare. Unde era? Ce făcea? Îndrăzni să arunce o privire peste umeri și-l zări apropiindu-se; din dorința de a se retrage, păși înapoi, dar din cauza podelei umede, aproape că alunecă. Ținând strâns de prosop se dezechilibră, dar el o prinse de îndată. Iar locurile pe care le atingea pe pielea ei parcă luau foc sub pecetea degetelor lui.

– Lasă-mă! strigă ea deodată temându-se, neștiind din ce cauză.

– Liniștește-te! și o trase spre el, însă fata se smulse înapoi. Pentru Dumnezeu, Hayley, n-am venit să-ți fac niciun rău!

– Atunci, de ce-ai venit?

Îi făcea un rău, totuși – se afla acolo, în baia ei, ținând-o în brațe într-un anume fel și cu o privire care ar fi pus-o în alertă dacă era vorba de alți bărbați. Dar fiindcă veneau din partea lui, echivalau pesemne cu un vis frumos. Însă ea era prea încercată ca să-l accepte. Iar în final tot ea avea să fie respinsă, umilită, adusă în pragul disperării.

– Deci? Sau crezi că răspunsul este mult prea evident?

– M-am întors să-ți aduc geanta, pe care ai lăsat-o la mine în

mașină, răspunse el fără a o scăpa din ochi.

– A… se jenă ea. Dar cum ai intrat? Anthea nu e acasă.

– Știu. Adică am presupus, fiindcă ușa era întredeschisă ca și cum cineva tocmai ieșise. Periculos, mai ales că erai la duș…Oricine putea intra, adăugă ironic.

– Și ai intrat! De ce n-ai așteptat în sufragerie?

– Am stat, dar ai strigat după prosop și ți l-am adus, deși nu mă așteptam să ieși ca să mă întâmpini, zise amuzat. Dar mă bucur că ai făcut-o.

– Trebuia să-mi dau seama că nu te dai în lături de la a arunca o privire.

– Nu doar una…Ai stat atât de aproape de mine, în toată splendoarea ta. În astfel de momente, mă bucur că am o memorie fotografică.

Deja se îngroșa gluma, mai mult decât i-ar fi stat ei în putință să suporte. Era prea obosită să mai lupte cu masculinitatea lui dominanată.

– Bun, ți-ai hrănit dorințele; acum, pot să mă îmbrac, te rog?

El n-o eliberă numaidecât ci-i îndepărtă câteva șuvițe răzlețe, trecându-și mâna pe lângă faldurile prosopului care se mișcă un pic.

– Du-te!

Apoi, oftând adânc și parcă fără voie, ieși.

– Te aștept în sufragerie.

– Nu e nevoie să mai pierzi timpul pe-aici. Lasă geanta și…mulțumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea, zise viclean, cu subînțeles. Nu sta prea mult…

Hayley rămase a se șterge, încă tremurând, ca și cum ochii lui fuseseră de fapt o mână…aceeași mână pe care și-o închipuise mai devreme sub jetul de apă și care-i provocase senzații atât de aparte. Probabil că la distanța mică la care se aflaseră unul de celălalt, ea gândise, chiar sperase că el va materializa aceste fantezii. Și posibil să-și fi pus în aplicare planurile, dacă ea n-ar fi stricat toată vraja…

Era greu de crezut că acum Marcus se dovedea a fi complet diferit față de bărbatul autoritar de la birou. Măcar așa ajungea să-l cunoască mai bine. Nu avea prea des obiceiul de a tachina, dar de fiecare dată când se întâmpla, o prindea pe picior greșit. Deși mai abordabilă, atitudinea lui păstra totuși ceva imprevizibil, încât el însuși devenea și mai enigmatic. Și deci cu atât mai periculos pentru capacitatea ei de autocontrolare.

Cu prosopul înfășurat în jurul trupului, tânăra scoase capul pe ușă, și văzând totul pustiu, se aruncă repede spre camera ei, trântind ușa în urmă. Petrecu mult cu îmbrăcatul și cu uscarea părului, tocmai pentru a-i da timp să plece.

Când ieși într-un târziu, îl găsi lângă aragaz.

– Parcă plecai… rosti ea, dezamăgită.

– Nu; aveam de gând să-ți pun mâncarea la cuptor, dar încă nu mi-am dat seama cum funcționează.

– Lasă; o fac eu mai târziu. După ce pleci. Unde e Anthea?

– Habar n-am.

– Dar s-a dus după mâncare. Trebuie să fi fost aici când s-a

întors ea.

– Nu...Pachetul era pe masă când am ajuns eu.

Pesemne că prietena ei se grăbise, și lăsase ușa deschisă. Se mai întâmpla, dacă nu era trasă cu putere. Era posibil ca Anthea să nu se întoarcă mult timp de acum înainte – poate chiar deloc în acea noapte! Iar ea era singură cu Marcus, care nu era tocmai în apele lui.

– Mda…Mulțumesc încă o dată că mi-ai adus geanta.

– Nu-i nimic, zise, și reuși să aprindă cuptorul, după care puse pachetul înăuntru. Se pare că avem o preferință comună pentru mâncarea chinezească. Îmi mulțumești de două ori dacă te acompaniez la masă? Cred că ne ajunge la amândoi.

– Și eu care credeam că ai gusturi mai exotice…

– Câteodată…Alteori mă încântă de-a dreptul mâncarea gătită în casă, surâse el ciudat, amintindu-i inexplicabil lui Hayley de ce menționase Liz – că se plictisea repede de partenere, și că Audrey spera fără șanse la o relație cu el.

Oare asta însemn eu pentru el? Ceva făcut în casă? De-asta ai venit – să te lecuiești de gusturile mai rafinate?

– Și mâncarea chinezească în ce categorie ar intra?

– Într-una aparte, răspunse el după un timp de gândire. Îmi amintește de studenție, când stăteam într-un apartament foarte asemănător cu ăsta.

Bărbatul stătea așezat la masa micuță, pe scaunul din exterior, încât Hayley se văzu nevoită să se strecoare pe lângă el. În clipa în care trupul ei se apăsă peste al lui, Marcus scoase un suspin ușor

de plăcere, dar Hayley se întrebă dacă fusese un gest deliberat. Singurul avantaj că-i stătea alături era faptul că nu trebuia să-l privească direct în ochi sau să-i citească intențiile ascunse pe chipul expresiv.

– Nu te vedeam într-un apartament închiriat, observă ea. Îmi închipuiam că te-ai născut în puf.

– Așa e, dar bunicul mi-a tăiat toate privilegiile când am intrat în firmă. Credea în vechea noțiune de a-ți câștiga pâinea prin munca proprie, începând de-a dreptul de la zero. Și că munca, perseverența și spiritul combativ formau caracterul.

– Eu am avut parte din plin de amândouă. Și presupun că un apartament ca ăsta înseamnă "zero" , și privi abătută de jur împrejurul bucătăriei minuscule, de doar câțiva metri pătrați, care însemna o porțiune mică din sufragerie, iar aceasta avea un perete despărțitor față de cealaltă cameră. Nu era un spațiu neplăcut. În ciuda superficialității caracteristice prietenei sale, Anthea reușise a da o notă de confort propriului cămin.

– Se poate. Dar a fost foarte distractiv.

În ochii lui se citea un sentiment de nostalgie. Pe de altă parte, tânăra se întreba ce femei contribuiseră la ascensiunea lui.

– Cred că și mai interesant devine când știi că la final te așteaptă o mare recompensă, indiferent ce-ai face.

– Nu chiar indiferent, domnișoară Morgan, și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Am muncit foarte mult s-ajung aici. Tocmai de aceea nu accept ca angajații mei să fie delăsători.

– Scuze… rosti ea, conștientă că gelozia o purtase prea

departe.

– Cred că s-a încălzit mâncarea, se ridică el de la masă.

– Dacă vrei să pleci, nu-i nimic.

– Nu vreau, și pe neașteptate se aplecă s-o sărute. Sunt lihnit, și n-am de gând să mă las influențat de părerile noastre contradictorii.

Apoi scoase farfurii, le încălzi și începu să împartă mâncarea. Își scosese sacoul și cravata, lăsând-o pe Hayley să-i admire fascinată mișcarea expresivă a mușchilor mascați de albul cămășii.

Era un bărbat priceput în orice situație, realiză ea amarnic, fie că era vorba să dea ordine din spatele biroului, fie că se ocupa de masa de seară. Dintr-o dată, îi răsări în minte imaginea idilică și totuși deconcertantă cu ei doi, locuind împreună, cu seri nesfârșite, și aproape se abandonă visării. Se lăsă servită pentru ca apoi să mănânce liniștită, hrănindu-și foamea, pe măsură ce altă foame crește în ea. Cu mânecile suflecate pe jumătate, Marcus devenea și mai incitant în viziunea ei.

În timp ce el vorbea detașat, ea îl studia, ascultând doar pe jumătate poveștile despre apartamentele și peripețiile lui din tinerețe. Înlăuntrul ei se iscă o ușoară tulburare, care deveni la un moment dat insuportabilă. Ca și cum ar fi privit într-o vitrină strălucitoare, conștientă că lucrurile superbe de dincolo de sticlă îi erau inaccesibile. Și dintr-o dată o cuprinse un sentiment de indignare.

El se ridicase între timp să pregătească două cafele și fluiera un cântec.

– Marcus, de ce-ai venit? rosti ea serioasă la care el se întoarse încet, privind-o întunecat.

– Nu știi?

– Nu…

– O să-ți spun, zise el și reveni pe scaun. Sau mai bine îți arăt.

O cuprinse de umeri și o apropie de el. Abia atunci ea realiză că n-avea șanse de scăpare din poziția în care se afla. Albastrul-închis al ochilor lui o învăluia simțitor, încât chiar de-ar fi vrut, nu s-ar fi putut dezlipi din încleștarea sa.

Apoi cu un surâs slab, o sărută. După o clipă de încordare, ea se abandonă, iar dintr-o dată mișcările lui se intensificară și se prelungiră, deosebit de apetisante.

Hayley simți o imperioasă nevoie de a-l atinge, și-i mângâie timid obrajii, contururile aspre ale feței, simțindu-i pulsațiile. Brațele lui o încolăciră cu putere, aproape strivind-o, iar sărutul deveni unul înfometat, pasional, căutând și aflând un răspuns pe măsură. La un moment dat, buzele lui trecură la explorarea pleoapelor ei, apoi a lobului urechilor – o senzație nouă care-i dădu fiori. Apoi coborâră spre adâncitura gâtului. Degetele ei se pierdură în părul lui des, pe măsură ce experimenta senzații nebănuite. Simțea că plutește, și totuși lipsea ceva…Exista o dorință mult mai intensă, nedeslușită încă. Îi șopti numele, iar în clipa următoare mâinile lui îndepărtară bluza de pe umeri, pornind cu buze fierbinți pe albeața pielii ei. Descheie rând pe rând fiecare nasture, până când sânii ei rămaseră dezveliți în toată splendoarea lor. Se opri, admirându-i și dezmierdându-i lent, pentru ca apoi

să-i caute ochii, care acum nu mai ascundeau niciun secret.

– Hayley…scumpa mea, dac-ai ști cât de mult…

Părea că se îndepărtează, spre disperarea ei. Îl prinse de rever și-l trase spre ea, ținându-i degetele pe pieptul ei. Aprinsă și excitată, se lipi de trupul lui. El suspină adânc și o încolăci, dar nu cu aceeași pasiune. Pentru ca apoi să-și dezlipească buzele de pielea ei, șoptindu-i încontinuu numele.

Deși conștientă că totul se terminase, că fericirea îi alunecase printre degete, Hayley nu reușea să se elibereze din brațele lui. El se desprinse primul, ușor, acoperindu-i sânii, aranjându-i câteva șuvițe de păr, după care-i luă chipul în palme, fixând-o cu o privire înfometată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită și puțin ametită.

– Cred că ne-am lăsat amândoi duși de val, răspunse cu un ușor tremur în glas, după care reveni la aragaz.

Umerii lui se ridicau spasmodic și Hayley realiză că nu era câtuși de puțin atât de calm pe cât părea din exterior.

– Am…picat vreun test? oftă ea, indignată.

– Nu, zise el cu spatele, ținându-se strâns de marginea chiuvetei. Eu era să-l pic.

– Nu înțeleg.

– Poate e mai bine așa…

Nu-și termină cafeaua, devenind agitat și nerăbdător să plece. Hayley își dorea la fel de mult să-l vadă plecat, să-și analizeze în liniște sentimentele tulburătoare, confuze…un amestec de detașare și de umilință. Să fi fost totul spre binele ei? Sau o

respinsese? Să-i fi arătat prea direct ce simte pentru el și astfel să-l fi îndepărtat? O partidă de amor n-ar fi trebuit să-i pună probleme. La un moment dat, el se ridică să plece și ochii îi căutară din nou pe-ai ei. Hayley însă și-i plecă, neputincioasă.

– Mai lucrezi pentru mine? veni întrebarea neașteptată.

Chiar așa de puțin îi lause să revină la treburile cu adevărat importante pentru el?

– Nu știu. N-am avut destul timp să mă gândesc. Îți spun luni.

– Parcă am zis că va fi data viitoare când ne întâlnim, insistă. Mai vrei postul?

Tinerei îi venea să izbucnească într-un hohot de râs. Nimic nu se schimbase și prin astfel de metode – iritându-l și fiind încăpățânată – îl putea manevra.

– Mda…Dar nu înțeleg de ce neapărat eu.

– Pentru că am nevoie de o secretară competentă ca să termin problema fuzionării; de preferat pe tine, pentru că deja ești într-un fel implicată. Dar dacă nu ești sigură…

Parcă se afla în pielea unei pisici cu nouă vieți. De fiecare dată când îi dădea un nou implus, ea îl prindea din mers. Și iată că acum îi acorda o nouă șansă; deși pentru propriile-i interese, o ajuta și pe ea. Deci, la urma urmei, avea șansa de a-și reface mândria pierdută.

– Sunt sigură. Foarte sigură, zise într-un final.

– Bun!

Și cu asta părea că discuția se încheiase, iar Hayley ieși înainte să-i deschidă. Când să iasă, îl prinse brusc de mânecă.

– Marcus, crezi că seara de azi ne va afecta?

– Deloc…Presupun că a fost doar una din acele zile…

Apoi îi luă mâna de pe brațul lui și i-o sărută.

– Mulțumesc pentru geantă.

– Nicio probelmă…A meritat.

Capitolul 6

Deși se purta la fel de amabil, Marcus reclădise barierele dintre ei. Era într-un fel bine, căci Hayley nu știa la ce să se aștepte de la el. Vizita inopinată venise cu o dublă motivație, însă principala era să se asigure că ea continuă alături de el. Să fi fost și gesturile amoroase parte din planul lui? N-avea de unde să știe, după felul în care se comporta de regulă. Dar nici el n-avea să afle cât de aproape fusese de o victorie asupra victimei sale.

Dacă ar fi continuat, și ar fi ajuns în pat, ea n-ar mai fi putut lucra pentru el, și fiecare dintre ei putea fi considerat un înfrânt.

Cu fiecare zi care trecea, Hayley primea tot mai mult de lucru, iar el rămânea tot mai mult timp la birou, preluând o parte din sarcinile care-i reveneau ei. Uneori apărea și Felicity, care totuși pleca foarte repede, minutele pe care cei doi le petreceau în biroul lui scurtându-se simțitor. Surâsul ironic și provocator al actriței părea că pălește, deși probabil că secretara se înșela. Mai degrabă

citea în ea o manevră hotărâtoare decât una disperată. Suna des, cerând să vorbească cu Marcus, și niciodată nu i se refuzau convorbirile. Îi făcea legătura și auzea salutul lui cald, pentru ca apoi s-o cuprindă o senzație de gelozie care dura ore în șir.

Pe de altă parte, spre satisfacția negrăită a lui Hayley, între Marcus și ea începuse a se construi o relație mai specială. Acum era privită mai degrabă ca o asistentă decât ca o secretară, adesea cerându-i-se opinia; dar mai mult de-atât, șeful ei devenise foarte circumspect în ce privește distanța dintre ei.

Într-o dimineață, apăru la birou cu Martin Lukes, pentru a-l prezenta lui Hayley.

– Martin este unul din membrii comisiei de conducere pe care am organizat-o să se ocupe de finanțele partenerilor noștri, explică Marcus.

Hayley îl recunoscu foarte ușor pe tânărul blond care o speriase chiar din prima zi.

– O să ne vedem destul de des, îi scutură el mâna. Nu pot să cred. Mai ales că mă și plătești.

– Să sperăm că la fel de norocos te vei simți și când o să vezi cât e de lucru, zâmbi șeful sarcastic. Nu cred că-ți va rămâne prea mult timp să mai și flirtezi cu domnișoara Morgan.

Hayley îl fulgeră brusc, căci nu știa de unde venise avertismentul deloc subtil. Mai bine Marcus o lăsa pe ea să tragă un semnal de alarmă dacă era cazul.

– Nicio grijă, se înroși Martin Lukes. Era doar o glumă.

– Ține-le pentru după program. Fă-mi o listă cu întâlnirile ce au

să urmeze, o anunță pe Hayley. Mă uit pe ea după prânz.

Apoi plecă fără a-i zâmbi, așa cum o obișnuise în ultima vreme, lăsând-o nedumerită în privința a ceea ce făcuse ea de-l iritase într-atât. Se întoarse după o vreme, mai relaxat.

– Cu excepția unui raport pe care-l voi avea într-o zi sau două, în rest le am pe toate, anunță el. Acum e timpul să punem cap la cap toate informațiile.

Îi puse un număr de dosare pe masă și se așeză.

– Vezi cum faci ca să fie incluse pe agenda de săptămâna viitoare și aranjează ședințele.

– Nu cred că ajunge o săptămână, se încruntă ea. Unele firme sunt la mari distanțe și o să ia mult timp drumul.

– Încearcă. E mai avantajos să mergem noi câteva zile și astfel să scutim o serie de drumuri.

Hayley privi mirată chipul detașat al celui pe care ajunsese să-l iubească. De-ar fi zărit măcar un licăr de interes în ochii lui, însă o întâmpină doar o expresie amuzată.

– E vreo problemă?

– Nu…nu cred.

– Nu pari convinsă. Sigur nu e nicio problemă?

O întrebare cu subînțeles la care nu-i putea răspunde pe față.

– Niciuna.

Doar că avea să fie doar cu el câteva seri, în care probabil vor mânca împreună, vor dormi în camere alăturate, și deci va trece printr-o altă probă de foc a rezistenței ei.

– N-ai încredere în mine?

– Ba da…

– Mulțumesc, zise cu ironie în glas.

Probabil că întrebarea corectă era dacă are încredere în ea însăși.

– Crezi că domnișoara Brown are să înțeleagă? se trezi ea întrebând cu răutate.

– De ce nu? miji el ochii. Oricum, e vorba doar de afaceri.

Asta ca să mă învețe minte, gândi ea

– Bun. Deci, să lăsăm călătoriile mai îndepărate pentru ultima parte? Sau o să se interpună cu alte planuri de weekend pe care le ai cu domnișoara Brown?

– Nu cred. Felicity pleacă o vreme după weekendul ăsta. Începe lucrul la un nou film.

Hayley își mușcă buzele, nefericită. El însă zâmbi cald.

– Deci, aranjează-le cum vrei. Sunt numai al tău.

***

Lunea următoare începea prima rundă de călătorii. Fusese pe de-antregul o săptămână interesantă, Marcus adesea irascibil, aducând-o pe Hayley în pragul disperării. Dispăruse orice urmă de înțelegere care se crease între ei, înlocuită de o tensiune mutuală, încât secretarei îi era aproape imposibil să stea calmă în prezența lui.

Seara o ducea acasă, într-o tăcere deplină. Nici măcar nu o privea, concentrat exclusiv în fața lui, încruntat, cufundat în gânduri. Hayley știa că negocierile mergeau greu, că unele persoane prezente pur și simplu îngreunau raporturile diplomatice prin atitudinea lor; cu toate acestea, îl văzuse și în situații mai delicate și-i admira stăpânirea de sine. Câteodată își dorea să-l scoată din pasele proaste, iar de multe ori ea însăși devenea un pachet de nervi când îl vedea așa.

Marcus era mai exigent ca niciodată, așteptându-se ca ea să-i anticipeze orice nevoie încă dinainte a o rosti, devenind nervos dacă dispărea de lângă el mai mult de un minut, și totuși ignorând-o complet când o avea alături.

Hayley se mulțumea cu pauzele de masă, când Marcus se lăsa dus cu vreun director al altei companii, și ea rămânea cu sandvișul și ceaiul de la cantina companiei. Mai era și Martin Lukes prin preajmă, singura față cunoscută din marea de străini. Mâncau împreună când se întâlneau, și-și țineau companie până la reînceperea ședințelor. Gesturile lui manierate și de bun-gust echilibrau balanța sentimentelor ei.

Ședința de miercuri se dovedi una extrem de dificilă, iar Hayley aproape își pierdu cumpătul.

– Nu știu ce l-a apucat, se plânse ea lui Martin, încălcând astfel regula de aur de a nu vorbi niciodată despre șeful ei. Parcă e un leu în cușcă.

– Probabil că a văzut ziarele de dimineață, zise Martin. Se pare că actrița aia cu care iese, Felicity nu-știu-cum, l-a lăsat baltă. Apare

o poză cu ea și un bărbat, fie partenerul ei, fie regizorul.

Inițial Hayley simți milă pentru Marcus, apoi o senzație de exaltare și-apoi de respingere.

– Astfel de poze nu înseamnă nimic. Poate că e doar publicitate pentru film.

Pe cine încerci să păcălești? își zise, căci o parte din ea spera în adevărul acelor bârfe. Deși comportamentul lui din ultimele zile își găsea o justificare în problemele personale cu actrița.

– Ar trebui să-i spui lui asta, remarcă colegul ei, privind undeva dincolo de ea. Arată de parcă ar avea nevoie de ceva care să-l revigoreze.

Ea se întoarse și-l zări pe Marcus venind spre ei, posomorât.

– Scuze că vă întrerup, zise glacial, vreau să revizuim cifrele ședinței de azi înainte să reînceapă negocierile. Perkins zice că apar greșeli.

***

A doua zi Martin nu apăru, și când ea se interesă de el, Marcus îi răspunse violent:

– Face ce trebuia să facă de la început. Își vede de treaba lui.

Spre casă, o luă prin surprindere cu o invitație la cină. Mai degrabă sunase a ordin, astfel că Hayley acceptă mai mult de nevoie. Dacă în ultimele zile el nu se arătase prea amabil, fără

îndoială că nici cina n-avea să fie prea strălucită. Și totuși, chipul lui se luminase cu un zâmbet de mult apus.

Acasă, medită încă o dată asupra invitației – să fi avut ceva de-a face cu noua aventură a lui Felicity Brown?

În ciuda celor spuse de Liz Jarvis, actrița încă juca un rol important în viața lui. El nu dădea semne a se fi pictisit – ba dimpotrivă – și chiar era foarte posibil ca ea să fie cea care să-l ducă la altar. Dureros de-a dreptul…

Și mai dureros ar fi fost ca el să se folosească de persoana ei pentru a o atenționa pe actriță – ceea ce o înfurie de-a binelea.

Și totuși, în timp ce căuta prin garderobă, simți o oarecare nerăbdare. Tot căutând, degetele i se opriră pe una din puținele piese extravagante – o bluză de mătase într-o nuanță vie, cu breteluțe fine, foarte sugestivă însă deloc indecentă. Culoarea dădea o notă aprinsă pielii ei și, asortată cu o fustă cu volane ample, mai închisă, îi asigura o prezență de remarcat în orice împrejurare. În urechi își puse cercei fini de argint, iar la gât un colier subțire cu perle. Apoi se cercetă în oglindă. Părul negru și bogat îi cădea în valuri unduite pe umeri. Ochii-i căprui expresivi și obrajii pudrați delicat aduceau o tentă de naturalețe. Cândva demult – nici nu mai știa când – el ceruse așa ceva. Iar acum îi oferea din plin, ca un fel de răzbunare.

Oare nu era prea îndrăzneț? La urma urmei, nici măcar nu-i spusese ce fel de cină va fi, așa că își puse în geantă și un carnețel, ca măsură de precauție.

Marcus apăru la opt și jumătate fix și când îl zări, Hayley răsuflă

oarecum ușurată – arăta extraordinar în costumul lui cenușiu, o cămașă gri și o cravată albastră; pe alții ar fi arătat formal, însă la el devenise ceva obișnuit, semn al statutului său aparte.

Tânăra se rușină brusc, ca și cum se întâlneau pentru prima dată . Nu reușea să-l privească în ochi, iar când o făcu, privirea lui înflăcărată, vădit apreciativă, o înmărmuri de-a dreptul.

– Încântătoare! murmură și o sărută delicat.

Fata însă se retrase și-și luă un sacou din cuier.

– Mergem? Sunt gata.

– Niciodată n-am fost mai pregătit, îi luă brațul. Și niciodată n-am fost mai de invidiat.

Deși își dorea din tot sufletul să-l creadă, Hayley se consola că o deziluzie mai puțin era mai preferabilă totuși. Afară, Marcus chemă un taxi, motivând că era mai ușor decât să caute loc de parcare prin centru. Gestul o luă prin surprindere, alarmând-o. Asta însemna că va trebui s-o aducă înapoi acasă, iar apartamentul va fi gol, la fel cum fusese și ultima oară când Anthea și Larry Barnes ieșiseră împreună…Dar Marcus nu trebuia să afle de apartamentul gol, până nu se va decide ea a-i spune.

Restaurantul era unul de lux, intim, cu covoare plușate și tapet argintat. Nu primeau pe oricine, gândi Hayley, malițioasă. Printre cei prezenți, recunoscu o serie de fețe; ospătarul, cu o alură foarte prezentabilă, îi conduse la o masă și trase scaunul pentru ea, iar Hayley se așeză, intimidată.

– Trebuia să-mi spui, șopti. Puteam să apar în blugi și pulover…

– Atunci, te duceam la taverna mea preferată.

– Unde tu ai fi arătat ca nuca în perete; la care el se amuză.

– Arăți foarte bine, și-i atinse brațul de pe masă. Și de două ori mai savuroasă decât orice de pe meniul de-aici.

Asta de încurajare, gândi ea, fiindcă mințea desigur. Mai ales că mâncarea nu putea fi descrisă în cuvinte; niciodată nu mai degustase așa ceva, iar după, abia dacă-și mai amintea ce comandase. Mai degrabă mintea-i era încețoșată de momentul de glorie pe care-l traversa. Probabil că multe femei erau mai frumoase în seara aceea, însă Marcus avea ochi numai pentru ea. Cel pe care l-ar fi omorât pe parcursul zilei dispăruse complet, înlocuit de bărbatul pentru care ea nu putea avea alte sentimente decât de iubire.

Și totuși, își zicea, invitația trebuie să aibă un motiv, pe care avea să-l afle curând, iar până atunci voia doar să se bucure de ceea ce trăia.

Simțea că se îndrăgostește de el cu fiecare minut, pe măsură ce caracterul lui i se dezvăluia așa cum nu s-ar fi așteptat niciodată. O personalitate puternică, totuși delicat, cald, inteligent, fermecător.

Ea i se dăruia cu toată ființa ei, foarte conștientă de virilitatea acestui bărbat. Glasul lui ușor răgușit îi făcea simțurile să vibreze, să asculte la nesfârșit. La un moment dat, el îi povesti o anecdotă de pe vremea studenției, iar la final ea râse destul de tare, uitând de locul în care se aflau.

– Scuze… și-i duse degetele la gură.

– Nu-i nimic, și i le luă, sărutându-i-le. Fii tu însăți.

Fermecătoare.

Hayley simți un fior din creștet până în picioare.

– Câți ani ai? o întrebă pe neașteptate.

– Douăzeci și trei.

– Ai rude?

– Mama. Dar nu ne mai vedem. Tata a murit când aveam cincisprezece ani și ea s-a recăsătorit cu un australian.

– Care-ți creează probleme?

– Nu neapărat. Normal că-mi lipsește tata, fiindcă eram foarte apropiați. Dar mama e genul de persoană care are nevoie de cineva aproape, iar Mike s-a dovedit a fi foarte simpatic. Numai că a vrut să ne ducă în Australia și eu am refuzat. Voiam să rămân să termin liceul. La un moment dat, mama s-a plictisit să se tot roage de mine și a plecat chiar înainte ca eu să termin.

– Și de atunci ai fost pe cont propriu?

– Așa îmi place… răspunse ea retrăgându-și palma dintr-a lui, fiindcă mângâierile sale o învăluiau într-o boare plăcută.

– Înseamnă că nu te încadrezi în categoria celor care au nevoie de cineva.

– Nu neapărat. Doar dacă e vorba de cineva de care ai cu adevărat nevoie. Prefer să fiu pe cont propriu decât să umplu un gol degeaba.

El continuă s-o fixeze cu niște ochi provocatori, încât ea simțea nevoia să urle.

– Eu am treizeci și cinci de ani.

– Știu, se grăbi ea, deși acum realiză că el își va da seama că

trăsese cu ochiul la dosarul său personal.

– Ce altceva mai știi?

– Nu prea multe. Că ești directorul unei companii prospere, că n-ai fost căsătorit niciodată. De ce nu? se trezi.

– Directorul unei companii prospere – cred că acesta e motivul. Sau poate că n-am avut niciodată șansa.

– Nu vrei copii?

– Nu prea m-am gândit până acum..

– Și acum?

Cum de îndrăznea? se întrebă, amuzată. Undeva , pe parcurs, raporturile se inversaseră. Nu mai erau secretara și șeful, ci doi oameni curioși, căutând răspunsuri.

– Poate că a venit vremea să mă gândesc, zise, căutând adânc în sufletul ei, fericit de ce vede. Alte întrebări?

– Nu…

De fapt, nu era sigură că mai voia răspunsuri.

Probabil că imaginea lui Felicity cu "noua" ei achiziție îl indispusese, poate că revizuise rolul pe care îl atribuise actriței, acela de soție și de mamă. Poate se temea că Felicity se plictisise să-l tot aștepte…Dar de ce să strice seara cu astfel de suspiciuni?

– Bun. Cred că a venit vremea desertului…

La final, Hayley se ridică cu un oarecare sentiment de regret că se terminase totul, și totuși temătoare de ce avea să urmeze. Dacă tot era singură, se decise a-l invita la o cafea.

Afară, portarul chemă un taxi. Hayley se afla la brațul lui, relaxată, fericită, iar el se aplecă, abia atingându-i buzele cu ale sale.

În același moment, o lumină scăpără în apropiere, iar el își ridică nervos capul, înjurând. Apoi dădu drumul brațului ei, și se îndreptă nervos spre direcția din care venise blițul, iar Hayley primi încă unul, orbind-o. Când își reveni, observă că portarul îndepărta un bărbat de la intrare, iar Marcus o împinse în mașină.

Alături de el, pe bancheta din spate, Marcus fierbea de nervi, precum un vulcan aprins, iar Hayley simțea de parcă întreaga vâlvătaie a trupului său se infiltra și în ea. Privea înainte, cu ochi inexpresivi. La un moment dat, întinse mâna după a ei și-i strânse degetele cu putere.

– Ce s-a întâmplat? Cine era tipul?

– Habar n-am, și o încleștă și mai tare. Vreun paparazzi sau un amator. Oricum tot acolo se va ajunge.

Dădu drumul mâinii ei și mormăi ceva în bărbie din care ea prinse doar "prost" și "greșeală".

Seara care începuse atât de perfect, se încheiase dezastruos și nimic nu se putea face pentru a îndrepta lucrurile. Între cei doi se lăsă o tăcere profundă, iar tânăra realiză dintr-o dată că incidentul cu fotograful avea să-l marcheze pentru ceva timp. De ce oare? La poziția pe care o ocupa…Trebuia să se fi obișnuit până acum, și n-ar fi fost prima oară când o poză-i apărea în ziare.

Abia atunci îi veni în minte că probabil a doua zi dimineață, poza lui va apărea pe primele pagini; și a ei la fel.

I se strânse stomacul – de aceea se enervase? Pentru că-i descoperiseră ieșirea neoficială cu secretara? Până să ajungă acasă, Hayley deveni și ea la fel de încordată ca Marcus. El ieși și întinse o

palmă s-o ajute însă ea refuză și se chinui singură, cu ochii în pământ.

– Mulțumesc, zise când taxiul plecă, nici nu mai știu de când n-am mai avut o seară atât de perfectă. Era adevărat, însă tensiunea ce mustea în ea umbrea întreg înțelesul acelor cuvinte. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă-l mai dorea și se ruga în sinea ei ca atmosfera de mai devreme să fie recâștigată.

– Hayley…îmi pare rău…

– Nu e nevoie, te rog.

– Sigur? o fixă el intens. E totul în regulă? apoi căută în lungul străzii pustii.

Deci, n-avea de gând să intre. Părea nerăbdător să plece, iar când se aplecă s-o sărute, ea întoarse obrazul. Cu un gest nervos, el o prinse de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi.

– Noapte bună; îmi pare sincer rău.

"Îmi pare rău" își repetă în minte Hayley de mii și mii de ori, căci nu reușea să adoarmă. Pentru ce? Că stricase seara? Sau că-l surprinseseră cu secretara, deși ar fi preferat să nu se afle? Localul în care cinaseră părea unul destul de restras, favorabil întâlnirilor clandestine, unde arareori puteai descoperi pe cineva. Și totuși, Marcus se înșelase. Întâmplarea o făcea să se simtă precum un obiect ieftin, pângărit…exact așa cum rămânea după îmbrățișările lui Frank Heaton. Însă de data asta consecințele erau mult mai grave, mai personale. Pentru că de data asta iubea. Sincer și fără scăpare. Dar, era prea târziu pentru regrete; fie că erau ale ei…sau ale lui.

Capitolul 7

Chipul ei în oglinda din baie reflecta o imagine pe-atât de jalnică pe cât se simțea și ea. Noaptea nedormită se regăsea în cutele vinețiide sub ochi. Era vineri, și prima întâlnire la distanță, iar Marcus o programase pe cea mai grea. Spera doar să se ridice la nivelul așteptărilor sale.

A doua zi urma să aibă loc întâlnirea cu ultima firmă de pe lista partenerilor, iar distanța pe care o aveau de parcurs și ora matinală la care plecau o înspăimântau de-a dreptul; la fel și ideea de a sta peste noapte la un hotel cu Marcus. Spera să treacă și de acel hop, căci va fi nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a-și păstra sângele-rece.

Ieși din baie pentru a-și pregăti geanta. Cu cina din seara precedentă, uitase să împacheteze și se trezise foarte devreme pentru asta. Aruncă niște fuste și bluze la întâmplare. Apoi, după ce meditățuțin, mai puse și o rochiță de seară, un halat de baie și

trusa de machiaj. Apoi căută dezinteresată ceva care să se potrivească dispoziției ei din acea diminieață, însă fără succes, găsi o rochie din lână, până la genunchi, cu o crăpătură firavă și tocmai o încerca în clipa în care Anthea aruncă o privire la ea în cameră.

– Îți stă superb! Nu mi se pare corect să arăți atât de bine! Cred că cine se ocupă de alocarea trăsăturilor personale ar trebui să le dozeze mai cu cap!

– Dar înfățișarea ta nu are nimic nelalocul ei. Mai trebuie doar să lucrezi puțin la caracterul tău. Unde ai fost noaptea trecută?

– Unde crezi? întrebă cealaltă.

– Prefer să nu aflu…Nu e treaba mea. Dar voiam să știi că nu prea sunt de acord cu realația ta cu Lenny.

– Mulțumesc, ce să-ți spun! Într-adevăr nu e un prinț. Dar nu toată lumea e la fel de norocoasă ca tine! se răsti. Poate dacă aș avea simțul rațiunii ca tine și cu mai multă încredere în mine, aș avea același impact pe care l-ai avut tu asupra lui Marcus Maury.

– Adică același impact pe care l-ar avea un nou model de calculator. Poate chiar mai puțin, zâmbi Hayley.

– Serios acum! Sper că n-ai de gând să-ți bați joc de mine. Cel puțin după ce am văzut în ziare.

Erau două poze, una în care el o săruta și alta în care el se năpustea după fotograf, iar Hayley se afla undeva pe fundal cu ochii măriți și speriați. Titlul era : "Încă un partener pentru Maury"

***

Într-un fel sau altul, se bucura că șeful ei nu ajunsese la birou. Sună telefonul, zgâriind-o parcă pe creier.

– Biroul lui Marcus Maury, răspunse exasperată.

– E acolo? se răsti o voce de femeie.

– Mă tem că nu. Sunt secretara lui; pot să-i transmit un mesaj?

– Măi să fie! zise glasul inconfundabil, ușor răgușit al lui Felicity Brown. Ai ieșit la înaintare, în sfârșit.

– Poftim? Nu înțeleg.

– Dimpotrivă. Pozele ar trebui să te flateze, nu crezi? Felicitări, oricum! Ai câștigat prima rundă.

Deci, actrița văzuse ziarul, iar acum se revolta. Chiar glasul ei părea ca după o serie de țipete, poate chiar reprize de plâns. Oare Marcus îl văzuse?

– Ți-am întins o capcană și ai căzut foarte ușor în ea. Secretara conștiincioasă care devine o vampă. Poate l-ai păcălit pe Marcus, nu și pe mine. Te-am ghicit încă de la început.

– Vă înșelați, domnișoară Brown.

– Niciodată nu mă înșel, râse. Și niciodată n-am pierdut un bărbat pe care mi l-am dorit cu adevărat.

– Acesta ar fi mesajul pe care să-l transmit, domnișoară Brown?

– Ți se adresa ție, draga mea, zise cealaltă mieroasă, să nu spui că nu te-am avertizat. Spune-i lui Marcus că-mi pare rău că n-am ajuns ieri-seară, dar că astăzi sunt liberă.

Femeia trânti telefonul, triumfătoare, iar Hayley îl smuci pe-al ei violentă. Deci, de asta o invitase la cină – Felicity îl refuzase, și el nu dorea să anuleze rezervarea!

Întreg trupul i se contorsionă într-un dezgust complet, amintindu-și de promptitudinea cu care acceptase, de efortul cu care se pregătise, de felul deschis în care-i vorbise despre familia ei când el de fapt voia doar să-și umple timpul. Plus că mai și intenționa să-l cheme sus și cine știe ce se mai întâmpla dacă accepta. Dacă n-ar fi existat fotograful acela, probabil că totul s-ar fi petrecut precum visase. Mai bine nu!

Cum să mai dea acum ochii cu el?

Marcus intră valvârtej cinci minute mai târziu, chiar când îi punea corespondența pe birou. Ea se întoarse brusc și-i întâlni privirea albastră, incertă, la fel de naturală ca-n orice altă zi.

– Am adormit, anunță, trecând în spatele mesei fără a se așeza, după care puse scrisorile într-un sertar, îl încuie și vârî cheia în buzunar. Sper că ești gata. Altfel întârziem.

– Știu. Îmi iau sacoul.

– Nu te mișca, strigă dintr-o dată încruntat.

– Ce e? se blocă ea.

– Rochia, și o măsură atent, încât ea deveni suspicioasă că uitase a lua ceva.

– Ce are?

– Totul…Poate că era o idee bună să-ți pui o mască.

– Pot să mă schimb…

– Nu avem timp acum. Ia-ți numai sacoul.

Nimic despre poze. Poate că nu văzuse încă ziarul.

Era o dimineață însorită, iar câmpiile parcă niciodată nu-și dezvăluiseră mai fermecător splendoarea. Hayley era conștientă că

toate i se păreau așa din cauza prezenței lui Marcus, care înveselea totul. Cu toate neplăcerile cauzate de această situație, deziluzionată și rănită cum era, tot cădea victimă virilității lui. Chipul și trăsăturile acelea puternice aveau asupra ei același impact ca la prima vedere și fiecare fibră a trupului ei tresărea de fiecare dată când îl privea.

– Întrebări? o surprinse el la un moment dat.

– O să fie și echipa din conducere azi? se grăbi ea.

– Dacă te referi la tânărul Lukes, râse el, da.

– Nu…nu mă refeream…

– E din generația ta, adăugă el văzând-o îmbujorată, e inteligent și are minte dacă gândește. L-ai putea influența greșit.

– Dar nu vreau…

Dintr-o dată apăruse o barieră între ei, de netrecut, cel puțin pentru ea.

– Nu e nevoie să-mi explici nimic..

– Corect. Și mulțumesc; o să țin cont de caracterizarea ta.

Avea dreptate. Felicity încă făcea parte din viața lui. Măcar de-ar fi avut un interes cât de mic în persoana lui Martin Lukes, poate că el ar fi….dar nu avea…Și el nu era…

Se întâmplă ca Martin să fie prima persoană care-i întâmpină. Îmbrăcat mai aparte ca de obicei, se vedea clar că se străduise mai mult. Dacă era cu intenția de a impresiona, reușise cu siguranță, iar dacă Marcus o voia atrasă de Martin, putea face un efort.

Pentru ca apoi să descopere cât de ușor îi era să-l admire. Abia acum descoperi că tipul arăta chiar bine, un chip luminos, un păr blond frumos, care sclipea sub razele soarelui ce pătrundeau prin

fereastra sălii de ședințe.

Martin, la rândul lui, o măsură apreciativ și dintr-o dată lui Hayley îi păru bine că nu se schimbase de rochie.

– Bună dimineața.

– Asemenea, și-i scutură delicat mâna.

– Arăți extraordinar, domnișoară Morgan. Am norocul să accepți un prânz cu mine astăzi?

– Poate…

Râseră amândoi, pentru ca dintr-o dată femeia să simtă un fior rece pe șira spinării, ca un semnal de alarmă. Se întoarse și-l zări pe Marcus chiar în spate, în mulțime, ochii lui scrutând-o glaciali, dar deosebit de grăitori.

Cum de reușise să-i pătrundă astfel în subconștient când era angajată într-o discuție cu altcineva? Puterea lui de seducție era înspăimântătoare, își zise, cutremurată.

Iar când încercă a se desprinde din încleștarea privirilor lor, parcă întreaga încăpere amuți.

– Se pare că șeful vrea să înceapă, o trezi Martin. Ne vedem mai încolo.

– Da… zise, încă marcată de săgețile aruncate de ochii lui Marcus.

Dacă tot îi sugerase a face o mișcare spre Martin, ce nu-i convenea acum? Ca pentru a-l sfida, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe Martin pe obraz.

– Abia aștept.

Apoi trecu alături de șeful ei, cu privirea în pământ, conștientă

că el încă o urmărea, înmărmurit.

Ședința se dovedi mai puțin interesantă ca celelalte, iar la ora prânzului, Martin îi făcu cu ochiul. Când se ridică, însă, Marcus o opri:

– Hayley, nu te îndepărta; vin imediat la tine.

Așa că rămase lângă el, așteptându-l să termine o discuție cu unul din directorii unei firme. Martin veni la ea.

– Probleme? Te păstrează cu el pentru prânz?

– Nu știu…Mai bine te duci să găsești cantina sau ce-o fi.

– Aștept.

Când Marcus termină, cei doi stăteau unul lângă celălalt într-o liniște apăsătoare, Hayley ușor iritată. Șeful îl luă deoparte pe directorul de finanțe, apoi reveni la ea.

– Dacă stau să mă gândesc, cred că mai ia ceva timp. Nu mai aștepta. Poate că Lukes găsește ceva de mâncare.

– Nicio problemă, zâmbi acesta din urmă.

– Bun. Să fiți înapoi într-o oră.

– Dacă-i numai atâta, hai să mergem, și o luă de mână.

În amalgamul de senzații în care se zbătea, Hayley se lăsă târâtă de Martin afară.

– Cantina e acolo, arătă ea.

– Nu mergem la cantină, draga mea, și-i deschise portiera mașinii. Știu un han nu departe de aici și mi-am zis că e bine să sărbătorim mai frumos.

– Crezi că o oră ajunge să sărbătorim? râse ea.

– Poate.

– Ce sărbătorim? se interesă ea mai târziu, când așteptau să li se ia comanda.

– Noua mea poziție. Am auzit că ieri am fost numit.

– Pleci de la compania lui Maury? se miră ea.

– Nu fi atât de surprinsă. Se mai întâmplă. Adică se pleacă de la Maury.

– Și n-o să afecteze asta fuziunea?

– M-am gândit. Dar nu sunt indispensabil și n-o să-i afecteze prea tare.

– Mă rog. Nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie Marcus după ce-l lași cu buza umflată.

– Dacă era după mine, nu mai erai cu el. Afurisitul!

– Martin! sări ea. Nu crezi că ești cam dur?

– Poate, dar e adevărat. Toate femeile îi cad la picioare, iar el le tratează ca pe nimicuri.

– Nu e chiar adevărat, se pomeni ea apărându-l. Nu e vina lui că arată bine. Doar nu te aștepți să se ofere pe o tavă doar fiindcă arată cum arată…

Ea însăși se mira de propriile-i cuvinte, deși ea suferea din această cauză.

– Aș vreau eu să am norocul lui, mormăi Martin. Sper că nu ești îndrăgostită de el, nu?

– Nu, minți ea – avea o oarecare mândrie de apărat. Dar îmi place tipul.

– Chiar și asta e grav.

– Nu-l agreezi, nu?

– Oare ce bărbat acceptă să fie mai prejos decât altul? Îmi conduce viața și urăsc asta. Uită-te și la tine; te tratează de parcă nu ai fi secretara, ci proprietatea lui. Am primit niște semnale clare să mă țin la o parte, de parcă ai avea pe tine o etichetă cu "Nu atingeți". Cine naiba se crede?

– Plăcinta e delicioasă, schimbă ea subiectul.

– La fel ca tine, zise mângâindu-i părul. Și asta e cel mai rău.

Hayley îi evită privirea. Era un tip de treabă, doar că…

– Nu te uita. Tocmai a intrat Maury. Chiar nu scap nicăieri de el?

Venise cu un grup, și o fulgeră scurt după care se concentră la cei pe care-i însoțea. Era încordat, deci ceva îl deranja în mod cert. Poate că văzuse ziarele.

***

Marcus întârzie după prânz, iar ședința se prelungi peste program. Spre surprinderea tuturor, se aplecă chiar și asupra unor detalii mărunte, iar la final toată luma răsuflă ușurată că se terminase totul.

În mașină, spre hotelul la care Liz Jarvis le rezervase camere, Hayley îl privi pe furiș. Același chip contractat, însă nu știa din ce cauză.

– Presupun…că ai văzut pozele.

– Pozele? se trezi el parcă dintr-un vis. A, din ziar. Te-au deranjat?

– Nu. Mă gândeam că pe tine să te fi deranjat.

– Sunt obișnuit, se întunecă el. Îmi pare rău că te-am atras în chestiunea asta.

– N-a fost vina ta.

– Totuși…Apropo, reveni după o tăcere, Luke mi-a spus că pleacă din firmă.

Hayley rămase fără cuvinte – de ce alesese Martin să-i spună tocmai astăzi?

– Dar cred că știai. Prânzul a fost un fel de mulțumire pentru sprijinul moral?

– Eu nu știam până azi. Și prânzul a fost ca să sărbătorească.

– Deci, de asta te-ai îmbrăcat provocator, zise ironic. Ca să sărbătorești cu iubitul.

– Martin nu e iubitul meu, sări ea șocată. Și mă îmbrac pentru propria plăcere. Știu că nu-ți convine să-l pierzi pe Martin tocmai acum, dar sunt sigură că și-a căutat ceva mai bun.

– Chiar crezi asta? Nimeni nu plătește mai bine ca mine.

– Părerea oamenilor despre acest aspect diferă. Poate că Martin nu s-a uitat la bani.

– Mă îndoiesc. Și trebuie să observ că pentru cineva care nu e interesat de persoana lui, știi multe detalii.

– N-am zis că sunt interesată. Poate doar ca amică.

– Mi-am dat seama. Destul de prietenoasă ca să-l săruți în public de dimineață, râse el scurt. De fapt, uitasem, îți stă în fire,

domnișoară Agasantă.

Un atac neprevăzut, dar neplăcut. Deci, nu uitase incidentul. Trebuia să-și dea seama că va încerca să se folosească de el la un moment dat.

– Asta s-a întâmplat demult, domnule Maury. Foarte demult.

– Nu chiar. Și nu mi-ai explicat niciodată. Și îți oferi serviciile destul de lejer.

– Dacă asta te face fericit, n-ai decât să crezi ce vrei, își mușcă ea buzele. Prefer să nu discutăm pe tema asta.

– Iar eu sunt absolul sigur că prefer s-o uit.

– Și ce te oprește? se întoarse ea furioasă. Și chiar nu te privește. Sunt secretara ta. Oricine ar zice că…

Se opri, dar el o provocă să continue.

– …că ești gelos, să trezi a spune, ducându-și apoi o mână la buze. Scuze, n-am vrut să spun asta.

El încetini și trase pe dreapta, desfăcând centurile și luând-o de umeri.

– Oare? Poate că e o prostie, dar e și mai aiurea să te prefaci că nu e adevărat.

– Nu înțeleg… făcu ea ochii mari.

– Nu? Credeam că e evident, și o trase mai aproape. Să știi că da, sunt gelos, iar azi-dimineață când l-ai sărutat v-aș fi pocnit pe amândoi.

Și se plecă s-o sărute, fără a-i mai da timp de gândire. Apăsarea lui insistentă, dorința lui de a o absorbi complet, o împiedica să se mai gândească la altceva decât la senzațiile pe care sărutul lui le isca

în sufletul ei.

Încercă totuși să stea calmă, deși era o nebunie. De fapt, tot ce se petrecuse între ei era o nebunie și amândoi aveau să regrete asta când fiorul experienței va păli. Ar fi vrut să-i spună toate acestea, dar buzele lui le explorau pe-ale ei, înfometate.

În ea se născu un vid ciudat, iar când el o trase mai aproape, căutându-i curbura șoldurilor și a spatelui, se cutremură de plăcere. Trupul ei părea că se aprinde tot, odată cu dorința dinlăuntrul ei. Pentru ca apoi el să se îndepărteze ușor, lăsând-o în așteptare. Din implus, se agăță de el, spre amuzamentul său.

– Hayley, suntem pe un drum de țară și încă e lumină, murmură. Nu e nici locul, nici momentul potrivit.

Ce naiba făcea? Era un joc al tachinărilor?

– Discutăm mai târziu despre asta. Între timp, îți dau altceva la care să te gândești, și o sărută delicat.

Avusese dreptate, căci senzația acelui sărut o bântui multă vreme după aceea.

Marcus porni mașina, în timp ce ea se lupta cu zecile de întrebări din propria-i conștiință. Cum de nu-i rezistase? Unde-i dispăruse toată revolta împotriva atitudinii detașate cu care bărbații se impuneau în fața femeilor? De ce nu se luptase? Răspunsurile se aflau în sentimentele ce le nutrea pentru el și care o conduceau de la nivelul subconștientului…cu toate că speranța însăși era doar un act de autodeziluzionare. În mod normal, știa că pentru el astfel de gesturi intime însemnau doar o joacă. Iar dacă ea avea măcar un dram de mândrie…sau de simț rațional, putea trece cu capul sus

prin ceea ce avea să urmeze.

Deocamdată însă, spiritul ei era departe de orice raționament logic.

O măcina mai ales ideea de a sta în același hotel cu el, mai ales că plana o premoniție curioasă. Mai apoi, o deranjă și privirea pe care le-o aruncă recepționista la intrare. Marcus arăta extraordinar, distins, deosebit de proaspăt în costumul lui impecabil. Iar ea intră alături de el, într-o rochie sexy, cu părul puțin răvășit și probabil cu buzele mânjite de conturul creionului. Apoi, constată cu stupoare că li se alocaseră camere alăturate.

– Am făcut rezervare pentru cină la opt, o anunță de îndată ce recepționista îi lăsă singuri. Am să bat la ușa ta la ora cuvenită.

Cufundat în gânduri, intră la el fără a o mai privi, spre dezamăgirea lui Hayley. Ea însăși prezisese că după clipele de tandrețe din mașină, pe care mai mult ca sigur că acum le regreta, atitudinea lui va deveni mai rece. Or, asta ar fi trebuit s-o bucure….Cu cât se adâncea distanța dintre ei, cu atât scădeau șansele ei de a se face de râs.

Se relaxă sub un duș fierbinte, apoi căutând ceva de îmbrăcat. Cam tot ce-și adusese era formal; nu fusese deloc inspirată de dimineață. Singura posibilitate era rochița pe care o purtase și la premiera filmului. Deși cam firavă, era una din piesele ei preferate și-i dădea încredere în sine; de care avea foarte mare nevoie pentru acea seară.

Nu găsi niciun cusur reflecției din oglindă. Materialul rochiței nuanța bronzul ei pal într-o culoare cremoasă, iar faldurile i se

mulau pe coapse și pe pieptul generos. Adăugă puțin fard de ochi, apoi un contur de buze, și era gata pe când el bătu la ușă.

O cercetă apreciativ sub privirile ei timide.

– Sper că au ceva bun în meniu. Sunt lihnită.

– Va trebui să fie ceva excelent ca s-o întreacă pe cea la care mă uit.

Toate aceste replici o bulversau și mai mult; acum era glacial, acum devenea atent cu ea.

– Alte suișuri și coborâșuri? oftă ea.

– Trebuia să-mi dau singur un semnal de alarmă, râse el.

Asta ce voia să spună?

Cina se servea într-o sală mare, care dădea spre grădina interioară cu un lac artificial în mijloc. Copacii erau împodobiți cu beculețe care aveau să se aprindă la lăsarea serii, pentru o atmosferă mai plăcută.

– Arăți extraordinar Hayley. O surpriză de fiecare dată când te privesc.

– Mulțumesc, șopti ea când ospătarul le servi primul fel de mâncare. Ce e asta, spanac? și tăie plăcinta în două gustând. E minunată.

– Și mai minunat e felul în care te bucuri de orice. Posibil ca totul să merite.

Cina se desfășură la fel de plăcut și în continuare; vinurile se schimbară cu fiecare fel, dar Hayley gustă câte puțin din toate. Și totuși până la cafea, simțea că se învârte lumea cu ea. Sorbi din lichidul fierbinte cu grijă, dar o ajută să scape de amețeală și să

rămână doar cu clipele cu adevărat prețioase.

– Pentru un hotel de o noapte, Liz putea găsi ceva ieftin, observă ea la un moment dat.

– A găsit, dar l-am schimbat.

– De ce?

– Pentru că știam că o să-ți placă, și-i luă o mână într-a sa, conturând o formă incertă cu degetul mare în palma ei, iscând valuri de senzații. Și pentru că ăsta e mai romantic, adăugă, cu ochi fermecător de albaștri, încât undeva în sufletul ei răsună un vag avertisment.

– Sigur nu voiai să spui mai seducător?

– Spun ce gândesc. Când o să-nveți să asculți?

– Poate atunci când voi ști că pot avea încredere în tine, rosti ea – pesemne că vinul îi dezlegase și limba.

– Ai motive să n-o faci?

– Am învățat să nu mă încred în orice bărbat, explică ea cu un sentiment de frustrare. Am lucrat pentru un tip care credea că dacă mă plătește bine își poate permite orice…

De ce naiba începea să vorbească despre Frank Heaton?

– Și ceea ce s-a întâmplat între noi a fost…orice?

– Poate. Bineînțeles că felul tău de a privi problema e mai subtil, dar scopul e același. Din păcate, pe fostul meu șef nu l-au avantajat nici înfățișarea și nici metodele folosite; dar măcar a acționat mai direct. Știam clar ce vrea.

– Și crezi că eu caut același lucru? Se lăsă pe spătar, eliberându-i mâna.

– Nu e așa?

– Dacă te referi la faptul că vreau să fac dragoste cu tine, râse el, ai dreptate. Dar am avut impresia că...și tu…vrei.

Hayley rămase fără cuvinte. Nu se așteptase să admită chiar așa de direct. Și nici nu-și imaginase că atitudinea ei fusese chiar atât de evidentă.

– M-am înșelat?

După scenele din mașină și felul în care trupul ei reacționase, ar fi fost greu să nege.

– Nu…la un moment dat. Dar diferența dintre noi este că eu am libertatea de a alege.

– Adică?

– Să fim serioși! Chiar nu-ți dai seama?

Abia acum își aminti că uitase de mesajul lui Felicity, dar parcă nu mai conta. Marcus nu plecase.

– Bea-ți cafeaua, ordonă el. Terminăm conversația într-un loc mai adecvat.

Hayley îl ascultă, conștientă că întrecuse măsura și că nu avea cum să dea înapoi. Afară, el o conduse spre grădina interioară. Era o noapte plăcută, cu un cer înstelat, dar Hayley se pomeni înfrigurată din cauza încordării și a pulsului accelerat. Marcus, pe de altă parte, nu mai părea nervos.

– Ceea ce mi-ai spus clarifică foarte multe lucruri, zise. Vrei să vorbim despre asta?

– Nu, și nici nu vreau să-mi mai bat capul cu problemele astea.

– Dacă vrei să mergi în cameră…

– Nu! Vreau să fiu cu tine, zise disperată. Marcus, sunt atât de confuză. Nu știu ce să mai cred.

– Atunci, nu te mai gândi; uită-te la mine, și privirea lui nemărginită parcă ascundea toată liniștea de care avea nevoie. Ce vezi?

Hayley dădu din cap, temându-se a-i spune că-n ochii lui străluceau dorințele ei. Pentru că totul era visare încă din clipa în care se trezise.

– Mă dorești la fel de mult cum te doresc eu pe tine?

– Ce înseamnă mult? zise, deși un vulcan stătea înlăuntrul ei în așteptare.

El o sărută ușor, delicat, cu multă răbdare pentru ca ea însăși să-i vină în întâmpinare pe măsură ce degetele lui începură a-i dezmierda chipul, părul, conturul fin al gâtului. Înlăuntrul ei se reaprinse flacăra pasiunii, răscolindu-i simțurile. Îl îmbrățișă, agățându-se de umerii lui, de gâtul lui puternic. Marcus o lipi de el, sărutând-o tot mai înfometat, cu mâinile explorându-i nervoase spatele, vădit nerăbdător.

Cum de se întâmplau toate așa de repede? se întrebă ea. De ce efectul era spontan pentru amândoi?

Buzele lui făceau minuni, trezind în ea fiori nebănuiți. La un moment dat își ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai ei cu un licăr jucăuș.

– Mi-ai răspuns la întrebare. Acum, o să-ți răspund și eu.

O trase după el spre hotel, apoi sus pe scări. La ușa ei, întinse mâna după cheie. Scotocindu-se în geantă, Hayley i-o întinse, orecum uimită de rapiditatea cu care se petreceau toate, încât nici

nu mai avea răgaz să-și analizeze scăpările. Înăuntru, îi aruncă geanta pe jos și o luă din nou în brațe.

Cuibărită în brațele lui, se simțea ocrotită, și toată rezistența ei dispăru. Se sprijini de el, tot mai persuasiv, cerând mai multă pasiune. El o luă pe sus, fără nici cel mai mic efort și o purtă până la pat, unde o lăsă din nou pe picioarele ei. Fără a se dezlipi de ea, îi descheie fermoarul și cureaua pentru a lăsa materialul fin al rochiei să cadă, dezvăluind-o. Apoi, cu mișcări sigure, îi desfăcu și sutienul, și sânii ei mirifici se dedară atingerilor lui febrile.

Buzele îi coborâră apoi spre curbura gâtului, și o împinse ușor pe pat, îndepărtând și ultima barieră, mătasea lenjeriei ei. După care se dezbrăcă și el și se întinse lângă ea. Căldura trupului său, prospețimea pielii sale îi atâțau toate simțurile. Își răsfiră degetele în părul lui bogat, ridicându-i gura spre a ei. Suspinele lor se împleteau într-o mare de dorințe comune.

Subjugată de vârtejul acestor senzații, Hayley nu-și mai dorea nimic altceva decât ca focul pasiunii să continuie la nesfârșit. Sub atingerile lui, se arcui sub el tânjind după mai mult și tot mai mult, spre unirea trupurilor lor. Cu mișcări lente, el o conduse în val după val de plăcere, până când, în culmea plăcerii ea scoase un țipăt scurt și el o pătrunse, pentru ca apoi s-o ducă spre eliberarea după care ambele trupuri tânjeau.

***

Adormi în brațele lui și când se trezi, el nu mai era în pat, ci la fereastră, privind afară în noaptea înstelată. Contururile umbrite ale corpului său îi stârniră din nou un val de plăcere. Probabil că tresărise, căci el se întoarse, misterios, puternic, umbrit de luna care lumina din spate. Intră în așternut și o trase spre el, sărutând-o pe frunte.

– Marcus, șoti ea, de ce-am mers așa de departe?

– Pentru că nu mai avea rost să ne ferim de ceea ce era inevitabil. Te-am dorit încă din prima clipă. Dar nu era…nu se cădea să recunosc.

– Ciudat, se încruntă ea. Nu "se cădea"…

– Corect. Chiar crezi că-mi convenea să-mi întorc lumea cu susu-n jos pentru o fetiță care nu-mi respecta nici vârsta și nici rezultatele muncii?

– De parcă ai fi un bătrân, chicoti ea. E aiurea.

– Asta s-ar fi întâmplat, de-a lungul timpului, cu atâtea femei disponibile.

– Presupun că ai avut destule, sări ea, iritată. Dar alegerea ți-a aparținut tot ție.

– Da și nu, oftă. Câteodată, alegerile sunt rezultatul unor decizii din trecut. Dar, ca și tine, nu vreau să mă gândesc la trecut. Doar de prezent am nevoie…și doar prezentul îl doresc.

Se jucă puțin cu lobul urechii ei, iscând senzații delicate de care nici nu aflase până atunci. Hayley însă se cufundase în gustul amar al nepăsării lui față de viitor.

– Nu te poți agăța de trecut în permanență, zise ea. Cred că un

bărbat are parte de femeia pe care o merită.

Ochii lui aprinseră un licăr de amuzament și-i luă fața în palme.

– Sper să ai dreptate. Deși nu știu ce-am făcut ca să te merit, rosti el, spre mirarea ei care descoperi în privirea lui ceva mai intens decât se aștepta.

– Până acum…nu prea multe…

– Te plângi?

Cu mișcări îndrăznețe, care îi uimiră pe amândoi, degetele ei coborâră de-a lungul abdomenului său, revitalizând pasiunea de mai devreme.

– Ai grijă! o avertiză el.

– De ce? E timpul să fac și eu o schimbare.

Îi luă bărbia în palme, lăsând luna să-i lumineze chipul pe când al lui rămase indescifrabil în umbră.

– Chiar crezi că până acum n-ai condus?

– Adică?

– Adică dacă era după mine, de mult îmi ajungeai în brațe.

– Nici nu mă mir, se retrase ea. Dacă s-ar fi căzut…

– Ascultă-mă puțin înainte să te aprinzi, și o sărută delicat, liniștind-o. Ai dreptate într-un fel. Am tot viitorul înainte, iar tu ai apărut pe neașteptate. Dar știm că a existat o sclipire încă de la început. Fatalist cum sunt, am acceptat soarta. Te-am dorit la fel de mult precum mă doreai și tu, dar mi-am zis să o iau încet, în speranța că, în timp, zidul pe care tu-l ridicai între noi cu încăpățânare se va demola.

Hayley îl ascultă în tăcere, mirată că-i citise intențiile de mascare

încă de la început.

– Nu știu de ce te-ai ferit de mine, dar eram fericit să te las să vii de una singură…Până când a apărut tânărul Lukes. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fac o mișcare.

– Nu trebuia, se înveseli ea. Cel puțin nu pe seama lui. Dar mă bucur cai făcut-o.

Flacăra renăștea și ce-a fost, ce va mai fi nu mai conta. Clipa prezentă era cea mai valoarosă. Îl învălui și trupul ei moale se lipi de-al lui incitant.

– Văd că înveți repede!

– Am avut un profesor bun, șopti. Mai învață-mă!

Capitolul 8

Întâlnirea de a doua zi se ținea într-o sală mică de conferințe, de la marginea unui orășel, chiar cel în care Hayley crescuse. Însă copilăria ei făcea cum parte dintr-o altă viață.

Tânăra stătea alături de Marcus și de un alt director de firmă în jurul unei mese mari, așteptându-i pe ceilalți parteneri să apară. Nu era în apele ei, și dintr-o privire realiză că nici el. Pe nepregătite, bărbatul îi strânse mâna pe sub masă; ea încercă să se abțină a-și trăda emoțiile în public.

Era oare doar în imaginația ei sau lumea o privea suspicioasă? În anumite momente, părea că toți ochii sunt îndreptați spre ei, dar probabil că era doar în mintea lor. Însă savurând ultimele gesturi intime pe care le trăise cu Marcus de dimineață, era sigură că totul i se citea pe față.

La această ultimă ședință fusese invitată și presa, și un reporter înalt, scheletic, își făcu loc până spre șeful ei, cu un carnețel în

mână, vădit nerăbdător. Hayley se depărtă când cei doi începură să discute despre planurile de viitor ale firmei Maury; dar pe măsură ce interviul se prelungea, devenea tot mai impacientată.

La un moment dat se deschise o ușă din fund și intrară doi bărbați pe care Marcus îi salută respectuos și-l ignoră pe reporter.

– Mă scuzați, cred că ședința poate începe. Domnișoară Morgan, vă rog…

Ea îl urmă, fascinată de mișcările line ale trupului său, amintindu-și de clipele petrecute împreună, încercând să descopere dacă doar cu atât se va alege de pe urma raporturilor dintre ei. Probabil că vor reveni la "afaceri", ca de obicei…

În clipa următoare însă, mintea i se goli complet de orice gând, căci așezându-se, trăi un șoc care-i amortiză orice simțire. La celălalt capăt al mesei se afla domnul Heaton senior, cu fiul său alături.

Nu știa cât avea să reziste căci fiecare por al ei voia să se facă nevăzut, precum o făcuse în ziua când îl zărise în tren. Acum însă, nu avea unde să fugă.

Uitându-se în față, întâlni privirea libidinoasă a lui Frank și întregul ei trup se contorsionă dezgustat. În mod automat, mâna ei o căută pe a lui Marcus pe sub masă, dar îl prinse de genunchi. El tresări discret și o fulgeră încruntat după care îi prinse degetele, calmând-o.

– Ce s-a întâmplat? Parcă ai văzut o fantomă.

– Am…văzut…Dar o să mă calmez deocamdată.

El urmări direcția ochilor ei, iar Frank își mută atenția în altă parte. Ea răsuflă ușurată și se concentră asupra foilor pe care le

avea cu ea. Cum de nu realizase că firma lui Heaton putea fi un posibil partener? Se uită pe raporate ca să-și dea seama că parteneriatul cu ei fusese mult timp amânat. Tipic pentru politica de conducere a familiei Heaton, iar ședința decurse în același ritm haotic. La pauza de cafea, Marcus nu arăta deloc bine dispus.

Hayley fugi la baie ca să ia o gură de aer și să-și analizeze rănile cauzate de șocul de mai devreme. În oglindă văzu imaginea unui chip palid, hăituit. Își aranjă machiajul și părul, apoi ieși, dar tresări speriată.

– Măi să fie! Hayley Morgan!

Ea se dădu un pas înapoi, la auzul glasului său viclean. Pe culoar nu exista toaletă pentru bărbați, deci în mod sigur c-o urmărise.

– Minunat.

Hayley se întoarse pentru a-l înfrunta pe unicul bărbat pe care-l ura, blestemându-și soarta care o încercase de-atâta și-atâtea ori.

– Speram să ne întâlnim odată și odată, șopti el aproape de urechea ei.

– Și eu care m-am rugat să nu te mai văd niciodată.

– Ce onoare; să mă amintești în rugăciunile tale! și o prinse de încheietura mâinii cu forță.

– Ai vrea tu! se smuci ea, însă fără de scăpare.

Ferindu-se de ochii lui negri injectați, fata trăi un sentiment de repulsie, apoi vechea neputință o năpădi din nou. Realiză însă că nu mai era nevoită să îndure chiar totul.

– Ia-ți mâinile de pe mine! Acum! În clipa asta!

– Sau ce? șuieră el. Țipi? Nu cred. Nu aici, chicoti. Știi că nu sunt genul care să se lase îndepărtat de o scenă dintr-asta. Ba chiar mă incită. Deci, sărută-mă sau lovește-mă. Întotdeauna ți-a plăcut să joci tare.

De dincolo se auzeau voci și râsete. De-ar fi venit Marcus…însă nu se zărea nimeni pe coridor.

Mustea de îndârjirea de a scăpa de trucurile odioase ale lui Frank. El se aplecă, buzele-i lipicioase căutându-le pe ale ei. Tânăra îl împinse, și apoi își înfipse adânc tocul în piciorul său. Șocat, Frank o eliberă brusc și se retrase.

După o clipă de ezitare, Hayley o luă la fugă și privi înapoi. Frank își verifica rana, iar pe chipul lui contorsionat se citea durere. Tremurând încă, reuși să se amuze de imaginea ce-o urmărea. Pentru ca apoi să-l vadă pe Marcus apărând din sala de conferințe.

– Te-am căutat peste tot, însă ea se agață de brațul lui gâfâind. Ce s-a întâmplat? Te simți rău?

Ea se reculese. Ultimul lucru pe care Marcus trebuia să-l afle erau problemele ei. Ar fi înrăutățit situația.

– Mă grăbeam. Am crezut că mă cauți.

– Așa e. Hai să mâncăm.

În aceeași clipă, Frank apăru de după colț, șchiopătând, palid la față.

– Minunat. Haide!

Găsiră loc într-un han de țară și se așezară în liniște.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt mai devreme, sau e un alt subiect tabu al tău?

Hayley se lăsă pe spătar, pălind, încercând să găsească o formulă adecvată de a-l evita.

– Heaton e un fost? V-ați certat ca-ntre iubiți?

– Cu siguranță, nu! Ce revoltător! La care el ridică mirat din sprâncene. Scuze; fiul lui Heaton întotdeauna mi-a creat senzația asta.

– Vrei să-mi povestești?

– Nu chiar…Dar dacă tot m-ai salvat de el încă o dată…Am lucrat pentru domnul Heaton până când acest Frank a apărut cu intențiile lui de a mă hărțui sexual. Îmi plăcea munca pe care o făceam, și șeful pe care-l aveam, așa că l-am ignorat, dar toate s-au acumulat insuportabil. Așa că am plecat. Și am avut bafta de a-l vedea în tren, în ziua când ne-am întâlnit. De Frank încercam să scap când…

Se îmbujoră, amintindu-și cu jenă ceea ce făcuse.

– M-ai sărutat. Domnișoara Agasantă n-ar fi ezitat să spună lucrurilor pe nume.

– Cred că nu. Dar de fapt, niciodată n-am fost agasantă. Doar în situații de urgență.

– Spre norocul meu, urgențele tale au fost de folos, o sărută el delicat.

Ea îl privi intens, gândindu-se cât de mult îl iubea și cât de tare își dorea să…

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Probabil de rușine. Iarba rea nu piere. Tatăl lui Frank n-a vrut să creadă în acuzațiile mele, ba chiar m-a acuzat că eu l-am

ademenit pe junior. Nu eram sigură că mă vei crede nici tu, mai ales după incidentul prostesc din tren. Și să fim serioși, pe vremea aia nu aveai despre mine o părere chiar favorabilă.

– Corect…Dar totuși, ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine.

– După atitudinea ta din tren, nici eu nu mă așteptam la prea multe din partea ta…

– Draga mea, toate ca toate, dar ai obținut ce-ai vrut.

– Asta zici tu, surâse ea. Nici nu mă așteptam la mai mult din partea unui misogin ca tine.

– Chiar mă întrebam de ce sari ca arsă de fiecare dată când mă apropiam de tine, redeveni el serios. Amicul Frank e o prezență neplăcută, dar nu credeam că tactica lui te-a afectat într-o asemenea măsură.

– A durat mult. Aproape un an. Și m-a afectat profund.

– De ce ai îndurat atâtea până să-ți dai demisia?

– Presupun că datorită prejudecăților vechi pe care le aveam legate de loialitatea față de șefi. Înainte să apară juniorul, aveam o relație foarte bună.

– Am impresia că ai dus loialitatea la extrem, nu?

– Da, acum mi-am dat seama. Iar după ce s-a întâmplat azi…

Tresări, amintindu-și gura lui umedă care o căutase pe-a ei.

– Ce s-a întâmplat? se înnegură el. A încercat...?

– Nu. N-a reușit. L-am lovit. Tare. Și cu puțin noroc, o să fie nevoie de spitalizare.

– Tu ești cea care va avea nevoie de spitalizare dacă se mai

apropie de tine, rosti el înspăimântat.

– Nu cred. Am senzația că de data asta și-a învățat lecția.

– Să sperăm; spre binele lui.

– Te superi dacă schimbăm subiectul?

– Bine, deocamdată…Hai să mâncăm, totuși.

Până la cafea, atmosfera se detensionă.

– Mă bucur că asta e ultima ședință pentru afurisitele astea de colaborări.

– Știu că azi-dimineață a fost un dezastru, dar mi s-a părut că te văd entuziasmat…plin de așteptări.

– N-am cum să te păcălesc, râse. Ai dreptate. Acum se înfăptuiește ceva la care bunicul a visat mult. Ne extindem. Din nefericire, a trebuit să aștepte ca eu să mă maturizez ca să-l ajut, dar s-a dovedit a fi prea târziu…pentru el.

Era pentru prima oară când o introducea în viața lui personală. Și dădea senzația că astfel, avansau încă un pas.

– Numai voi doi ați fost? N-a avut fii?

– Pe tata. Care n-a fost interesat de afacere. El și cu mama erau arheologi, și n-aveau stare să rămână într-un singur loc. Câteodată, când mă duceam la tata cu probleme, se uita la mine uimit, ca și cum eram una din descoperirile lor, uitată pe un raft, undeva.

Adică nu-l apreciau îndeajuns, gândi ea cu amărăciune.

– Și mama ta?

– Se asemănau. Complet absorbiți de munca lor. Mi-am dat seama că până nu ajungeam capabil să mă întrețin, eram pentru ei doar un bagaj pe care-l puneau în cârca unei cămile, sau a unui

măgăruș sau cu ce naiba se mai deplasau ei pe-atunci.

– Și totuși, trebuie să fi fost interesant, visă ea cu ochii deschiși. Să călătorești…să vezi lumea.

– Da. Să decoperi minuni ale trecutului. Dar niciodată nu le-am împărtășit obsesia. Educația mea a fost într-un fel mai specială. Până când bunicul a pus piciorul în prag și a insistat să mă întorc în Anglia și să am parte de o "educație decentă".

– Și te-a mulțumit?

– Foarte tare, râse. Atunci mi-am dat seama că genele tehnologiei erau mai puternice în firea mea decât cele arheologice.

– Și părinții tăi…mai trăiesc? încercă ea ezitant.

– Încă mai sapă…fericiți…fără să aibă habar pe ce lume trăiesc.

– Și bunicul tău?

– A murit acum cinci ani. Dar a murit fericit pentru că avea pe cineva care să-i calce pe urme.

Și dintr-o dată parcă se trezi din visare.

– Scuze; trebuie să te las puțin singură. Am de dat niște telefoane; nu stau mult.

Hayley rămase a medita asupra a cele ce tocmai dezvăluise despre el. Țelurile sale în viață, motivațiile, forța acestora; mai ales că nu izvorau dintr-un egoism fără margini. Deși nu-și dădea seama, avea mai multe în comun cu părinții lui decât credea. Avea obsesia lui; într-adevăr înlănțuită cu ideea de succes, de progres, și care reprezenta, de fapt, dragostea pe care i-o purta bunicului său.

După un timp, Hayley se ridică pentru a merge la toaletă. Pe hol, se ciocni de un tânăr.

– Martin! Ce cauți aici?

– Am venit la o întâlnire neoficială cu noul meu șef. Am tot făcut niște calcule financiare cu privire la situația companiei. E cam pe muchie de cuțit deocamdată, dar am una sau două soluții.

– Dacă e cineva care să știe despre ce vorbește, tu ești acela, îl încurajă. Baftă!

– Mulțumesc. A, uite că au venit, și privi peste umărul ei, la bar. Îți ofer ceva de băut până să mă duc la ei?

– Nu, sunt cu…Marcus.

– Trebuia să-mi dau seama, zâmbi. Dar lasă-mă măcar să te prezint. O să fie impresionați.

Hayley refuză din cap, dar totuși aruncă o privire de curiozitate.

– Dumnezeule! și tresări, dezgustată. Compania Heaton! Cu ei lucrezi?

– Îi cunoști? se miră el văzând-o palidă.

– Prea bine…Nu știi? Sunt în plin colaps. Vor să se alăture companiei Maury, deci ai s-ajungi să lucrezi tot pentru Marcus.

– Asta este, râse el mulțumit. Tocmai au decis să nu adereze, și potrivit calculelor mele, au șanse. Se pare că au dus afacerea doar în sânul familiei și vor să rămână așa, iar eu voi încerca să-i ajut, în calitate de director de finanațe.

– Pun pariu că e ideea lui Frank. Care nu s-a mulțumit cu ce-i rămăsese.

Martin rămase puțin surprins.

– Bună ziua din nou, Hayely. Mă gândeam eu că tu ești.

Discuția o împiedicase a-l zări pe Frank apropiindu-se.

– Bună ziua și la revedere. Iar ție, baftă; o să ai nevoie.

Frank însă o luă de braț, conducând-o spre masa unde stătea tatăl său.

– Hayley, draga mea, mă bucur că te văd. Nu știam că-l cunoști pe domnul Lukes.

– Lucrăm împreună. La compania Maury.

– Aha! păli bătrânul. Înseamnă că știi despre colaborarea noastră.

– Da, am fost la ședință azi-dimineață, explică, mirată că n-o observase. Sunt secretara domnului Maury. A aflat că nu vă mai alăturați lui?

– Încă nu. Azi-dimineață lucrurile nu erau tocmai clare. Dar sper ca după discuția cu domnul Lukes să mă decid pentru o cale sau alta, și se întoarse spre Martin. Deci? Putem salva firma?

– Eu zic că da. V-am notat aici procedurile și cred că o să meargă. Deși sunt cam dure.

– Sunt atât de bucuros, oftă ușurat domnul Heaton. Chiar nu doream să renunț la firmă.

Frank părea neinteresat de discuție, jucându-se cu paharul și privind când la Hayley, când la Martin, cu un rânjet malițios.

– Tu ești dispus să renunți la Hayley? interveni. Dacă nu lucrați împreună, o să pierdeți o mulțime de oportunități, surâse viclean spre Martin. E la fel ca înainte?

– Cum adică? împietri Martin.

– Altădată îi plăcea, și făcu cu ochiul. Înțelegi?

– Nu prea.

– Haide! Văd că încă mai are o slăbiciune pentru artileria grea, și se întinse s-o ia de bărbie pe Hayley. Ai reușit? Bravo, Martin! Bravo!

La atingerea lui, tânăra își pierdu autocontrolul.

– Ia-ți mâinile murdare de pe mine sau…

– O să mă pocnești, cum făceai altădată? rânji Frank. Te rog. Deși lovitura pe care mi-ai dat-o mai devreme a durut puțin.

– Trebuia să-mi dau seama că pielea ți-e prea tăbăcită ca să mai simți ceva. Mai bine te-aș fi lovit mai tare.

– Ai prins gustul viciului, nu? râse el. Interesant! Poate forțez nota mai târziu, dacă prietenul nostru nu se supără.

Martin îl prinse de gulerul cămășii.

– Încă o vorbă, prietene, și ai s-o regreți!

– Bine, bine! și-l îndepărtă de Martin fiindcă lumea începea să-i urmărească, iar domnul Heaton devenise livid.

– Iartă-l, te rog, pe fiul meu…Din păcate, mama lui l-a răsfățat prea mult.

– Scuze că te-am lăsat să înduri una ca asta, domnișoară Morgan, îl ignoră Martin, luând-o de braț pe Hayley.

– Domnișoară Morgan… îl imită Frank. Ce formalități! Sau sunteți formali și în intimitate? Eu o alintam domnișoara Morgasm.

Hayley își duse ambele mâini la urechi, șocată la auzul acelei porecle cu care juniorul o tachina.

– Ești cel mai insuportabil…

– Așa e, zise Martin. E timpul să-i dea cineva o lecție, și ridică pumnul să lovească, dar altcineva îl împiedică.

– Ai dreptate, Lukes, dar eu am să fiu acela, rosti Marcus. Frank Heaton, am auzit cuvinte nu prea favorabile despre tine…

Cel în cauză, mic de tot de frică, găsi nu se știe de unde curaj să răspundă.

– De la Hayley Morgan?....Dacă e secretara ta, ar trebui să ai grijă cu minciunile ei, rânji. Ba chiar, pun pariu că nu prea ai ce să nu știi despre ea…la modul cel mai intim.

În clipa următoare, Frank se pomeni cu o lovitură direct în față. Hayley, speriată, ieși în grabă, auzind însă cum corpul juniorului cade la podea. Afară, se pomeni în mijlocul unui grup de oameni care tocmai coborau dintr-un autocar, și ascultau cu mirare la hărmălaia din interiorul localului. Trecu de ei ca să nu mai audă zgomotele luptei. Marcus i se alătură ceva mai târziu. Ea îl aștepta la mașină, încercând să-și curme lacrimile și imediat ce-l zări se agăță de el.

– Ah, Marcus, îmi pare atât de rău că te-am implicat în asta!

– N-a fost vina ta…Mi-am pierdut cumpătul. Dar nu-mi pare deloc rău; o cerea cu vârf și îndesat.

Ea se descărcă de toată agonia trăită în ultimele luni, în vreme ce el o mângâia calm pe păr. Brusc – de undeva din grup – se aprinse un bliț, iar Marcus făcu din mână nervos și înjură în barbă.

– E chiar locul potrivit să faci scene de isterie, zise iritat.

– Nu fac scene; și oricum cred că sunt îndreptățită.

Se desprinse din brațele lui, realizând cât de prinsă fusese în acea îmbrățișare, și constată că mai mulți ochi curioși îi urmăreau.

– Dumnezeule…

– Haide. Ne întoarcem la ședință. Din fericire, am terminat-o cu firma lui Heaton.

– Au decis să nu se mai alăture?

– Dacă nu s-au decis încă, m-am decis eu, și-i deschise agitat portiera.

Deși liniștită din punctul ei de vedere, Hayley era totuși îngijorată pentru Martin. Avea să supraviețuiască într-un fel sau altul….Măcar de nu și-ar fi dat demisia atât de repede.

– Măcar e un lucru bun din asta, oftă el. Avem după-amiaza liberă…Și noaptea, dacă stăm la hotel.

– Să rămânem, încuviință ea după o mică ezitare.

Capitolul 9

Petrecură după-amiaza vâslind pe un lac. El manevra barca, având mânecile cămășii suflecate până la coate, încât tânăra putea admira printre pleoapele întredeschise musculatura fină a acelorași brațe care o încătușau în mrejele iubirii. Marcus surâdea, semn că și el își amintea de aceleași clipe.

Totul era atât de idilic, încât abia-i venea a crede că nu e doar un vis; pe de altă parte, niciodată n-ar fi visat ceva mai perfect.

– Marcus, zise ea la un moment dat, de când durează situația asta?

– Adică de când vâslesc pe râu cu o fată în barcă? Cred că n-am mai făcut-o din liceu.

– Da, dar mă refeream dacă…a existat întotdeauna o fată.

– Poate… și ochii-i lucirăveseli, la care ea se încruntă. Durează de multă vreme, nu știu…

– Ce, experiența sau fetele? zise ea înțepată. Sau de ce n-ai mai

vâslit din liceu? La care el se aplecă jucându-se cu bărbia ei.

– Cine e verde de invidie?

– Nu sunt geloasă; doar curioasă.

– Nu e foarte impresionant. Fie că mă crezi sau nu, la vremea respectivă n-am avut multe fete. Și de atunci, adăugă sarcastic, n-a mai fost nicio fată cu care să vin pe lac.

– Nu că vreuneia i-ar fi plăcut, observă Hayley ironic, dacă Felicity e genul pe care-l preferi.

– Mda…Poate că de-aia nici nu le-am adus.

– Nici pe Felicity? Pare mai specială.

– Da, posibil, miji el ochii, însă cu un licăr de avertisment. De ce să nu uităm trecutul și să trăim prezentul? Să facem din asta o zi memorabilă.

Un nor umbri pământul în clipa următoare, ca și gândurile fetei. O zi – doar atâta-i promitea? Și după? Norul trecu, iar ea se încurajă, hotărâtă să-i urmeze sfatul și să nu se preocupe de ziua ce-avea să vină.

– Am o surprinză, zise el. I-am convins pe cei de la hotel să-mi facă un coș cu mâncare. Ce zici, ne oprim undeva să mâncăm?

– Super.

Prânziră pe malul lacului, la umbra unor copaci, cu sandvișuri și salată. Ca dintr-un frac magic, Marcus scoase și o sticlă de șampanie cu două pahare. După care, totul deveni mirific, iar apele lacului și peisajul prinseră o nuanță aurie.

După-prânz, rămaseră pe pătură, el sprijinit de un trunchi de copac, Hayley, de el, delectându-se cu îmbrățișarea lui

reconfortantă. Din când în când se mai întorcea să-l sărute – săruturi scurte, delicate, care transmiteau un fior cald prin tot corpul ei. Cu ochii întredeschiși, urmărea mișcarea lină, aproape ademenitoare, a soarelui printre frunze și multitudinea de nuanțe pe care le desenau razele printre crengile pomilor.

Perfect. Perfect.

Prea curând însă se pregătiră de plecare. În mașină, Hayley trăia cu regret ultimele clipe ale valului de fericire, anticipând cu nerăbdare noaptea ce-avea să urmeze.

Cinară, după care dansară pe muzica lină ce se auzea în surdină. Plutea lin, alături de Marcus, lăsându-și trupul să alunece pe lângă al lui într-o promisiune negrăită. Ca la o petrecere, se vedeau camere de fotografiat peste tot, multă lume veselă, glumind întruna. Hayley însă nu mai auzea și nu mai vedea nimic, cuibărită în brațele lui pe micul ring de dans.

Îi căută ochii și întâlni marea din adâncul lor, misterioasă. Îi părea incredibil ca acest bărbat perfect să-i fie amant – singurul bărbat care reușise a trece de barierele ridicate de ea. Să-și fi dat seama că era primul? Și dacă da…conta?

Ca-ntr-un răspuns, buzele sale îi mângâiară părul.

– Hayley Morgan, șopti el, te vreau acum. Haide.

Fără a mai sta pe gânduri, se lăsă condusă de pe ringul de dans spre cameră. Oare era atât de evidentă nerăbdarea lor? Însă la adăpost, nimic nu mai conta, în afară de încleștarea celui care avea puterea de a o ridica spre fericirea absolută.

După o noapte de dragoste, primele raze ale dimineții îi găsi tot

încătușați.

***

Pe măsură ce distanța până în oraș se micșora, Hayley simțea un gol tot mai mare în sufletul ei. Trecuseră de o noapte superbă, iar acum Marcus nu-i dădea nici cel mai mic indiciu de ce avea să urmeze. Ea căscă și el îi zâmbi încurajator.

– Ești obosită?

– Puțin. Nu știu dacă o să pot face prea multe azi.

– De-aia te și duc acasă. Oricum e duminică, și dacă tot am să fiu plecat de la birou, poți să te odihnești, să dormi sau mai știu eu ce.

Deși dezamăgită, Hayley trăia cu speranța că măcar la birou îl va mai vedea. Pe când acasă, va sta mai mult într-o letargie totală. De ce n-o putea măcar încuraja? Să-i spună ce gândea. Nu rostise niciodată vorbe de iubire. Doar un semn aștepta de la el și l-ar fi urmat întru totul.

De multe ori, declarațiile de iubire îi amuțiseră pe buze; deocamdată o dorea și se mulțumea cu atâta doar.

Oftă, neputincioasă a-l întreba tot ce voia să afle. Între ei se ridicase o barieră în acea dimineață, mult mai grăitoare decât oricare dintre cuvinte. Nu-i promisese nimic..nu-i oferise nimic…în afară de cele întâmplate până atunci.

Așa că nu dorea să-și strice amintirile umbrindu-le.

Acasă, el parcă la bordură și opri motorul, spre fericirea ei. Deci, avea să intre? Anthea era mai mult ca sigur la Lenny, așa că aveau apartamentul pentru ei.

– Nu stau. Am ceva urgent de rezolvat.

– Atunci, ne vedem la birou, mâine, își reținu ea lacrimile de regret.

– Și până atunci? Mă gândeam să cinăm. Vreau să-ți spun ceva.

– De bine sau de rău? tresări ea.

– Așteaptă și-ai să vezi. Vin după tine pe la opt.

Sub duș, mintea ei continua să analizeze cele petrecute în ultimele două zile, nuanțând diverse scene, învăluindu-le într-o aură de vis.

La ora opt, avea să-l vadă. Voia să-i spună ceva. Nu încerca să facă supoziții, pentru că adesea o duceau la deziluzii. Mai bine aștepta.

Sună telefonul și Hayley ieși de sub duș, încă udă, sperând să fie el.

– Hayley! o auzi pe Anthea. Mă gândeam eu că ești acasă. Ai văzut ziarul? L-am pus în hol.

– Nu, n-am avut timp. De ce? Ceva grav?

– Uită-te. Cred că a fost o ședință pe cinste! adăugă sarcastic.

– Adică?

– Uită-te! O să ai un șoc. La fel și Marcus.

Cu un gol în stomac, se duse după ziar și după multe căutări găsi știrea, care într-adevăr o bulversă complet.

Se titra: "Cel mai promițător parteneriat al lui Maury", iar articolul povestea despre o întâlnire romantică dintre Marcus Maury și secretara lui, inclusiv despre altercația cu "fostul ei șef". Apoi dădea pronosticuri despre reacția la care se așteptau din partea lui Felicity Brown, care în prezent filma în America. Tonul era unul acid, și dădeau poze de la localul unde Marcus îl pocnise pe Frank, precum și de la hotel.

Habar n-avea de unde apăruseră toate acele poze. Tot timpul fuseseră urmăriți de camere de fotografiat și de ochi curioși. Cum de nu observaseră?

Sună din nou telefonul. De data asta era el.

– Am sunat să-ți spun că n-o să ajung deseară. A apărut ceva important.

– Am văzut ziarul, răspunse ea, agitată.

– A, deci știi…

– Îmi pare așa de rău Marcus! Ce facem?

– N-ai ce să regreți. E timpul să mă ocup eu de toate. Deși e cam complicată treaba și o să-mi ia ceva timp, și după tonul lui se simțea stăpânirea de sine.

– Vin la birou mâine. Dacă stau în casă, înnebunesc.

– Bine, dacă asta vrei. Poți să lucrezi la ce-ai notat la ședințe.

– Ne vedem mâine?

– Nu…dar în scurt timp. Dacă apar reporteri, stai calmă și nu declara nimic. La revedere, deocamdată.

– Marcus, așteaptă!

– Trebuie să închid. Te mai caut.

***

Și totuși, trei zile mai târziu, Hayley nu știa nimic de el, în afară de faptul că plecase din oraș. Anthea notase acest mesaj în timp ce secretara dormea.

– De ce nu m-ai trezit? se enervă ea. Cum adică a plecat? N-a spus unde? Sau când se întoarce?

– Nu…Și părea cam iritat, așa că am preferat să nu întreb…Haide Hay! Nu e singurul bărbat din lume. Va trebui doar să-l uiți.

– Deci, și tu crezi că-mi dă papucii! gesticulă ea amplu, cu lacrimi în ochi.

– Poate. Dar situația e de așa natură încât nu-l poți învinui.

– Oare? Încă un șef care o joacă pe degete pe secretara lui, până se plictisește…

Dar oare chiar îl învinuia? Nu, cel mai probabil. Era un bărbat ca…oricare altul…ca Frank Heaton și restul. În căutare de orice aventură. De ce ar fi refuzat-o? Și de unde să știe că ea își dăduse seama de la început de jocul în care intră?

Dar totul fusese atât de minunat, de natural, de desăvârșit. Chiar să nu-i fi atins nicio coardă sensibilă dincolo de dorința carnală? Poate că Anthea avea dreptate și acum încerca doar să se salveze pe sine din situația jenantă.

Dar să o părăsească așa, fără niciun cuvânt de despărțire, s-o rănească adânc pentru că…în ciuda a ceea ce sperase ea…

– Poate că asta îți va folosi ca lecție, Hay.

Hayley se întoarse, pentru a nu fi nevoită să confirme spusele colegei. Dacă existase vreodată vreo șansă ca ea și cu Marcus să fie împreună, o irosise.

Titlurile de-a doua zi însă veniră cu o confirmare de netăgăduit : "Marcus Maury trece Atlanticul să se confeseze – N-am fost cuminte!"

– Deci, asta însemna că a plecat din oraș! S-a terminat!

Înainte să înceapă, de fapt.

Părea că nimic n-o mai poate răni, până când văzu ziarele din ziua următoare în care apăreau poze cu Marcus și Felicity îmbrățișați: "Marcus și Felicity se împacă. Bat clopote de nuntă!"

Martin o sună s-o invite la masă. N-avea chef să iasă, dar după voce, bărbatul părea foarte fericit, așa că ar fi fost o nedreptate să-l refuze. Era prima oară când ieșea din casă după o săptămână și prima ocazie în care încercă din răsputeri să ascundă urmele rănilor. La insistențele Antheei, își aranjă părul și îmbrăcă o rochiță neagră pe care Martin i-o admirase și altă dată. Apoi mai avea de lucrat și la buna dispoziție. Anthea avea dreptate – lumea nu se sfârșea cu Marcus. Mai erau și alții. Iar viitorul și-l va controla doar ea. Și deocamdată încerca să nu bage de seamă jelania propriului suflet.

Martin, chipeș și fericit, o întâmpină la locul cu pricina cu o cutie de ciocolată.

– Ți-aș fi adus și flori, dar ar fi trebuit să stai cu ele toată ziua.

Pe parcusul mesei, ea se interesă de noul post și de domnul Heaton.

– E foarte bun, iar bătrânul e foarte mulțumit, acum că s-a descotorosit de pramatia de junior.

– Ce s-a întâmpat cu Frank?

– Presupun că a plecat în Australia. Exact ca pe vremuri, când nelegiuiții erau deportați acolo.

– Ferească de ținutul în care ajunge!

– Amin! Cel puțin ai scăpat de el, așa că te poți relaxa, zâmbi. Iar bătrânul m-a pus să-ți transmit un mesaj: dacă te plicitsești la Maury, te așteaptă un post la noi, și-i luă mână într-a sa, strângând-o ușor. Încă regretă că ai plecat, iar oferta e foarte serioasă.

Când se întoarse la birou, Hayley se pomeni cu două persoane pe coridor.

– Uite-o! zise un tip, salutând-o. Salut, draga mea! Ce zici de o poză? Ia, pune o mână pe mâner și uită-te la noi, o îndemnă. Stai exact în dreptul numelui de pe ușă, că vrem să intre și ăsta.

Hayley gesticulă chiar în clipa în care se aprinseră blițurile.

– Ce căutați aici? Persoanele neautorizate n-au voie!

– Super! Ia prinde-o, Fred. Chiar dacă tipul a fugit după vechea iubire, secretara e loială până la capăt. Căutătura ta înverșunată o să-i dea pe spate. Ia scoate-ți pieptul la înaintare puțin…

– Ieșiți! Sau vă dau afară! și încercă să deschidă biroul, după care le trânti ușa în nas.

– Ce zici de o poveste în exclusivitate, draga mea, se auzi de dincolo. Cum marele șef a abuzat de secretara lui. O să-ți aducă o grămadă de bani. Nu pierde ocazia; tipul nu merită.

Hayley își astupă urechile pentru a nu mai auzi. Tipul nu merită!.... – cuvintele răsunară cu ecou în mintea ei, dar erau adevărate. Marcus însuși se învinovățise de neloialitate, iar acum ea se pomenise aruncată la o parte. El fugise pentru a-și afla liniștea alături de Felicity, lăsând-o pe ea să se zbată cu reporterii.

Posibil ca a doua zi, Marcus să se întoarcă, știind că va găsi pe birou notițele ei complete. Ea se va blinda în spatele unui zid invincibil, și totul va continua ca înainte.

Însă pentru nimic n-avea să mai fie ca înainte. Nu se putea preface a nu fi rănită. Intră în biroul lui, sună la securitate, apoi îl căută pe Martin.

Capitolul 10

Pe peronul gării, Hayley aștepta liniștită trenul care avea s-o ducă departe de toate suferințele. Cândva, încercase să scape de familia Heaton și se refugiase în brațele unui străin. Cum să știe ce putea să se întâmple când doi străini se întâlnesc? Pentru ca acum, să se întoarcă de unde plecase, ca să se salveze de o durere și mai mare. Cu mintea încețoșată, cu trupul încremenit, cu ochii secați de lacrimi, nu mai era nimic care s-o rețină aici.

Undeva în adâncul sufletului, știa că atunci când își va recăpăta încredere în sine, va reuși să se bucure că totul se terminase. Nu mai avea nicio speranță. Ori de câte ori o bântuiau vise nedorite, le dădea la o parte și le închidea într-un fișier al memoriei inscripționat "trecut". Inspiră adânc aerul răcoros al începutului de toamnă. Melancolia iernii bătea la poarta sufletului ei, cu pași repezi. Atunci va putea hiberna, își va putea adăposti inima până spre primăvară, când, poate, durerea va fi dispărut complet.

Încercând a se elibera de aceste gânduri, studie peronul. Puțină lume la acea oră matinală dintr-o dimineață de luni. Fericită, urmări cum trenul garează. Destule locuri ca să găsească unul mai retras.

Se așeză la o fereastră, așteptând posomorâtă ca trenul să plece din gară. O năpădeau din nou imagini din trecut și închise ochii, abătută.

Nu mai avea rost să încerce să-și înfrângă dezamăgirea. Totul îi amintea de el. Aici începuse aventura…în tren. Ea îl sărutase și deschisese poarta spre cea mai superbă – și mai dureroasă – etapă din viața ei. Cum de-și închipuia că aceste amintiri aveau să se risipească vreodată?

Se cufunda din nou în visare, iar de data asta voia să se lase purtată pe valurile imaginației. Să retrăiască plăcerea și durerea deopotrivă.

El se aproapia. Îi putea simți prezența fizică…mai-mai să-l creadă alături. Buzele lui peste ale ei, delicate, suave, smulgându-i orice răsuflare. Degetele lui pe obrazul ei, ștergându-i lacrimile pe care nu și le mai reține.

– Hayley… șopti el cu glas grav.

– Marcus… răspunse ea aievea.

Apoi se trezi, incapabilă să mai suporte și se pomeni în fața unor ochi mari, albaștri, nesiguri.

– Tu ești…Credeam că visam.

– Era un vis frumos?

O invadă realitatea nemiloasă, căci se hotărâse a nu i se mai destăinui niciodată.

– Ce cauți aici? întrebă rece.

– Căutam o fată pe care am cunoscut-o…acum ceva vreme.

– Atât? zise, dorindu-și a nu mai tremura din toată ființa.

– Da…

– Ai cunoscut atâtea fete, încât e posibil să n-o mai recunoști pe cea în cauză.

– Ea era mai specială, surâse vag. Una mai agasantă, care m-a sărutat fără prea multe prejudecăți…Aș vrea să-mi iau revanșa.

– Ai făcut-o deja, se cutremură ea. Cu vârf și îndesat.

– Însă nu îndeajuns ca să răscumpăr toate cele pe care le-am îndurat de când a apărut în viața mea, și o luă de umeri. Cred că n-o să-ți placă gluma mea, dar simt nevoia să te sărut din nou.

Și o luă în brațe, sărutând-o pasional, înfometat, pedepsindu-i gândurile negre cu o flacără arzătoare insuportabilă prin intensitatea ei. Pentru ca apoi să-i caute ochii nedumeriți, neîncrezători, îngropându-și fața la pieptul ei.

– Hayley, ce mult mi-ai lipsit…

– Atunci, de ce-ai plecat? întrebă ea, înlăcrimată.

– N-am plecat. Nicio clipă. Întotdeuna am fost acolo.

Înainte ca ea să aibă răgaz a medita asupra celor spuse de Marcus, buzele lui le ferecară din nou pe-ale ei, jucându-se cu simțurile ei, încât inima începu a-i palpita de bucurie. Însă în clipa în care mâinile lui începură a-i explora trupul, își recâștigă stăpânirea de sine și-l îndepărtă.

– Marcus…nu suntem într-un dormitor. Și nici măcar într-un compartiment de clasa întâi. Lumea se uită la noi.

El cercetă ochii curioși din jurul lor.

– Haide, și o ridică în picioare. Coborâm la prima stație.

– Dar o să întârzii la birou. Domnul Heaton…

– Își poate găsi o altă secretară, și-i fură din nou un sărut. Tu ești a mea.

– Dar…

– Niciun dar.

Marcus închiriase un taxi care să-i ducă înapoi în oraș, până la apartamentul său impunător, în cea mai mare viteză. După ce-i plăti tipului, o grăbi pe Hayley să urce scările spre a intra. Chiar și sub starea de șoc în care se afla, tânăra nu putea să nu rămână impresionată de interiorul apartamentului – mobilier perfect lustruit, piese alese cu mult bun-gust, covoare bogate, care confereau un lux și un confort mai presus de orice-și imaginase vreodată. Și nu era o poză tăiată dintr-o revistă, ci expresia pură a propriei sale personalități.

– E minunat, zise în sufragerie. Absolut minunat…

– Sunt de acord, răspunse el, cu ochii fixați pe ea. Ia loc și-ți aduc ceva de băut. Ceai sau cafea?

– Ceai, alese, deși își dorea să-l aibă alături cu multitudinea de idei care i se învălmășiseră în minte.

– Întrebările și răspunsurile mai pe urmă, zise el, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Până să se întoarcă, ei îi pierise tot curajul. Bărbatul însă îi simți ezitarea.

– Bun, de unde să începem?

Stăteau așezați fiecare la câte un capăt al canapelei, iar Hayley se simți dintr-o dată pierdută. Cum să ajungă la el din poziția aceea? Cum să-și descarce sufletul când încă nu era sigură de ceea ce se întâmpla? Așa că așteptă, până când tăcerea deveni insuportabilă.

– De unde ai știut unde sunt?

– Mi-a spus Anthea, azi-dimineață. Tocmai plecaseși la gară.

– Trebuia să știu că nu pot avea încredere în ea. Încă e fermecată de tine, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat.

– Pentru tine am încetat a mai fi un miracol, nu?

– Da…În sfârșit, am învățat câteva lecții despre loialitate. Rar funcționează în ambele sensuri. În cazul tău, e clar că Felicity venea pe primul plan. Și n-am putut să aștept să văd unde mă potrivesc.

– Ar fi trebuit să ai răbdare, Hayley. Mă întorceam la tine. Dar aveam niște lucruri de rezolvat și n-am vrut să te implic mai mult decât era nevoie. Puteam să te rănesc.

– Și crezi că fuga ta la Felicity nu m-a rănit? La atât de puțină vreme după ce împărțiserăm totul. Chiar nu ți-a păsat?... Nu, normal că nu! Mai întâi te-ai gândit la ea și te-ai și grăbit.

– Într-adevăr, m-am dus la ea. Din două motive. Unul – să-i spun cât mai amabil că totul se terminase între noi. Trebuia să fim față în față. Măcar atât îi datoram, pentru că am trecut prin multe clipe frumoase împreună.

Hayley gesticulă a lehamite. Nu voia să fie părtașă la aceste dezvăluiri cum că ar fi avut sentimente veridice pentru actriță.

– Și al doilea?

– Al doilea…Voiam să atrag atenția asupra mea, ca să nu

tăbărască jurnaliștii pe tine; aveam nevoie de ceva mai senzațional.

– Înțeleg! zise ea cu ironie în glas. Și nu ți-a păsat deloc de tine?

– Am mai trecut prin asta. Nu mă afectează. Dar pe tine…te-ar fi făcut bucăți.

Ea îl privi, înmărmurită. Îl dorea…tânjea să-l aibă. Și totuși, nu exista nimic concret între ei.

– Ai…făcut dragoste cu ea acolo? șopti.

– Nu. De când te-am întâlnit pe tine și am simțit că vii cu ceva nou în viața mea.

– Atunci, de ce ai cerut-o în căsătorie?

– Au fost doar bârfe, se întunecă el, dar n-aveai de unde să știi.

– Dar ai sărutat-o! Am văzut în poze!

– Am rămas prieteni. Deci sărutam o prietenă, nu o iubită.

– Vrei să spui că vezi o diferență între cele două?

– Tu să-mi spui asta! se aprinse el.

Fără niciun cuvânt în plus, se repezi asupra ei, îmbrățișând-o înfrigurat, sărutând-o ardent, resuscitând-o și pe ea. O cuprinse un fior cald care amenința s-o împresoare. Cu un geamăt scurt, îl cuprinse după gât, sprijinindu-se de el așa cum n-o făcuse de multă vreme. Când o eliberă, ea rămăsese fără glas. O urmări intens, căutând parcă o confirmare în privirea ei, apoi o strânse la piept.

– Nu așa am sărutat-o pe Felicity. Ai înțeles mesajul acum?

– Apropo de mesaje, bolborosi ea. Am uitat să-ți transmit unul de la Felicity. A doua zi după ce m-ai scos la cină, mi-a spus să-ți transmit că-i pare rău că n-a ajuns în seara precedentă și că e liberă în seara aia.

– Și tu ai crezut-o desigur? Ai crezut că ai fost doar o rezervă?

– Cam așa ceva…

– Cât de puțin mă cunoști, surâse. Te-am invitat pentru că așa am vrut. N-o invitasem pe ea. Și probabil că asta a fost răzbunarea ei pentru poza cu noi doi din ziare.

Hayley suspină, ușurată. Deci, totul fusese o minciună.

– S-a purtat destul de urât cu mine.

– Și ai decis să omiți mesajul?

– Involuntar. Dar poate…Îmi pare rău.

– Nicio grijă. Oricum n-aș fi ajuns. Aveam o rezervare la hotel în seara aia, la care n-aveam de gând să renunț, zâmbi cu subînțeles. Și oricum, aflasem de telefon. Am sunat-o înainte să plecăm, ca să-i explic absența mea. M-a anunțat că mă căutase, dar nimic mai mult, așa că i-am promis că o să încerc să combin afacerile cu o călătorie până-n America.

– Ceea ce ai și făcut.

– Da…Și acum, putem trece la problema următoare. Noi doi.

– Ce e cu noi doi? se miră ea.

– În primul rând, demisia ta m-a lăsat fără secretară. Deși cred că de-acum Audrey se descurcă, după ce ai făcut tu grosul.

Hayley se bosumflă, dezamăgită că Marcus putea trece cu atâta ușurință de la probleme personale la afaceri.

– N-ar fi în stare să-mi descifreze notițele, sări ea indignată. Ce te oprește să renunți la demisia mea?

– Pentru că nu vreau.

– Vrei să spui că o preferi pe Audrey?

– Da, la birou. E mult mai ușor să mă concentrez în prezența ei. Ori de câte ori te am aproape, mă gândesc doar la cât de mult te doresc.

– Nu s-a observat, notă ea rece. Și țin să-ți spun că încă "dorești", nu "iubești".

– A iubi…a dori…în ce te privește, e tot una. Nu te pot iubi fără să te doresc, și nici viceversa. Ți-am spus-o de nenumărate ori.

– Niciodată, sări ea, dar înțelese imediat aluzia.

Îmbrățișările lui, buzele fierbinți, întreaga lui ființă o demonstrau. Însă ea, temătoare și nesigură, nu observase asta niciodată.

– Dac-aș fi știut…Dar nu mi-a venit să cred…

– Se pare că amândoi am trecut prin aceleași probleme, zâmbi el ademenitor. Nu-mi venea nici mie să cred că mă iubești așa cum te iubeam eu…așa cum trupul tău îmi arăta. De aceea nici n-am putut să mă las pe de-a-ntregul în voia sentimentelor.

– Adică?

Înseamnă că mai existase încă o barieră.

– Am niște lucruri de rezolvat Hayley…care o să-mi ia destulă vreme…

– Știam de ele încă dinainte să le înfăptuiești, îl opri ea cu un deget pe buzele lui. Ai de dus la capăt o ambiție, pentru bunicul tău, dar și pentru tine însuți. Înțeleg. Dar nu ți-ar fi mai ușor de îndeplinit această dorință dacă ai avea pe cineva pe care să-l iubești, care să te iubească și să lucreze pentru tine în același timp?

– Poate, admise el, sărutându-i mâna. Dacă e femeia potrivită.

Dar n-am crezut niciodată c-o voi găsi pe cea care să mă înțeleagă. De aceea mi-am ales întotdeauna femei cu cariere proprii, care să nu mă urmeze pe mine…în afara faptului că umpleau anumite goluri…

– Femei precum Felicity?

– Da. Dar spre deosebire de altele, ea avea și o inimă. Drept pentru care…dacă nu apăreai tu în viața mea… aș fi…Ah, Hayley! Draga mea! Meriți atâtea și avem așa de puțin timp la dispoziție. S-ar putea să nu fie de-ajuns…

– E mai mult decât suficient. Atâta timp cât e doar pentru mine…Deși s-ar putea să nu-mi mai ajungă nici mie, la familia numeroasă pe care am de gând s-o formez.

– Ca un cerc vicios, se încruntă el. Cu cât vom face mai mulți copii, cu atât va trebui să lucrez mai mult.

– Îmi convine. Mai ales când te gândești la cât de bine ne vom distra procreând. Dac-ai ști cât de mult te-am dorit, Marcus!

– Gata, pierdem timpul! râse el. Trecem la treburi mai serioase. Începem?

– Te rog… și se cuibări în brațele lui.

– Nu aici. Mă gândeam la ceva mai solicitant. În pat…

O ridică fără niciun efort și o trânti în pat, fără pic de grație, începând s-o dezbrace.

– O să-mi lipsească biroul, zise ea visătoare. N-aș putea să mai vin până…?

– Toate la timpul lor. Deocamdată, am interviuri pentru o soție. Și te avertizez că sunt exigent. În toate privințele.

– Ce propunere indecentă. Dacă asta s-a dorit a fi, chicoti ea.

– Poate. Vrei postul?

– Da, se enervă ea, dar…

– L-ai obținut. Ne căsătorim.

– Nu vrei să-mi vezi mai întâi CV-ul? dar râsul i se curmă când îl observă gol, deasupra ei.

– Ba da, normal, și începu să-i descheie nasturii bluzei. Ne uităm peste el împreună, la fiecare rubrică…Începând de acum.

Îi dezgoli umeriii, apoi sânii, dezmierdând-o cald.

– Până acum, e foarte bine, zise, dar nota amuzantă dispăruse.

Nu mai era un joc. Îi descheie și fusta, și Hayley urmări uimită expresia plină de încântare a chipului său pe măsură ce trupul ei se dezvăluia în fața lui.

– Ești complet alta, de fiecare dată!

– Marcus, te rog…Am așteptat atâta, îl îmbrățișă. Te iubesc!

– Draga mea, și o sărută prelung, înfierbântat, învăluind-o în valuri de plăcere, pe care ea și le reprimă până în ultima clipă.

– Spune-o, Marcus, te rog.

– Te iubesc…

Sfârșit

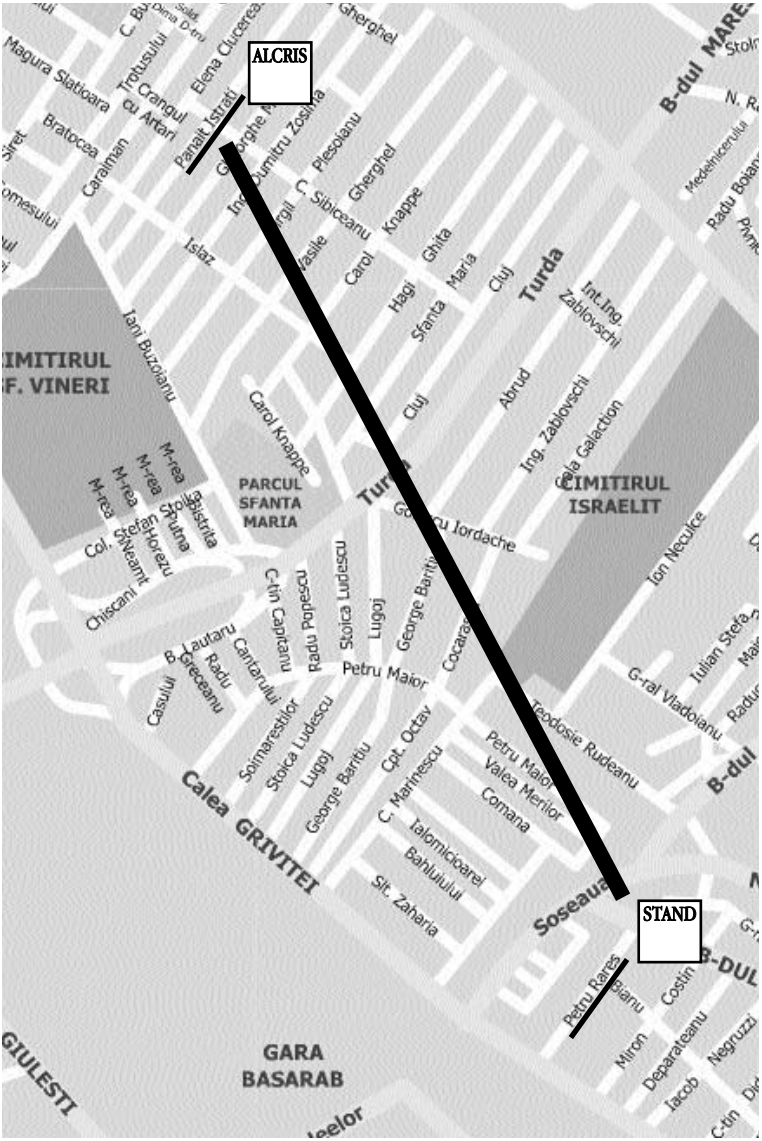
ALCRIS
STAND
Calea GRIVITEI
Soseaua
PARCUL SFANTA MARIA
CIMITIRUL ISRAELIT
GARA BASARAB
Turda
Cluj
Carol Knappe
Ghergheli
Petru Maior
Teodosie Rudeanu
Stoica Ludescu
George Baritiu
Lugoj
Radu Popescu
Ion Neculce
Iancu Iordache
Ialomicioarei
Bahluiului
Sfanta Maria
Abrud
Ing. Zablovschi
Int.Ing. Zablovschi
Hagi Ghita
Carol
Maria
Islaz
Iasi Buzoianu
Chiscani
Casului
Costin
Miron
Negruzzi
Iacob
Petru Rares
Bianu
Separateanu
Julian Stefa
G-ral Vladoianu
B-dul MARE
B-DUL
Medelnicerului
Radu Bokar
Bratocea
Caraiman
Magura Slatioara
Trotusului
Cu Crangul Artari
Panait Istrati
Elena Ciucurea
Piesolanu
Sibiceanu
Knappe
Cimitirul Sf. Vineri

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*